כבישי ישראל, חור שחור

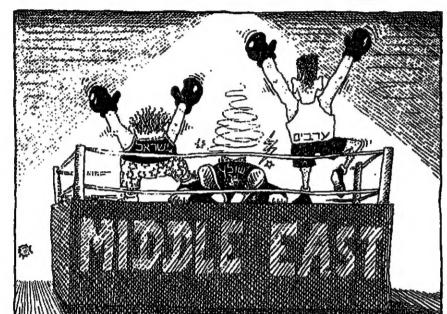
צביקה פיק. איפה הוא?

מרים בן פורת, בלי גלימה

צו גירוש 22 שרית פוקס משחק התעתועים של נער הזהב עירית שמגר

כבישי ישראל. חור שחור אביבה מץ

שטח פרטי, חיים אקרם נורית ברצקי

שיפורים סאיר עוזיאל

צביקה מיז אכי שורגנשטרן

לאכול כחוץ מארל

מורה נבוכים בארון הבגרים יהדית חנוך

שיול "סופשבוע", החולה וקרן נפתלי נילי פרידלנדר

פנטהאוז יגאל לכ

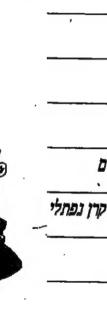
מרינה במול שור רות אלי

הורוסקום דליה מוורי

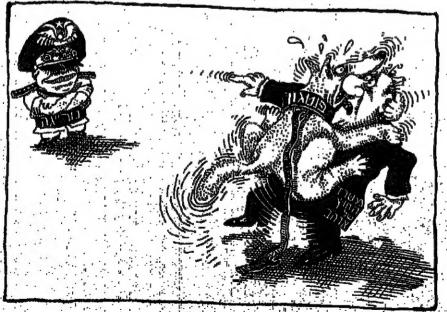
מעריב לילדים

ופלרו השומטה מרום בן מורה, פושה מבית המשמט העליון, נוצרו בשמוד 16 (צילם: בני גלור)

			: .			
			4	1	דיאון	ודף: עמי דו
	. 7	11	קשט	12.1	דניאלו	ונית עורדו
			5	תרא	אוריות	ישירה עוויף:
-		1 : 4		1	דם נאכ	לורך גרסיו יון מינייייי

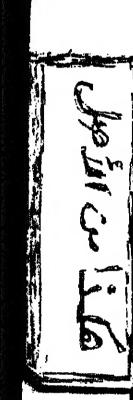

5 Biaeaio

מקצבות: אורל: אנשל. שרי אנסקי, נטע גרינשמן מודעות: אורי דגן

ל 1988 כל הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition מות באמצע הדרך סיטה קרטון מרים בן פורת פושטת את הגלימה גבריאל שטרסמן שולצלאנד **2**1 יהונתן גפן תנובה מציגה המהירים ש שר-עופות-דגים נקניקיות, קבבים, המבורגרים, מעושנים ועוד.. עשרות מוצרי איכות, טעימים מזינים ומהירי הכנה, הופכים כל ארוחה לחוויה.

המבטיח לך איכות, טריות וטעם ללא תחרום 🥊 🥞

ת התחקיר הזה ערכנו על הכביש בסתם יום עולים גלגלי המכונית על קבוצת חורים גרולים. עוד לא הסתיים הקילומטר הראשון מן היציאה, ושוב –

> שוטפת. שוכ סדקים ושוכ חורים. אם כך מתחיל הכביש המהיר "הטוב" מה צפוי איתו בהמשך? הנתיב השמאלי של הכביש, מספק לנו את התשובה. כשלושה קילומטרים לאחר היציאה מירושלים מסתמנת התחלה ברורה של השבר הסורי אפריקני.

> על אכן דרך מצד ימין רשום: 54. הצומת שכסוף הירירה הגדולה: שמאלה למוצא ובית־זית, ימינה (חמשך בעמוד 9)

של חול, אכנים, כורות והרבה חצץ. אם לדי־ יק, ערכנו אותו במכונית. בנקודת המפגש תורים גדולים בנתיב הימני המרעידים את המכונית וגורמים לדפיקות לכ מואצות אצל יושביה. מבט חטוף היומיומית, בנאלית כמעט, שבין המכונית לכין מה שמכונה אצלנו מערכת הכבישים בחורים אלה, מגלה את האספלט הישן והאפור עליו הכינעירונית והעירונית. מה קורה למכונית, לנהג הונחה שככת ופת רקה ביותר. רגלי המרינה שהונפו לככור יום העצמאות לא ולמערכת העצכים, כשהצרוף הזה צריך להגיע מתל עוזרים למכוניתנו. בקילומטר השני חולפת המכונית תחקיר קופצני למרי, שכסיומו אפשר שיהיה מעל שרשרת סרקים, שבקרוב מאוד יהיו לתורים של צורך להחליף את הג'נטים, את הצמיגים ולכוון את ממש. זו לא המצאה, זו ררכם של סדקים. הנסיעה אינה מערכת ההגה שקרוב לווראי נפגעה. כאמור, סתם יום כתור התחלה, בחרנו את הכביש מספר 1 במפות

> הררכים. ירושלים־תל אכיכ. הככיש גראה חדש. אספלט שחור ונעים מקרם את פנינו נמטרים הראשונים. הגלגלים מחליקים כסימפטיה למה שמכונה "הככיש המהיר". לא חולפים כמה עשרות מטרים ומול ה"ברוכים־הכאים" המפורסם של ירושלים

FAIR OF קופצני מלא

שולו שנידר, סגן מנהל מע"צ: "הפיגור גדל כל שנה"

ולו שנירו, סגן מנחל מע"צ ומנחל אגף חכבישים: "מצב מוובלים לאחזקת כבישים. מחלקי התקציבים לא מבינים איך שנה עוד לא למדחם לפלול כביש אחידו

צריך כל עשר שנים להחליף את שכבת האספלט הואשונה, מופיעים הבדלים בגובה. קנינו שני מבשירי שקילה למשטרת כלומר לשפץ כל שנה 400 קילומטר כביש, רק כדי לעמוד בקצב ישראל, כדי לבדוק עומס יחר, חם עדיין לא מפעילים אותם באופן חבלאי, ללא פיחוח. בשנים האחרונות שומצו כ־70 קילומטר קבוע אלא באומן מקרי ביותר. שמעתי שלפני שנח עשו 160 בשנה, במקום 400. אומר שנירר: "הפיגור חולך וגדל כל שנה. אני מסימי. לא רואה איך אני עוד בחיים שלי אראה משתו. אני מפחד מגיעים לחצי חמלאי". שאוכת לראות איך אנתנו מניעים לאפק:

"אנחנו צריכים לרבד היום 680 קילומטר. דחוף, בוער. אולי

"זרו נכון, הכביש התקלקל באזור שדה מתעופה. מיקנו לפני

לא לוקחים את זה בחשבוו:

"ידענו, כל הזמן נעשות בדיקות... יכול לחיות שיהיה צורך לחרים את השכבות העליונות של האדמה. זה לא נעשה מראש, קשה לי להגיד למה... קורה".

אתם תרי המומחים, הבלעדיים בארץ, איך זה קורה לכפו "אנחנו חבלעדיים בארץ ולצערי חרב זה קורה לנו".

בוא נקח למשל את הכביש הישן לחיפה, מת קורה שם: "בכבוש זה קרת דבר אחר, כשנוסעים מצומת בית-ליד כביש. בגרמניה מקבלים לקילומטר אחד של אחזקח 35,000 מרק לכפר-סבא, אנחנו מסיבות חשכוניות, רצינו לעשות יותר כבישים, לא שמנו שכנת עליונת בכוונה שבעוד שנה נתקן את זה, חשבנו לקרצף את כל חשכבה הראשונה ולשים שכנה חדשה".

מדוע כשאתם סוללים שכבת חדשה, בסומו של דבר, תמיד קשה, הצטברות של חזנחה של שנים, כתוצאה מתקציבים יוצא ששני המסלולים אינם שווים בנובה. למח אחרי ארבעים

"חבעיה היא שופת החנועת בשני המסלולים אינו שווה, לפי מע"צ יש לוו 4000 קילומטר כביש בינעירוני. בממוצע, חרוב נוחגים במסלול הימני ואז כשסוללים כביש חדש, מיד דו"חות. לפי דעתי, אם היו עושים 1600 דו"חות עדיין לא היו מכשירי השקילה ופתרן את הבעיות:

"בקלימורניה, כל חמישה עשר מייל יש תחנת שקילה. כל נצליות השנה להגיע ל־140 ק"מ, זה אינו כולל הפתעוה שיכולות משאית פתוייבת על פי חוק לחשקל, ורק אם אין בה עומש יתר מאשרים לה להמשיך. המשטרה שם עושה את הבדיקות האלה. רכב עם עומס יתר מיד מושבת ונקנס. אצלנו הנתגים מרוויחים יותר אם נוסעים בעומס יתר. הרכב אמנם נומר יותר מהר, זה משפיע על חחגה ועל מצב התאונות בכבישים אבל כולם עושים את וח".

"עד 73 קיבלנו מט מאיראן. אחרי משבר האנרניה אנחנו

מקבלים ומט ממקור אחר ומכיוון שהאספלט בא ממקור אחד בלבד – בתי חזיקוק, אנו נאלצים להשתמש רק בו. אני לא יודע, אבל כשתאמריקנים בנו כאו את שדות התעופה, קרה לא פעם שהחזירו את כל האספלט בחזרה בגלל איכות ירודה".

"אני לא יודע. אנחנו מקבלים 6000 שקל לאחזקח קילומטר

מה אפשר לעשות ב־6000 שקלו

(ב־35,000 שקל)".

מתקציב האדווקה של מע"צ, ששייך למשרד השיכון. אני יודע שמצבט קשה. האחריות היחידה שיש לנו זה לנכי תקציב המיהנה של הכבישים העירוניים, בשיתוף עם הרשויות המקומיות. בנושא האחזקת של הכבישים העירוניי אינוו מטפלום, זה בסמכות הרשויות המקומיות בלבד". מדוע האחריות על תכבישום חביונעירוניים באחריות משרד השיכון,

כשבכל העולם זה באחריות משרדי תמבורה! מונ חלוקה היסטוריה, מצב לא הקיו, מעוות אה הקדימויות, פוגע בתיכנון. אין שנק שתימצאות הנושא במשרד אחד חיונית. הנושא מתחנו לקיות במשרר אחד. אני אציע לחברי, לקואת הבתירות, לתעביר את הרשויות, למקור את כל מה שקשור לכבישים למשרד התחבורה".

הכביש – זירת הקרב לא רק בין נהג אחד לשני, או בין הנהג ותכוניתו, אלא בראש ובראש והגלש עורקים מתמשכים של בורות ומהמורות בגוונים ובעותקים שונים של שחור, שתורטים את העצבים והורסים את התקור שו לפני סכנת החיים. תשרד התחבורה אינו אחראי לכבישים בינעירוניים, זה בסוכות תע"צ, במשרד השיכון. שם אין כטר זיש בייוו בסרר הקדיתויות שלהם. הכל מורים שמצב הכבישים גרוע, אבל לאיש אין הכוח הכוליטי או החקציב לטכל בנושא טיפול שורש. והקורו, תשלם את האחיד ובעיקר – שוחק. תחקיר

מכונות כביטה

סימנס. בוש

וביריים - גו

מיקרוגל

מדיווי כלים

נשיונל

דווייאר

סימנס

סימנס בוש

בהממליות.

נשיונל פנסוניק

נשיונל פנסוניק

ועוד מכחר ענק

של מוצרים נוספים

מייבשי כביסה

מכונות צילום מסמכים

מדפטות

אוגני הדיראן

נשיונל G33 עם 4 ראשים

0'5 14-20

נטיונל G30

נשיונל M-5

סימנס

עם הסורק הדיניטלי

מצלמות וידאו

אערכות סמריאו

נבישי ישראל. חור שחור

ד"ד ואשה בקר: "על סך אסון"

למכשרת־ציון וישר לתוך חור גדול באמצע הכביש. כאילו יר נעלמה גירדה את האספלט. המכונית נאנקת, הנינטים כוכים. "יש גבול", אומרת המכונית ליצרן האירופי, היפני או האמריקני שלה. יצרן שלא חשב שיש צורך להוסיף אביזרים מיוחרים, (כמו בולמי ועוועים כפולים למשל), למכוניות שהוא משווק למורח התיכון. בחלומו הפרוע ביותר לא תיאר לעצמו שהמכונית שלו מסוגלת לנוע בתנאים כאלה. ורק עברו חמישה קילמטרים, עוד היום ארוך.

שבר האפריקני ממשיך ללוות את הכביש כיריד נאמן, לכל אורכו, כלא הפסקה, כאילו קויהפרדה בין שני המסלולים, בין אלה שיורדים לאלה שעולים. לפתע, תגלית חדשה: תיקוני אספלט בכביש יוצרים בליטות, גבנונים וגגעות עליהם המכונית עולה ויורדת בהתאם. כך גם הנוסעים. בסימון הקילומטר ה־49 מתחיל אספלט חדש, כביש חרש והמכונית שרה ונהנית. אמנם הזפת נשני הנתיכים הונחה כגובה שונה והמעבר מנתיכ לוחיב (לצורך עקיפה כמובן) מקפיץ קלות המכונית, אך מה זה לעומת התענוג האדיר של נסיעה חלקה, שעל סף שיוט. התענוג נמשך שני קילומטרים כלכר, עד שהוא מסתיים. נגמר כנראה התקציב לזיפות שני הוחיבים. מישהו החליט שמספיק למרוח בזפת רק מונ אחר, השני נשאר אפור וישן וכתפר כין החרש לישן כבר מכצבץ ועולה סרק שעור יגדל ויתפתה.

ממש לפני צומת שער הגיא בוצעו תיקונים ונים, והמהמורות שנשארו משתלכות היטכ כתנועת המנונית. הוארים שבנתיב הימני הם מקור סכנה סמשי. העיניים מרותקות לכביש, לבלוש ולאתר כל סדק ונקע כנגר הפתעות.

"ר משה כקר, מהנדס תחבורה, עובד עשרים שנה במרכז לכטיחות בדרכים בטכניון בחיפה, יועץ ועדת הכנסת לבטיחות בדרכים, חי ונושם את הנושא.

כדי לחדד ולהמחיש את תומרת המצב, הוא מציע הצעה מהפכנית: "נניח שלממשלה יש תקציב לתחזוקת כבישים, שמסתכם במיליון דולר בלבד. אני הייתי מציע לקחת את הכסף הוה ולשלוח את כל הנהגים של השרים לחודש ימים לבלוי באיי תוואי. לתת לשרים לנהוג לבד. זה היה פותר אחת ולחמיד את כעיית הכבישים. השרים שלנו מנותקים מתכביש ומתנעשה בו, חיים בוואקום, אין לחם מושג מה קורה לנחג ממוצע ביום נהיגה אחד".

ד"ר בקר שולף נתונים ועובדות: "ב-1970 השקיעו בתשתית הכבישים כ־200 מיליון דולר

בשנה, במונחים ריאליים. היום משקיעים 40 מיליון דולר בלכד. מתוך זה, רק 12 מיליון לתחזוקה. בעולם קיימים סטנדרטים מקובלים מת וכמה נחוץ כדי לקיים כביש באותה רמה לאורך שנים. אורך חייו של כביש נאמד בכעשרים שנה, ובין שלושה לחמישה אחוזים מערך עלות סָלִילתָו, מושקעים מדי שנה לתחווקה (בעולם). וה לא אומר שאתה עושה פרוייקט שוגמר אחרי עשרים שנה. זה אומר שאתה צריך כל הזמן לתתזק אותו ברמה מסויימה.

"אצלנו כדי לקיים את הכבישים בומה נאותה, צריך היה להשקיע מדי שנה כמאה מיליון דולר. זה בסטנדרט הבטיחותו, חידוש אספלט.

רמו השרון: עולים ויורדים, עולים ויורדים הכל על כביש ישר

כל השמות חגדולים. מיטב מוצרי האלקטרוניקה בעולם. עכשיו בחישג ידך. קנה עוד היום בחנויות

המשתתפות במבצע באמצעות אשראי כנקאי

פרטים מלאים ותקנון המבצע בחנויות החשמל

המובחרות ברחבי הארץ, אצל סוחרי תמחשבים.

רשתות השווק וכאולפות התצוגה של תדיראן:

ת"א. אבו-גבירול 18. חיפה. שד' ההסתדרות 88.

במיוחר: הצמדה למדך + ריבית אמקטיכית של

11% בלבד לשנה. 50 שיח לחודש לכל המוצרים

תמיד חלמת - עכשיו אתה יכול.

אחריות ושירות

האשראי חירורי ניתן לך בעלות אטרקטיבית

השקםי מצטרף להצלחה

שתדיראן מסדירה עבורך.

שמחידם עד 2.300 ש"ח.

מבצע השמות חגדולים של תריראן.

המדקונים מה ושם, חשבנו, לא יזיקו לשום קפיץ. לא הסקנו לגמור את המחשבה החיובית והנה, כרעם ביום בהיר, לפני סימון הקילומטר ה־31 – נקורה ענקית (שמרה בעיניים מישהו תיקן את הכביש בצורה שלומיאלית: ערימת אספלט שחורה נמרחה לכל וחב עלינו עליה ויררנו ממנה הזשבנו שואת שוויץ.

כעבור במה מטרים, עוד תיקון מכוער כוה. השבר המריאפריטני עדיין מלווה אותנו בין שני הנתיבים. כון נם שמנו לב לתופעה משונה – אחת מיני רבות: כמים כל החורים והכורות לסוגיהם תשונים מופיעים רק ננחים חימוי, הנחיב המיועד לנסיעה, ולא בנחיב ושמאר שנועד לעקיפה כלבר (וו. ועוד תומעה אות (חמשך בעמוד חכא)

טיפול בשוליים, במקום זה, משקיעים כ־12 מיליון אם נקח בחשבון את חעובדת שכמות חמכוניות גדלה בל שנה באופן משמעותי. חרי שהמצב הוא בהקדרדות, על סף אסון, עושים רק

קוקמטיקה ואיש אינו נוחן את דעתו על כך". משת בקר טוען שתאקלים תוום אצלם יהוח צריך לחיטים עם חבביש ושנום לו לחומשה תמכונה בשפה המקצועית - raffe פועם. שפורושו ריפון עצמי, החום בעוסט למשל מנוס את השכבה הראשונה של האספלט ומאמה אותה

מחדש אצלוו. משום מה: ורולא שורה אמר רייו: בשר: יבדשו למה אצלון האשלט לא ורבה מעצמו ונילונו. שאיכות, האטללט לשלילה כביושים. ירודה: בשונותוגלו לחומיע

שהיעילות התפעולית של רכב עבודה ומוכה. "משאיות עושות נאגלות. כמקום נאגלה של שעתיים, זה לוקח למשאית שלוש שעות, שליש מהיכולת. יעילות תפעולית ומוכה מגדילה את ההון שמושקע כצי רכב גדול יותר ממה שהיינו צרוכים! מה שלא השקענו בחשתית, אוחנו משקיעים בצי המשאיות ותאוטובוטים. זה בובוז

הסדקים וניסו לחקן, באו ואמרו למה בטקסס זה

עובד ואצלנו לאז התברר שאצלנו משתמשים

הטעוה, שבמשך כל השנים השתמשו באספלט

"אני חושב שלפני שלוש שנים בערך גילו את

מדוע כל הנתיבים הימניים מפוצצים

"דבר גורר דבר. חלק ניכר מהפעילות

מתעכורתית נעשה נכבישים נחח' סטודרט. כבר

חוום. במדינת ישראל אנחנו נוסעים בצפומות

הנדולה ביוחר בעולם, של כלי רכב לקילומטר

כביש בינעירוני. כצפיפות כואת, נוצר מצב

בפסולת האספלט, שנשארת מתחליך הזיקוק".

מתי גילו את זהו

באיכות ירודה".

ד"ר משה כקר:

"עושים רק

קוטמטיקה"

יכובון שני הוא שאם המובילים יודעים. שיכולים לחפיק מהואנלות שלחם כמות מסויימת בלכד של משאות, תחפתחה וטיה, שבה עושים עומס יתר. כלומר, נגיח שמשאית מסויומת מתוכנות לעומס של 12 טון, כדי לחסוך בואולות, היא מעמיסה 13 טון. זו תופעה ידועה. כדאי לשאול את משרה התחבורה מה הם עושים. במקרים של עומס יתר. יגידו לך שירוד עם אנשי תמשטרה יוצאים מדי פעם לשטת, יש לחם מאזניים, מעלים כל גלגל על המאזניים ולפי זה יכולים להגיד לך כמת שוקלת המשאית כולת ומהו עומס היתר.

"אכיפת הפקוח מאוד מאוד ירודה. הסיכוי שמשאית תחבק על עומס יחר חוא קטן מאוד. או יש עומס יתר. מת שקורה שתכונת דבר מסוים על בוח שפועל עליו, ופתאום יש לר עומס גדול יותר. אם זה היה קורט בבת אחת + זה תיה מורגש. מת שקורה הוא שמומיעים לאט לאט סדקים זהו תחליך של שקיעה, חקדקים מתפתחים לבורות וכולם מצפצפים, אני אומר לך כרגע, שבתנאי העומם במדונה ושראל, לא מספיק לחפקיע חמישה אחוזים בחחונקה של כביש אלא שמונה או יותר. מי שמתכנו כביש יודע שוה צריך לחיות בנוי לעומס משוים, אם יש עומס יחר, הכביש לא י עומד בוח. כדי לתפחים לון ממוצע חעומ רואירופי וווא בקביבות פנ כלו רכב על בל שילומטו בביש ביועירוני. אצלוו נעים במפוצע

. 220 כלי דכה לכל קילומער בביש ביועירוני. בנלל שאין תחווקה מונעה, הגענו לפצב בלחי חפיך. מקסיק לנקול מצומת נבעת אולנת לחיפה זכחורה בפביש דומחיר הלביש הזה הגיע תחפוריות לאודן כל ודדרך, מעיצ עצמו, במקובו לינול בבעיה, חציב שלטימו כביש משובש. זאת מרוובותה מעלי עובה מע"צ מודה שישי לו אחריוה לכביש, אבל, כמקום לשבל באוווקה. מונעה הוא מציב שלקים, זה עולה הובה מחות מאשר לשבל את הבניש. ואת הואכחוז הבוורה למוז שקורה".

98126210

גילינו כמסע הזה – נהגי ישראל המנוסים והזהירים לא לנקחים צ'אנטים. רבים מהם, חוסכים לעצמם כאב לב, גב וקפיצות במכוניתם ונוסעים לכל אורך הדרך רק בנתיב השמאלי. גם אלה שאינם עוקפים. את הנתיב הימני משאירים כנראה למי שלא יודע ששם מרוכזים כל הכורות.

גשר ברשמן, תל אביב כאופק. על שני הגשרים של מחלף לוד מורכבות אחת עשרה (ו) קורות ברזל המרעידות את המכונית: כום, כום, כום – כך אחת עשרה פעמים. אי אפשר להמלט מהן. האם זה הכרחי? האם אי אפשר לכנות גשר בלי המקפצות המתכתיות

חלף גנות. מי שפונה ימינה לכיוון חיפה "זוכה" ליפול (ממש כך) לכור גדול. אך גם מי שממשיך ישר, לכיוון תל אכיב. זוכה לחוויה דומה, כנפילה למין שקע גדול 🕊 כנתיב הימני (כמוכן). תל אביב, כביש מספר 1 נגמר.

ככמטה קסם נעלמים הסרקים, אין חורים, אין מהמורות, אין זכר אפילו לשבר הסורי־אפריקני. נכנסנו לנתיבי איילון. תחילתה של אופרה אחרת.

אנחגו ממשיכים צפונה, ועולים על כביש מספר 2, הככיש המחבר את תל אכיב לחיפה. בררך חיפה, בין גשר הירקנן לכין רתוכ יהורה המכבי, כנתיב הנגדי לכיוון נסיעתנו, הכביש מתקלף. פסים פסים. מתחת לשכבת האספלט הישנה מתגלים הטלאים. בורות רכים לאורך ולרוחב. המכוניות הנוסעות בקטע הזה מקפצות בקצב. האקורר הסופי והחזק ביותר מתבצע ברמזור שבפינת דרד חיפה ורתוב יהודה המכבי – כל רוחב הככיש נראה כמו תחילתה של חפירה

הקטע שלפני הרמזור לדרך ז'כוטינסקי נראה כמו

עברה עליו זה עתח שיירת טנקים. ברחוב סוקולוג

כרמת השרון שקענו ככור ענק, ממש לפני הפניה

לרחוב סולד. בהרצליה, לרגע לא שמנו לב, המכונית

החליקה הישר לחור שמחבר את רחוב הרב סוס עם

כרי להיות בטוחים לגמרי שהמצב בכבישים אכן

קטסטרופלי כמו שאמר אחר המומחים, המשכנו גפונה. לחיפה ומשם לעכו ונהריה. צומת נוף ים לכיוון רשפון, הנתיב הימני. אפשר להשתמש כמילה אחת: דפוק.

לכל האורך. ושוב – הנתיב השמאלי די גוח לנסיעה בהמשך הרוך משתנה סוג הכביש כל כמה מאות

מטרים, וכל שינוי מלווה כמוכן בעליה וכיוירה ליר

קיבוץ שפיים החלטנו, כמו כולם - כן עקיפה לא

עקיפה, עוברים לנתיב השמאלי. "הטוב". כלי חשבון.

נסיעה שקטה יחסית: געש, מכון וינגייט. (הפראיירים

ממשיכים לנסוע כנתיב הימני. הם כוודאי חרשים

בארק, אחרת אי אפשר לחכין מה משאיר אותם שת

בנתיב הבלתי נסבל). בין מחלף נתניה דרום למחלף

נתניה צפון אין חירושים: כביש מוופת, טלאי על

טלאי, קפיצה ועוד רעירה. כך כביש בינעירוני, אחד

הראשיים כישראל (אם לא החשוב שבהם) בסוף שנות

חולבת־שותקת", סובל כשקט גם את איכותו היחודה

של הכביש הישראלי. ואם לא נועקים וקמים וצועלים.

לנוכח תאונות הדרכים הקלטניות, המתרחשות פידי

יום בכבישי ארצנו, מה הם עוד כמת חורים, מהמוחת,

נקבים, גומות, סרקים, חגווים, נקיקים, כקיקים

הריצים, שסעים ושאר רעות ופורענויות ההופכים את

לוירת מאכקים מתמשכים, כנסיון לייצב את הככל

ולשמור על הנתיב, לצלילי "שירת" הקסיצים

לפני כיתן אהרון וגבעת שפירא, קטע חרש יחסית של

הכביש, כולל סכנת נפשות: חורים מימין ותוים:

משמאל. קצת קשה לשמור על יציבות המכונית, הזנה

רועד ביריים והראש רועד ומתנדנד כלא הפסק. אורן

הפונון נכנה גשר חדש, מסיבי, חוק. אפילו ציקו

הגשר אינו מסתיר את שפע המהמורות והתפרים

הפזורים על הכביש לפני הגשר, כמעט ער לצומה

פרות למרעה טבעי באחו הירוס והמלכב. כה פסכווליו

כה ישה: מבט אחר קטן, רק לשביה, מבער לחלונות

אחרי חררה, מצר שמאל, מתארגנת לה לכוצת

את השבר הסורי־אפריקני כבר הוכרנוז קצה

המתכלים והסרנימז

הכביש (כך קוראים לו) למסלול מכשולים אינמשיו

הנהג הישראלי, חירוע גם ככינוי יפרה

מה שרה? איר לא שמנו לב עד היום?

הפניה לרחוב העצמאות.

את הנעשה כגוש רן בימים אלה אפשר לתאר

כסימפוניה לדחפור ומכבש – חופרים וסוללים. הרצליח למשל, מחופרת כבר כמה חורשים. הכביש לרעננה עובר ריענון. ברחוב מודיעין ברמת־גן, בין אבא הלל סילבר לדרך ז'בוטינסקי, הנסיעה מעצבנת. הכביש על שני נתיביו גרוע: מנופץ ושבור עם הרים וגכעות. גם רחוב אכוחצירא כבני־ברק כמצב דומה.

נחיבי־אילון – כביש עם נשמה

תמר שבין כביש ירושלים־תל אביב וכביש תל שמדברים בדיוק איך לסלול כביש, כמה שכבות, אביב־תיפה, עוברים נתיבי־אילון. בינחיים רק שישת קילומטרים וחצי של כביש (בעחיד יסללו עוד שלושים), אך כבר עתה ברור שוה הכביש חטוב ביותר מבין כל חכבישים הבינעירוניים

> ביועירוני לכל דבר (אגב, זהו הכביש הביוערוני היחידי בישראל העונה גם לקריטדיון של שוליים מאספלט לכל רוחב ולכל אורך תכביש). את הכביש הזה לא סללה מע"צ אלא חברת נתיבי־אילון באמצעות קבלן משנה: פולל בונה.

דבריו של מוכ"ל נתיבי־אילון, אינג' דן חולצמן, על חכביש "שלו", מזכירים את חסיפורים של החלוצים שסללו את הכבישים הראשונים בישראל: "זה כביש שמושקע בו הרבה כסף והוא קשור אלינו אפילו וגשית, לכל חאנשים שעובדים כאן. יש פטנטים חדשים לאחזשת ואפשר לתת לככיש נשמה.

"מצאנו סדק ושלתנו את האנשים שיקחמו אותו בחומר מיוחד שטותם סדקים ומחזיק מעמד שנה־שנתיים ואחריכך אפשר שוב לטחום בחומר הזה עד שצריך לעשות טיפול יסודי. האמת חיא שאף אחד (לא עירית תל אביב ולא מע"צ) לא . רצה לטפל בנושא האחוקה של הכביש מות: זהו נטל המחייב הרבת עבודה, מחייב התעסקות מחמדת... אז החלטתי לקחת את זה על עצמי, למרות שבעצם, נתיבי־אילון לא מתוקצבים לזה והכסף כא מתקציבי פיתוח. אבל אנחנו מתחוקים את והכביש לא מתוך וחוסר בוירח, אלא מחוך כך שהבנתי שאם אנחנו לא נעשת את זה, אף אחד לא יעשת את זה, והיה חבל לי על הכביש".

נתיבי־אילון חם בעיוחיים במיוחד בגלל חמבנוז. הכביש שקוע באפוקו של נחל, ובחורף חמים מתנקוים אליו ולכן חידו צורך לחשקיע בסלילת ששה חקילומטרים הראשונים כמאתיים מיליון דולר, וורו כולל את מינוי האדמות וחמיכת אפיק חנחל לתעלת בטון וכרייה מנחרות מיוחדות לצנורות תיקשורת, ביוב, מים וחשמל וצמיפות גדולת של מחלפים וגשרים. סלילת הנביש עצמו עלתה בשלושה מליון דולר לכל קילומטר: "בסלילת תכנים עבדנו לפי תקוים אמריקניים

איך לחדק וכו' אנחנו פה לא חלכנו למינימום... יכול לחיות שחכבישים של מע"צ חלכו... ישנן שלוש רמות של קריטריונים ואנחנו לא הלכנו למינימום, אלא לרמת הגבוהת יותר.

"לא זונו כלי מכון החקנים. האספלט כולו מחוצרת הארץ (כתי הזיקוק) אבל יש איתו בעיה. -בחמש השנים האחרונות ירדה כנאה איכות הנפט שישראל קונה ועקב כך ירדה גם איכותו של האספלט המופק מהנפט. תיו שתי תקופות שאני זוכר שמטלנו את תאטמלטים שקיבלנו, וזה גרם לעיכוב העבודה. גם מיום האספלט עדיין לא

אם מקור האספלט בישראל הוא אחד, מדוע חכביש שלכם טוב יותר מכל כביש בינעירוני

וגבולו מתקשה לחוות דיעה על ההברלים ביו רוכביש "שלו" לכבישים "שלחם": "אני ממש לא יודע, יכול לחיות שמע"צ... אני ממש לא יודע, יש כמה דרגות של קריטריונים, יש כמה רמות של תכנון, אנחנו חלכנו לרמה נבוחה. מה שכן, בשכבה העליונה של הכביש השחמשנו באספלט מיוחד. שלושה סנטימטרים עליונים של אספלט . מורכבים מאבני בזלת. זה נותן מקדם חיכור גבוח יותר, מונע החלקה והוא יותר בטיחותי. מע"צ לא משתמשום כבולת. זה מייקר את הכביש בעשרים אחווים. עבורנו, זה חיה פרומיל מכל הפרוייקט וחשכנו, ואנחנו חושבים כך גם חיום, שחשקעה גבותה וותר בהתחלה חושבת תיקונים ואחזקה בעתיד",

המכונית – ואנחנו כתוך כור. החור התורן מאיום מקפיץ את המכונית. בכביש הזה לא צוייך לפחה מנהגים מוערים או לשמור על כללי תנהיגה המונעה: כאן צריך סשום להוחר מהכביש עצמו ומהסכנה הטמונות בין תוריו ובין סרקיה אסור, ולו לשניה אולו,

להסיר את המבט מן האספלט השחור אפור

(חמשך בעמור 18)

דן הולצמן מתקשת מאד לדכר נגד מע"צ

Bineolo 10

אתה יושב?

רנהלה ראשית - רעננה: הגליל J. 052-455166 • ראשל צ.

ת א מוכנישורים וביניציום ופווצים ב בענה בחרן

תולון האוליים בנו האוא הוא או שני אל מיינים ברחובות: בין נובעתיים האוליים בנו 111 (2115 אם בתניד היי

• מיתר אישיים בר (באביע 20 ה934240 פי ירושלים

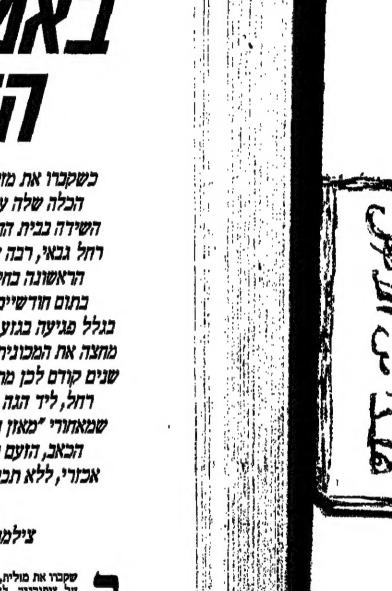
The stop was recognitional PASSALE IN The stable of the second

consideration of the property of the property

e de la company de la comp de la company de

and another the contract of the second of the second

וּן בית המזגן ּן ≨

לולות באמצע 77777

כשקברו את מזלית, בת 20, פרחי הכלה שלה עוד היו מונחים על השידה כבית החולים. ואמא שלה, רחל גבאי, רבה עם אלוהים, בפעם הראשונה בחייה. מולית נפטרה בתום חודשיים של מאבק נואש, בגלל פגיעה בגוע המוח, כשמשאית מחצה את המכונית בה נסעה. שלוש שנים קודם לכן מת אביה, בעלה של רחל, ליד הגה מכוניתו. האנשים שמאחורי "מאזן הדמים בכבישים": הכאב, הזעם והמשברים. "מוות אכזרי, ללא תכלית, ללא מטרה".

מאת סימה קרמון צילמה: אירית וילברמן

שקברו את מולית, היו עוד שאריות של לאק על צימורניה. לאק מליל כלולותיה. על השירה ליד המיטה בכית החולים, שם שכבה חודשיים, היה מונח זר פרחי כלה.

כמו שילגיה היא היתה, אומרת אימה. יפה, היוורת, שקטה. עיניה עצומות. לפעמים היתה פוקחת אותן, מבישה אל איזו נקודה בחדר. ובעלה, מסתוכב הנה והנה. לא מרצא מנוחה.

רוכים, רבה אימה לראשונה עם אלוהים. אומרת, "אני מבית חרדי". והיא, רחל גבאי, הלא הקפירה כליכך על כל המיצוות. כן, אפילו אחרי שבעלה, שנפגע גם היא בתאונת דרכים, דעך שמונה שנים מול עינית. "התפללתי. ביקשתי. הרי רק אלוחים יכול היה לעשות איוה נס. ואחרי כל זה", היא אומרת, "כשגם הילדה שלי חלכה, כעסתי עליו מאוד. כי איך, איך יכולתי להאמין שיש אלוהים בשמיים, אחרי

אטרן כוה": לא אשת מלחמות היא, רוזל גבאי. עם אלוחים התפייסה כבר מומן. וגם אם (חמשר בעמוד הכא)

Biagaio 12

רתל גבאי, על רקע אחד מצינריה. היום זה מוצא לכאב, פעם זה הית היטוי

ליגים: 493. (מתוכם 223 חולפי דגל. 46 ילדים: 66) מצועים קשת: 3770. (מתוכם 15,384 נמתוכם 15,384 נפגעו בוער ארום). נסגעי האומה דרבים בימאר סברואר פפון: רורונים: 00 (לעומה 66 בחודשים אלח ב-1987).

ומגעים: 1924. הרוני מערומות ישראל 1949 1981 200.7. חרוגי האונה דרכים 1949 -1987 (1987)

13 macam

"אני יודעח שהיא נלחולה. היא הרי כל־כך אהבה את החיים. ואני, אתא שלה, יושבת לידה ורואה איך תנשימים אוחה, איך מאכילים אוחה, איך הופכים אוחה, ואני לא יכולה לעשות דבר".

חטאה כלפיו, היא אומרת, הרי זה היה כשעת כעם. והיום לא גותר בה עוד כעם. נותר רק כאב. אבל או, לפני עשר שנים, כשישבה חורשיים ליד מיטת בתה השותקת כבית חולים, אז היא נלחמה. ועוד איך. נגעה כה, דיכרה איתה, ליטפה אותה. בכתה, ביקשה, ניערה אותה. התחננה. אפילו לכשה שימלה חרשה, לשמח אותה. ליד ראשה של מולית היה פתוח הרדין יום ולילה. עד היום לא יכולה רחל לתוציא מראשה את תמונת בתה השוכבת, כמו פסל לכן, נרות השבת למראשותיה, ולידם זר פרחי הכלה.

מונת שמן. קולאוי של מכוניות חרשות, מכוסות צבע אדום שהותו על חבר. במרכז, סנים של נערה, עיניה עצומות, - ראשת עטוף תחברשות לבנות. למטח גוף של אשה, ללא סנים, לסניה ילדה קטנה, לבושה בבגדי כלח, מחזיקת זר פרחים ביד. שתיחן עומדות מול מצבה. למעלת, אשת בהריון, ילד קפן מושך בשימלתה. ובצד, נר תמיד. סרתים נבולים. עשן.

רחל לא למרה ציור אף פעם. תמיד אהכה לצייר, אבל לא היה לה זמן. נישאה צעירה, וגירלה המישה ילדים. שלושה כנים ושתי כנות. חיים ניהל חברת הובלות קטנה כירושלים, היא גירלה את הילדים, דאגה לכית. רק לאחר מותו של כעלה, התחילה שוכ לצייר. והיום, בלילות הארוכים, היא מורחת צבעים על כרים לכנים. ארום, צהוכ ושתור. כהתחלה, מרחת אותם ככעס. עכשיו, היא אומרת, בכאב.

כלילה גשום, בסברואר 1966, יצא חיים גבאי לעבורתו. הוא נהג משאית עמוסה, ותוך כדי נהיגה הרגיש שהמשאית מחליקה. הוא עצר כשולי הררך וחיכה שיאיר חיום. רצה להיות זהיר. משאית שנסעה בנתיב ממול החליקה, וחלמה ברלת שלידו. ידית

כשחזר בערב הביתה היה חיוור, הרגיש רע. מאותו יום ועד יום מותו, ניזקק גבאי לטיפול תרופתי לחיזוק הלכ. חיים גכאי הפך ארם אחר.

"את רואה לפניך ארם חזק, אדם מתפקר, ארם שַלא ביקר אצל רופא בימי חייו, שפתאום צריך להתמורר עם מחלה כזו. עם חיים אחרים. הוא נלחם במחלח. היה יוצא לעבורה, מנסה יום, יומיים, ושוב מרגיש לחץ כלב, כאכים. הרופאים אמרו שהוא מוגכל. שצריך לשמור עליו כמו על תינוק. שאסור לתת לו לנהוג. הוא לא האמין. גם אני לא האמנתי". אכל לימים האלה, לשנים האלו, היא אומרת, היה איזה יופי.

"היינו המון כיחר. כל רכר עשינו כיחר. היינו יושבים ושותים קפה, מתכגנים את היום. אפילו על קניות כשוק היינו יושבים, מחליטים, עושים רשימות". הם גרו או בקומה שלישית. לחיים אסור היה לעלות ולרדת כל הזמן. היה צריך לתכנן היטב כל יציאה מהבית. היו חמישה ילרים בכית שצריך לפרנס. היתה חרדה. והיה פחר.

הודש לפני מותו, חלמה על סבא שלה. היא ישבה בחדר, כמו שיושבים "שבעה", וסכה ז"ל, הרב יוסף חיים שרים, ישב לירה, טופה כידיו, רוצה להגיר משהו. להוהיר. ולא אומר דבר. חיא לא מאמינה כחלומות, היא אומרת, אכל כ"שבעה", כא לכקר אותם רב צעיר שסיפר לה שגם הוא ראה בחלומו את סבה, שתזחיר אותו שיכדוק את המזחות. ואולי, אומרת רחל, אולי יש חלומות שבאים לתת איזה אות, איזו אזהרהז חודש לפני התאונה של בתה, חלמה שהיא יושבת כאולם גדול, לבן. על הרצפה ציפוי גומי אפור, ועליו עקבות אמר של סיגריות. ממש כמו שחיה ככית תחולים שבו שכבה מזלית. "ראיתי מיטה ועליה גוף מכוסה בשמיכה חומה. ובחלום, לא ידעתי מי מתחת לשמיכה".

ב־22 כאוגוסט 1974 יצא חיים גבאי מביתו והבטיח לחזור בתשע בערב. רחל ישבה מול הטלוויזיה. הרלת סגעה בצירו השמאלי. קרוב ללב. הוא לא השולחן היה ערוך לארוחת ערב. כחמש בבוקר

הדרכה, הרכה הדרכה

שני מילון שקל. חלקי מוכיר המועצה הלאומית שני מילון שקל. חלקי של חכסף מועבר מקרן למועד האוות: "למועצה יש 20 סנימים הבטיחות, שמקור הכוסותיה הוא אם מסך כל ברחבי הארץ. אפילו באריאל ובמגוד חערבי, למשטדה באבופת חחוק. למועצה ולרשווות יש 14 מגרשו חדוכה לולדים בחובי הארץ, שוועדו לחוד לחלוכת נכונת, ורכיבת נכונת על אופניים. במגרשים יש מבוניות קטנות, תבוורים ורמוורים, ומדריכים מלמדים את חילדים את החוקים, לומרות לושותנו ארבע ניירות שנוצדו לווגיע לבתי שחר, ולחמוך את מגדשי ווספורט למנרשי הדוכון. החשות היא שחדוכה נכונה פתניל הדר. המושור אור ווילויגו ושלון ואורווים וחורים יוונר. הדרכוז מותנת על בבוני אבות, לקשושים, מוצולים אותנו רוגייה בביש ועלית ובותי לאטובוס

"חמרינה עריכת להחייום לנושא האווות חדיבים בעדיפות ראשונה. כמן במצב תרום. היא צריכת להעמיד את כל המשאבים שיש לה לצורן וה. את חשמותה "ד הוקשמים אוחנו מתכוונים לצוף אלינה שישכן עם בהנחלה, חעורו בניום הבוכורה

משלומו אנרות בשוח חובה שמשלם כל נחג. ' חקבום שאנו מקבלים מחקרן חוו הוא מד472 אלח שקלים בשנה, מתוך השכום הזה 472 אלף מיוצדים למשכורות והיחר לניירות הדרכה ממשרד החינוך אנחנו מקבלום כמילוון שקל עבור מרוייקטים חונוכוים, מדריכים, הכנת חומד לימוד, ציוד ותלבושות למשמרות חזרב, עלוני הסברה

"הווקצים שעמר לרשות המועצה ב:1987 היוה ובחודכה"

דתל גבאי: "ליד חקבר של מולית נפלתי. כל מח שרציתי, היה לחפור את האדמה שמתחתי, להחליף אותה. לשכב שם

הרגיש דבר, ולאחר טיפול ראשוני חזר לעבודה. התעוררה רחל בכורסח מול הטלוויזיה. השולחן היה עריין ערוך, האורות רלוקים, רלת המרפסת פתוחה והטלוויויה עוברת. חיים גבאי לא חור הביתה.

"הלכתי למטכח. היה שם פנקס שבו היינו משאירים תורעות אחר לשני. חיים היה משאיר שם כל בוקר הוראות לכל ילד מה הוא צריך לעשות. שם ונר חרש לא היה רשום שם. פתאום צלצל הטלפוז. זה היה שוטר. "עצרנו את בעלך", אמר לי. פרצתי בככי.

מה פתאום, שאלתי. הוא אדם חולה. הוא חי על כרורים. הוא לא עשה דבר רע בחייו. שמעתי טלות בצר השני. התייעצויות, ויכוחים. תסתכל כתעודת זהות, אמרו שם. "תכף נכוא", אמר לי השוטר וסגר את הטלפון. רחל התקשרה לבניה שעברו בתחצת מוניות. הם לא היו. השוטרים הגיעו, פותחים את תעורת ההוח מול עיניה, שואלים אם זה בעלה. מבולבלת ונפחח היא רצה להכיא את התרופות של בעלה. כתחות המשטרה חיכו ילריה. אותה השאנרו בחוק. אוריכד לקחו אותה לבית החלים "הרסה". את הכנים הכנים לאיזה חרר. אותה השאירו במטררון. על הספסל. היא לא זוכרת מה עשו איתה אחריכך. אולי נתנו לה זריקה. כמח שעות נמחסו לה מהזכרון. כשהתעודה, עמדו לידה ילדיה. איפה אבאז היא שאלה. חבו אפרה בואי אמא. נוסעים הכיתה.

ף פעם לא אמרד לה שהוא מת. "לאט לאט". היא אומרת, "ניכנסתי אל הערפל הנוראי הוה. כצערים של צב. הצורך הוה להולים בעצמי אם הוא בחיים, או לא. וכתוך הערפל הוה, מהאווירה שמסביב, הבנתי שהוא לא בחיים. כלי שאף אחר אמך לי. כלי שנאמרה מילה".

תמונת שמן. צמיג של מכונית שמתום יוצא שמן עם קרניים. בידיו זוא מחזיק לב גדול, אוים צבע ארום, חזק, מותז על ידיו, מסביבו. שיפות גרולות נופלות למשה. עשן. נערה בשיער איוו פרוע, מתרחקת לעבר השמיים.

חיים גבאי נפטר בניל 49 מאוטם שריר הלב שמונה שנים לאחר שלכו נפגע כתאונת דרכים. ליד מושב "אורה" הוא עצר את מכוניתו, הוציא את בקכוק התרופות, וראשו צנח על הגה המכונית. כליל שכת הראשון לאחר מותו, היה השולחן נטוש. "כל אחר". אומרת רחל, "ישב עם עצמו בפינה אחרת. כפו עכברים. מפוחרים, מכוהלים. וכל כמה דקות היינו חוזרים לשולחן, מסתכלים אחר לשני בעיניים כורחים כל אחד לפינה שלו. לכאוב לבד. לא להכביו אחד על השני".

הכל התפורר, היא אומרת. "הייתי שבורה, פתאם נשארתי בלי יד. כלי גב. חלק מהגוף חיה חסר. וכל יום משבר חדש. הרי אפילו לקנות משתו בחנות היינו הולכים ניחר. ולשבת כיחד על המרפסת, לשתות פפה. ופתאום אני צריכה לשטוף רק כוס אחת. כשרואים מודעה בעתון שחיתה תאובה", היא אומרת, "וח רק כמה מילים. ואנשים קוראים, אומרים: אוי, זה נורא וממשיכים הלאה. אבל, אלוחים, מה שמסתתר מאחוד המילים האלה. איזה עולם שנהרט חרט, הרט (חמשך בעמוד (13)

סוויסאיר מציעה לך חופשת בונבון בשוויצריה.

סוויסאיר מגשימה את חופשת חלומותיך! בוא לחרגע, להתפעל, לחתרגש ולהתפנק בנופי היונגפראו, על פסגות האלפים, בבתי המלון בציריך, בחמולת הקאזינו ליד זינבה. בוא ליחנות ממעינות המרפא וחוות חבריאות, מבתי קיץ בכפר, משייט על אגם לוגאנו ומשפע בתי הכלבו וחנויות היוקרה. חתענוג מתחיל ברגע בו תתרווח בכורסה שבמטוס, ומהרגע הזה אתה ממריא לחופשת בונבון. סוויטאיר שמחה לחטיס אותך למימוש חלום החופשה שלך. את מבחר תופשות הקיץ בשוויצריה תמצא בחוברת BESTSELLER 1988. בילוי נעים.

Hipepio 14

מרים בן־פורת פרשטת את הגלימה לפני כ־11 שנה הגיעה לעליון כשופטת־אשה ראשונה בישראל, חובעת בקיאה ונוקשה

שנהפכה לשופטת ונעולה. על הבית שהיא עוזבת היא אומרת: "כאן אחה וורגיש שאתה שוחף ליצירה עקרונית, חשובה, נכונה ולשפטית ועם זאת באה לשרת את חיי הולציאות". ולרים: בן־פורת, הגברת הראשונה של ולערכת השפיטה בישראל, תגיע בסוף החודש לגיל פרישה.

מאת גבריאל שטרסמו - צילומים: בני גלור

ם מי שמכירים את מרים בךפורת שנים רבות מתייחסים אליה ביראת־כנוד מעט יוצאת־דופן בנוף האנושי כישראל. הרבר אינו נוכע משמירת מרחק שבמצווה: איש לא שמע אותה אומרת לאנשים כיצר לנהוג כה. אך גם לאלה מקרב חבריה שהיא בשבילם 'מרים", מברים משכבר הימים בקרב עוטי הגלימות, יש כלפיה יחם מיוחר טבעי.

לא פגשחי פרקלים שלא יעיד עד כמה בקיאה היא ככל תיק העולה על שולחנה. לא שמעתי עורך דין שלא יעיד כי היא שופטת מעולה. במשך קבים יצאו לת מוניטין של תובעת נוקשה. לימים, לאחר שנחמנתה לשופטת, ידעו כל המופיעים לפניה כי ראוי להם להיות מוכנים היטב. והלוא השתוקקה לתפסיד הזה ולערכאה הזו לאחר שהיתה פרסליטה ושופטת כבית־המשפט המוצוי: "משאת נסשו של כל משפטן היא להגיע לכית המשפט העליון", אמרה, "כי כאן אתה מרגיש שאתה שותף ליצירה עקרונית, חשוכה, נכונה מכחינה משפטית ועם זאת כאה לשרת את חיי המציאות".

קצת מוזר אפוא לחשוב על מערכת השפיטה בישראל כלי מרים כךפורת. אך אין מה לעשות נגר גוירת התוק: בסוף החודש היא תגיע לגיל פרישה אי־אפשר יהיה להסתיר את העוכדה – והיא תפנה את תפקירה כמשנה לנשיא כית־המשפט העליון לבא־בתור, הפרופסור מנחם אלון.

מה תחושותיה לפראת הפרישהו אין לה שום תחושות מיותרות בנושא, אם לשפוט לפי קור־הרוח כו היא משיכה על שאלות. השיחה אינה מכופתרת והשופטת אינה לכושה מרי משפט אלא שמלה צבעונית - כסושי נאותה להצטלם ליד העציצים המטופחים שכלשכתה ולא נאולם - והיא משיכה כנחת ובלא לאבר סבלנות. רעתה ברורה וכהירה כמו ששע פסקי־הרין שכתבה במשך עשרות השנים שבהן

במרינה קטנה כמו ישראל, גיל פרישת חובה הוא רבר מסובל ואולי גם רצוי. כל אחד מחכה לתורו, המאגד קטן והכא כתור רוצה גם הוא להתקדם. "אילו, כחריגה מהמקוכל, הייתי משיבה כשלילה. טוכ להתפנות גם לדכרים אחרים. אני פורשת ברוח שובה". אמנם, יש שופטים שעזבו כמלוא אונם השכלי והפיסי והם יכלו לתרום לשפיטה עוד שנים לא מעטות. היא מצרה על כר: "חכל. מאוד חכל. אבל מצד שני אני מבינה שצריך לרענן את המערכת, שיש להתחשב בשאיפת האחרים להתקרם. לכל אחר השעה רוחקת ואין איש יודע מה צופן לו העתיד".

את רשיון עורך הרין קיבלה מרים בן פורת לפני 43 שנים (את התמחותה עשתה כמשרדו של יצחק אולשן, לימים הנשיא חשני של בית המשפט העליון) והקריירה שלה כפרעליטה החלה כ"סגן פרקליט נפה. אך פרקליט נפה לא חיה...". לימים, בחשפעתו של

לגיל 70 מתפקירו כמשנה (אז מ"מ קבוע) לנשיא בית־המשפט העליון – החלה להופיע בערכאות. ב־1958 נתמנתה לשופטת כבית המשפט המחוזי, ולפני למעלה מ־11 שנה כבשה כאשה ראשונה את מקומה בבית המשפט העליון.

זהו תפקיר המכלה את זמנו של השופט ער תום. למי שאינם שופטים קשה להכין זאת. תופשותיה כשנים האזרונות, היא מספרת, נוצלו לחיסול פיגורים, השתלמויות והרצאות. הצגותו קונצרטיםו "כצורה מכוקרת". על הקונצרטים של הפילהרמונית היתה מנויית כמשך שנים, אך מדי פעם נאלצה להיעדר כדי לסיים עבודה דחופה כמו קריאת חיקים הקבועים לדיון למחרת היום. לבסוף ויתרה.

כשנתיים אחריו, כשנת 1991, יפרוש הד"ר משח בייסקי. שושות נתניהו תפרוש כשוה מאוחר יותר. לשופט מנחם אלון יהיו חמש שנים שבמהלכן יחזיק כהואר משנה לנשיא בית המשפט העליון, עד שיפרוש גם הוא (אם יחאמתו חידיעות ויעקב מלץ ייבחר לבית המשפט העליון עם פרישהה של הגב' בניפורה. יפרוש אף הוא ב־1993). שנתיים מאוחר יותר יפרשו הושיא מאיר שמגר והשופט דב לוין מן חבש, בשנת 1995, שנתיים לפני גבריאל בך, שיכהן כשומט עד 1997.

ה שופטים מן החרכב מקיים עתידים להתמיד בכהונתם גם במאה העשרים־ואחת: השומט אליעזר גולדברג, עד 2001, חשומט שלמח לוין, שימלאו לו שבעים רק בשנת 2003, ומי שיהיה או הנשיא הפרופסור אתרון ברק, הצעיר בחבורה, שימלאו לו שבעים רק בשנת

אלא שתאור זה מתייחס להרכב בית המשפט כמות שהוא כיום, והרי בינתיים יתמלאו בו המקומות המתפנים ואין אנו יודעים בני כמת יהיו השופטים החדשים. לעוסקים בניחושים אין איפוא שום אפשרות לדעת כיום מי יתיה נשיא בית המשפט העליון אחרי השופט ברק. ובאמת

לפני כחמש שנים ביקרה כוושינגטון. "השופטת סנדרה אוקונר (השופטת היחידה בכית המשפט האמריקני העליון - ג.ש.) הקרישה לי שיחה של כשעה, מלכ אל לכ. אני זוכרת שהציגה לי שאלה קצת מביכה. דיכרנו על הספק העבודה. שם כותכים כ־150

העליון בשנת ססס2

שופט אברחם חלימת יפרוש בשנה הבאת מבית המשפט העליון בהגיעו לגיל שבעים.

עוד חזון רב למועד.

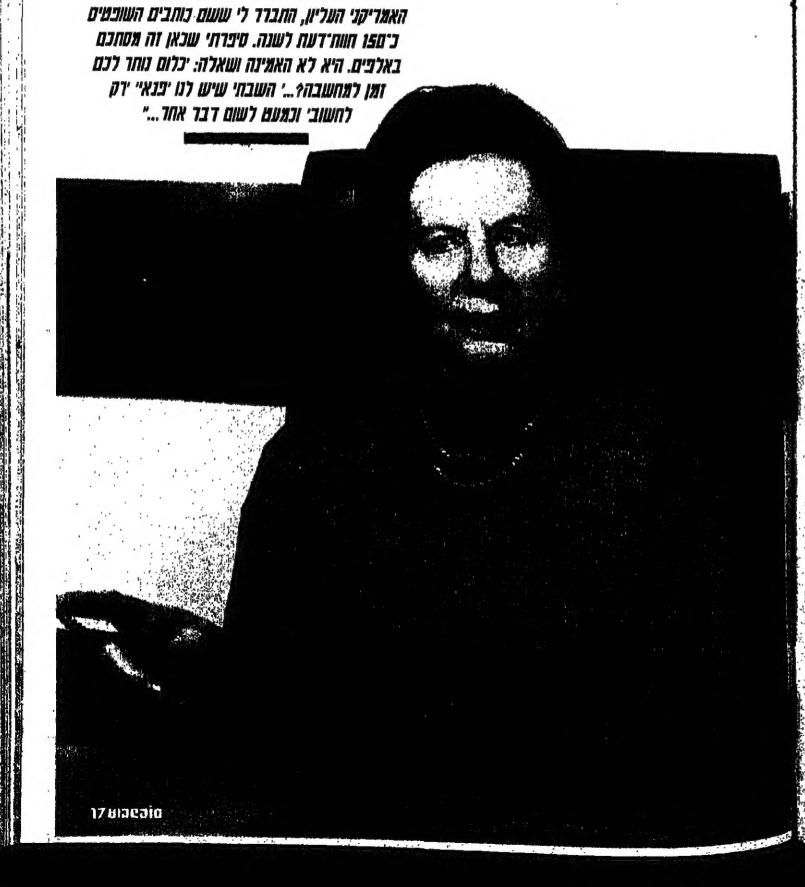
חיים כהן – שאף הוא פרש לטני שנים אחרות בהגיעו מוות־דעת לשנה (פרט לצווי בירור). כשאמרתי שכאן זה מסתכם כאלפים. היתה נדהמת, לא האמינה למשמע אוזביה והפטירה: 'סלחי לי, כלום נותר לכם זמן למחשבהז...' השכתי לה, שיש לנו 'פנאי' 'רק לחשוב' וכמעט לשום דבר אחר..." כשמבקשים את השופטת בן־פורת למנות

משפטים שלפחה כהם חלק ונחרתו במיוחר בזכרונה היא מזכירה את משפט רצח קסטנר, בו עמדה מול סוללה של שלושה עורכי דיך: את משפטו של ויקמר מיואן, שבו הוכרה לראשונה כהגנה שענת "דחף לאו־בר־כיבוש". המיוחר במשפט זה היה, בלשונה, בכך ש"אני הייתי התובעת אך טענתי את טענות ההגנה".

בינתיים הרחיכה את פעילותה בתחום האוחי וכעתירות לכג"ץ. מהתחום האזרחי היא מזכירה את ההלכה החרשה שנפסקה בנושא "ההולדה בעוולה", לפיה יש עילת תכיעה נגר היועץ הגנטי הרשלן לא רק להורים אלא גם לילד הפגוע, אף־על־פי שיכול היה להיוולד רק במומו - או לא להיוולד כלל. נין העתירות לכג"ץ היא מזכירה, בין היתר, את פרשת השכ"כ ואת החלטתה לא להיענות לכקשה להוציא צו מניעה נגר הטלוויזיה, שחשפה פרשת מיומה

טבע הרברים ומחמת קוצר הידיעה, אי אפשר למנות בכתבה בעתון אף את אמס קצה תרומתה לפסיקה. עם ואת, אין מנוס מהתייחסות לבעיות החשובות ביותר שעל סדר יומנו. למשל, לשאלה האם הבג"ץ "משחלט" על המדינה, כדכרי אי אלה פוליטיקאים, משיכה השופטת: "כמידה מסריימת הייתי שותפה להרחבת זכות העמידה (השאלה אם לעותרים יש וכות לעתור לכג"ץ - נש) אך הרבר חייב להיעשות בצורה מבוסרת תוך הצבת גכולות ראויים. כאשר הנושא הוא בעל חשיכות ציכורית־כללית מרוכה, מוצדק לעתים לראות ככל עותר 'בעל עניין' לעמוד בפנינו". היא נוטה לדעה שכשווערת חבחירות אישרה בכנסת ה־10 את רשימת כך" על תורו של קול (אך הרשימה לא עברה א אחוז החסימה), מן הדין היה לאפשר לכל אדם מן הישוב לעתור נגד תהחלטה וכהשלמה לזכות הערעור שהחוק מעניק על סירובה של וערת הבחירות לאשר רשימה למירוץ). יחר עם זאת היא מרגישה שנוסה תחוק לא איפשר זאת (כינתיים שינו את החוק. בעקבות הנמקתה של השופטת ברפורת בפסקדיו

ניימן - ג.ש.). "עם כל ההערכה לעקרונות הרמוקרטית המקורשים בעיני" – מסבירה מרים כן פורת – השוב עוד יותר לשמור על עצם קיומה של המרינה... כאשר רשימה מסוכנת זוכה באישורה של ועדת הבחירות לרוץ לכנסת, חייב להיות גוף שבפניו ניתן יהא לתפף (המשך בעמוד חבא)

ארים בו־פורת:

"בעת שיחה עם השופטת היחידה בבית המשפט

क्षांच्यांव १६

(תמשר מהעמוד הקודם)

עניין חשוב הנוגע לציפור נפשה של המרינה". התיקון לחוק יסוד הכנסת – "שנתן הד לדעתי, מראה שגם המחוקק השתכנע שיש להציב גבול אפילו לעקרון הדמוקרטיה כריוק כמו שיש להציב גבול גם לחופש הכיטוי. כלום רצוי להרשות דכרי הסתה שלוחי־רסן תוך ניצול לרעה של חופש הריכור, כגון לגזענות או הטפה נגד קיום המדינה? ואכן, כאותו תיקון תחיקתי אסרה הכנסת השתתפות רשימה בכחירות אם היא מסיתה לגזענות או חותרת תחת קיום המדינה. חופש הביטוי הוא עקרון חשוב שיש לשמור עליו מכל משמר כאחת מזכויות היסור של האדם כאשר הוא, אכל יחר עם זאת אני גם סבורה, שהסתה פרועה בזמן השלטון הנאצי היא שהכשירה את הקרקע לזוועות השואה ולמשרפות. אכן, דמוקרטיה נכחנת לא בהקשבה לרכרים ערכים לאוון השומע אלא דווקא בכיבור זכותו של הזולת להשמיע דעות הצורמות את האוזו, אכל צריר למצוא את האיוון הנכון כין הגכלה כלתי מוצדקת של חופש הדיבור, ממנה יש להימנע. לבין הגבלה מוצדקת שכמוה כהגנה עצמית של החברה. אם אינטרס לגיטימי אחר גובר על עקרון חופש הריבור, ידו של הראשון על העליונה. בית

המשפט פסק לא אתת כי המכחן המנחה כהגבלת עקרון יסוד זה או אחר הוא אם נשספת מהמעשה הנדון סכנה קרובה או מוחשית, כגון לבטחון המדינה".

מבהירה השופטת: כאשר תופעה מהווה איום על קיום המדינה - יש לעשרה משורש באיבה. אסור להיות

סצרי־ראות. כי כנפשנו הדכר". כמסגרת התשובות הנוסטלגיות יש כאמתחתה סיפורים נוגעים ללב. שניים מהם נגעו לבעיות אימוץ. באחד, היא מספרת על תיק כאילו עורנו מונה לפניה, אך אתה חש כי גם היא, השופטת המרוחקת כלשהו, אינה רק פוסקת הלכות עוטה גלימה. היא גם

אשה, גם אם, אדם. "כמו במשפט שלמה, רבו גם כאן שנים (שני זוגות) על ילדה אחת. היה זה משפט קשה שרכר אין לו עם החוק היבש או עם אסמכתה כלשהי, אלא הוא מצוי כל־כולו בעולם הרגש: קביעה מי משני הזונות יגדל אותה ילדה פירושה לחרוץ גורלה, אחריות ככדה לכל הדעות. כל חוות הדעת של הפטיכולוגים היו בעד מסירת הילדה לזוג א', אך כלכי כרסם הספק ונטיתי לחשוב שטוכתה מתיישבת יותר עם מסירתה לזוג כ'. אולם כלום אעמיד את תחושתי הכלתי־מקצועית מעל

למטקנתם של ארבעה פסיכולוגים, ללא חוות דעת לסתור? היתה זו יומרה לומר: 'אני אחלוק על כולם'. אולי אני הסועה? חששתי איפוא שלא יהא מנוס מלחתום על פסק דין שאינני שלמה עמו. הישועה באה ממסור כלתי צפוי. לישראל הגיע לכיקור פסיכולוג בעל שם עולמי (ר"ר סולניט). כתוצאה מליכון הבעיה אתו שינו המומחים (פרט לאחר) את דעתם ותמכו במסירת הילדה לזוג כ'. זו דוגמה למשפט שאין לו שום קשר לאות המתוה של התוק".

מקרה השני נסב על ילרה שעברה משבר נסשי קשה כתוצאה מהגירושין של הוריה בארה"ב כאשר היתה כגיל שלוש רשראל, וכאן דישראל, וכאן דישראל, וכאן התחתנה בשנית. לימים הגיע גם האב לישראל וכאשר נורע לו על המשבר שפקר את כתו החליט (תוך הפרת הבטחתו לאם) לחדש את הקשר עמה. האם ובעלה השני עמדו לודת מהארץ ולקחת את הילדה אתם. לאחר דיון שלא אכנס לפרטיו – על יסוד חות־דעת של פסיכולוג שחזר וכרק את כל הנפשות הפועלות -נתחי צו (בשבתי לדין בבית המשפט המתחי) שהילדה תשהה בכית אביה הטבעי. לימים קיבלתי מהילדה כרטים כרכת לשנה טובה בכתבייר ילדותי עם עישורים. נאמר בו שיש לה אה ושמו אוריה ואתות ששמה סופיה זגם 'מרים': 'אנחנו קוראים לה מרים'. אורה שהתרגשת".

M363i0 18

ההחלטה כואת. אני רואה בזה לא עניין טכני אלא לעתים במיעוט. היא מסבירה תופעה זו בדרך מיוחדת במינה: ככלות הכל, מה יותר פשוט מאשר לצרף את רעתך לרעת הרוב, לחתום "אני מסכים" או "אני מסכימה" ולעבור לתיק הבא? היא מעריכה את רעת חבריה, "אבל אני צריכה להיוח שלמה עם עצמי. מתפקידי לחתום על דברים בהם אני מאמינה. פעם קרה, שקיבלתי חוות דעת בדיני שטרות משופט בקיא כתחום זה. נאמר בה כי הנתבע התגונן בחוסר תמורה, אך לא הרים את נטל הראיה הרובץ עליו ולכן רין ערעורו לחידחות. השופט הנוסף הסכים. נטיתי גם אני לרשום 'אני מסכימה', לחתום ולעבור לתיק הבא אחריו. זה גראה כל כך משכנע שחבל היה להשקיע

שהרביתי לקרוא התחזקה בי הרעה שטענת תוסריהתמורה הוכחה, ועל כן דין הערעור להתקבל. השאלה היתה משפטית וחשוכה למרי. תברי לא השתכנעו ונשארו איתנים כדעתם. אר שאבתי עידור מסויים משמועה שהגיעה לאזני כי בעולם האקרמיה יש תמיכה ברעתי. קיומן של השקפות שונות הוא אחרי הכל דבר טבעי וצפוי. לעתים נותרתי במיעוט של אחת מתוך הרכב של חמישה שופטים. זה קרה גם

במסקנה המקוכלים עליו".

כעניין אחר כו נותרה כמיעוט של אחת מול

ארבעה, גרסה שיש לבטל החלטה של וערת הכנסת

ששללה זכויות לגימלה מירועה־בציכור של שופט

שהלך לעולמו. "סברתי, שההכחנה כין ידועה כציבור

של חבר כנסת, למשל (המצוי לפי ההחלטה באותה

קבוצת אישייציבור – ג.ש.), לבין, למשל, ידועה

כציבור של היועץ המשפטי לממשלה או פקיד בכיך

אתר מכין עוכרי המרינה, לוקה כאייסבירות קיצונית

ומפר את עקרון השוויון, פגם המצדיק התערכותו של

הכג"ק. אילו היו קובעים שאדם אשר לו ידועה כציכור

אינו יכול הוא עצמו לכהן כחבר כנסת (או כאיש ציבור

אחר מאותה קבוצה) – ניתא. זו דרישה שעליו לדקרק

עם עצמו. אולם כאשר ארם כזה רשאי לכהן כשופט,

אין זה סביר בעיני כי לאחר לכתו לבית עולמו.

תיענש כגלל חטאו פי שהיתה הידועה כציכור כאשתו.

חברי סכרו אחרת. לדעתם ההוראה של ועדת הכנסת.

שכן אין לומר שעוכדי מרינה מזה ואישי ציכור מזה

חברי סיבוץ שנהרגו. השאלה שדרשה החלטה היתה

כאיזו מידה היו אלמנותיהם תלויות כהם לפרנסתו.

סבירה במידה המצריקה התערכות של כג"ץ".

שווים המה, וכי אין גם לומר שההוראה היא כלתי

מקרה אתר כו נותרה ברעת מיעוט, נגע לשלושה

עם היותה ראויה לביקורת, אינה פוגעת בכלל השוויון,

לאחרים, שהרי איש־איש דבק, ובצדק, כפירוש או "מבחינת הקיבוץ הנוק הוא אותו נוק אם הם היו

נשואים או לאו. הם היו חכרים. גם הנשים היו הינן

חברות. אם זוג מתגורר כחרר משותף ללא נשואין.

ואם זוג נשוי חי כעירור, אין זה מעלה או מוריר

מבחינתו של הקיבוץ. לפי דעתי האשה והאיש הם

שווייזכויות בקיבוץ. אותו כלל תפס גם כה וגם כו.

היא כמו החבר נותנת לפי יכולתה ומקבלת למי

צרכיה. האחר (או האחת) הוא נכס ואחר הוא נסל

ולעתים אדם שהיה נכס נהפך, חלילה, לנטל ולמשך

וכאיות לפיצויים כל עוד הו חיו בקיבוץ, אלי

לפיצויים על הגבלת חופש הברירה, עקב מותו של

הבעל, לעווכ את הקיבוץ ולכנות חייהן בעיר. כום

בהלך מחשבה זה מצאה את עצמה במיעוט: "חברי

"נחוצה לישראל חוקה, ובקרוב. לא

רק בעניינים כמו דרכי הקמחן של

רשויות השלטון והיחסים ביניהו

אלא גם בנושא זכויות האזרח".

לדעת השופטת כן־פורת לא היו האלמנות.

הוא החשוב ביותר שכתבת? "לכל אדם התיק שלו הוא הכי חשוב. השאלה אינה חייבת לעמוד ברומו של עולם או לזכות בהר ציכורי כדי להיות עקרונית או חשובה. טול את תחום דיני השטרות, הנזיקין, התכרות או התוזים. זהו עולם מרים בן־פורת בלשכתה

"אטימות האוזן תובילה בתקרים דבים לאטימות הלב ואפילו לשנאת חינם, או לבוז שאיו לו הצדקה".

ומלואו הרחק מהתעניינותו של הציכור הרחכ". (ימיו רחוק) ועם עו"ד תיים קאויס שהעניק לה תעודת הוקרה מטעם נשות בוייברית

היתי רוצה שנהיה יותר חכואים ויותר צורקים

קונים כהם פודשת מרים בן-פורת לגימלאות, בלאו למדינת 40. כ"אדם היושב בתוך עמו", שומרים חשופטים, כיצד היא רואח את

שלוב. זו תמדונה שלי. בין תיתר שלי. אני חלנה שחטוב שבח עולה על מגרעותיה. הבעיות אן לשות, חשכנות מרובות ודורשות ניום כל החות. אוחנו ממלגים מדי. יש לוכור את נבואוד מונד מחריביך ומהרסיך ממך יצאו". מצד שני, מאד, הייתי רוצח שבכמה תחומים נתיה גם וקות נקווה שנוכת לכך למני שנהרוס אלה את

משן וחדאנה הממשית לבטחונה הלאומי, כפי קידים כימים האתרונים האירועים המאיימים קשות מציאת האיזון הוכון בין שני אלה, כל ווו" (נרכות בכינוס ביולאומי שוערך בירושלים ווו ברצמבר 1987

ניווים כמו דובי חקמתן של רשויות השלטון והיוקום ביניתן אלא גם בנושא יכויותיו של משרת של שמידה על הזכניות חללו יש לשרונו או ווווואוה, בך שניתן יותיה לשנות את יתוו

להשאר דמוקרטיה ליברלית גם בתנאים ונם יותר צודקים, שנחיה מדינה יותר

אָמִיה הָדמוקרטי של המדינה הזו מחייב ווכרת של חרות תביטוי נם נוכח מצב החירום חוץ את חכף לעבר חבטחון על חשבון חירות שיש עימות ביניתם, חיא משימת עדינה

ייי תמקידו של בית־משפט אינו רק לבטא את ומן חלם, אלא גם לעצבון לחביא לתמורות שוונות... במוכן מסווים על הרשות השומעת ליפוד צער אחר לפני הזמנ" (שם).

עחוצה לישראל חוקה, ובקרוב. זאת לא רק אווה הן הקלאסיות והן חסוציאליות לחשגה מהנמשפיבו של חברי חבוסה ובעניקים מסויימים. קליידו משאליעם, ויוב של 15 קולות אינו מקסק..." (ברבישית שנתפרסם ב"עיתו משפט ו"א.

ביקה עיצות החומה יש לחביא בחשבון שיפואל וחנות במצב היוזם מוקמשך שטומו מו ישותי מצב זה מחויב מהן אפשרות לסטות מוקאים רגושים העובלות לבטחורה או לעצם לוומה שלי המדינה. מעקרונות רמוקרטים של אחות שלות אם פי בצורת מבוקרת ובבמה לכללים התאומה לשרות הוא דמוקרטים, מוא חדין ביוחסי התאומה לשרות החו דמוקרטים, מוא חדין ביוחסי

בפני עצמו, תוך התחשכות כמירקם העדין שנרקם סביב נושא רגיש זח... יש להעדיף את דרך המשרה והמכנה המשותף על פני התבצרות כל צד בחשקפותיו, תוך שאיפה לפתרון מושלם מבחינתו..." (שם).

"משמעותה של 'מדינת ישראל' כ'מדינת תיהודים' עומדת בסתירה מוחלטת לתורת אש"ף שבאת לכלל ביטוי מפורש ובוטה באמנה שלו. הגשמתה מירושה הרס המדינה כמדינת היתודים וקץ לעצמאותה" (בנ"ץ 620/85 מיעארי ואח' 1. יו"ר הכנקת ואח").

"הגיעה העת לחוקק ללא דימוי חוק שיהא בו כדי לחגן על חמדינה מפני השחלבותן בנוף ממחוקק של רשימות התרניות: על המדינה החפצה חיים ורואמונה על עסרונות הדמוקרטית לדאוג שלא יקומו על אלה מהרסים ומתריבים מבפנים, וואת במסגרת של חתמודדות לגוטומית, כביכול, במערכת תבחירות לכנסת" (ע"ב 1/84 ביומן ואמי נ. יו"ר ועדת הבחירות לפנסת חיוז).

"אעיפות האוזן מובילת במקרים רבים לאטימות הלב ואפילו לשנאת תיום, או לבוז שאין לו הצדקת. כר מנועים לאלימות מילולית ומכאן לא רחוקת הדרך לאלימות פיוית. ישראל למדה לדעתי לא מעט משניאות העבר באשר החלה מטפחת ולו גם באיחור – את חייחור של התובויות חשונות מתן באו העולים ממדינות חמוצא חרבות מספור. תרבויות אלת יכולות לחיות מקור להואה ולהדחבת חדעת לכל לב מבין ולכל עין שוחות יומי וגיוון לעומת זאת, דופוי התרבוות - ולו גם לשם משנת תמטרת של הפוכת כל רבדי העולים לעור אחד הוך בתיחות לף חוקש בדון מואש לכשלון ומעיד בכל הבבוד על קוצו לאות. חביבוד החדדי ניסינה המובילה לאחות ולאיחד חלבבות, העם בישראל חניב לוקיות חתוצר של כל אלח" (בטקם חלוקה מרש הסובלנות בבנסת (1.3.88).

ייהטפנה בעוזירה: שחקבוצה שנפגעה חוא אחרות חמורה, יש בה כדי לקומם, יכולם וחויים לחות במורח או במערך, אך חיית דות חוף מוקנ בוצל אחד וחייב: חתובע הרוצות עולם. ייתרות תמולותי כמו יוודות אשכני אינן אלא אברוק של אותו מה שעלו יש לשמון מפני פיצול מויק, שריח של פירוד לכבות נודה ממני ובנ"ל ופ/ו שירן ואת נ רשות חשיבה ואנד"ו.

היא נזכרת במשפט בו נרונה בעיה בדיני חווים, ומספרת: "אני חשכתי שזה פסק דין רגיל. חיפשתי

הנכברים סברו אחרת וטעמיהם עמהם. בריעבד

התנחמתי בכך שהתנועה הקיכוצית, שפירסמה

בבטאונה את תמצית חוות הרעת של כל השופטים,

העירה שמכחינת התפיסה השוויונית של חיי הקיבוץ

הצרק עמי. הם גם קירמו בכרכה את הצעתי שהמחוקק

דבר? האם אין הוא אלא תרגיל אינטלקטואלי?

מיעוט. זה קרה גם לי בשלוש הורמנויות".

האין מסק-דין של מיעוט מתסכל לאמיתו של

לא, סבורה השופטת. "ראשית, דעת מיעוט יכולה

היית מסוגלת להצביע על ססק דין שלרעתך

קשה להשיב על כך תשובה חרימשמעית, שהרי

ברבות הימים להיהפך להלכה פסוקה. שנית, לפעמים

מתערב המחוקק ומתקן את החוק בעקבות פסקירין של

יתן את רעתו על הנושא".

פירוש שיוביל לתוצאה צודקת, אך תוך אזהרה עצמית לא להיצמר לפירוש הגזור רק על פי מירותיו של המקרה המסויים. נוהגים לומר כי 'מקרים קשים הם מקור להלכות גרועות'. הגעתי לפתרון המיוחל ולשמחתי התקכל פסק הרין בעולם האקרמי בעין טובה ואפילו כחירוש

כור לי מקרה בו נדון נושא דגיש מכחינה אנושית. גם הפעם נזהרתי לא להשען על פירושים ה'תפורים' על המקרה המסויים אך העשויים לא להיות טובים לגופם. היה זה מעשה באשה שלאחר מות אישה נודע לה (להפתעתה, לפחות כך טענה), שיש לו שתי בנות מחוץ לנישואין. בנות אלה דרשו את חלקן כיורשות בדירת המגורים והכוונה לשלושת־רבעי מתוך המחצית שהיתה שייכת לאכיהן המנוח). לפי חוק הירושה – הואיל והדירה לא ניתנה לחלוקה בעין – הן יכלו בנקל לרחוק את רגלי האלמנה על־ידי רכישת החלקים הנותרים. עוררגו מיוומתנו את השאלה המשפטית – תוך מתן זכות סיעון לבעלי הרין – שמא אפשר להחיל במקרה זה סעיף מחוק המקרקעין, לפיו אם כן־הווג רוצה למכור את חלקו הוא צריך לתת את זכות הסירוב הראשונה לבןיהווג האחר. לשון אחרת, האם אין העוכון ניצב בנעליו של הנפטר גם לעניין סעיף זה? אם התשובה היא נחיוב, זכאית האל מנה לרכוש את החלק האתר ברירה במחיר שמישהו אוצר (כולל הכנות) יהא מוכן לרכשו". ואמנם, כרוב דיעות והשופטת שושנה נתניהו הצטרמה למרים בן־פורת), בניגוד לדעתו של השופט

דב לוין, נקבעה הלכה ברוח זו. ומה עכשיוז לפתע יימצא לה פנאי למה

שמבתה, אשת, ארם, משתוקק לו כל ימיו? אין לי עריין תוכנית מגוכשת, אך הצעות ישנן ואני שוקלת את דרכי. יש לי הרושם שתעסוקה לא תחסר לי". ראשית דבר, ברעתה לערכן את התוכרת המחאת חיובים", בעריכת פרופסור טרסקי, שהוציא המכון למחקר השוואתי של האוניברסיטה העברית, ואולי אף להרחיבה לספר. הוצע לה להרצות באוניכרסיטה. חרף התשלום הועום גם הצעה זו נשקלת, שכן היא אוהבת "את המיפגש עם הרור הצעיר המרענן ומפרה את המחשבה". זאת היא אומרת על סמך נסיון העבר, כאשר הירצתה והעבירה סמינריונים בתוומים שונים כמשך ארבע עשרה שנת היא גם אינה מוציאה מכלל אפשרות שתמלא מרי פעם תפקיד של בורר, שוווא תפקיד "מעין שיפוטי". הצעות אחרות מאנה לפרט.

המאוין שומע בקולה של מרים בן פורת צליל נוסטלגיה לתמקיר שעריין לא עובה אותו, נאמרה: יהעבורה כאן רבה מאוד. תמיר צריך להתלכם מת לחעריף על מהו כמות או איכותו בעניין איכות יש להכריל בין הנימוקים הכסיסיים והתוצאה, שאני צריכה לתיות שלמה עמה ללא סייג, לכין הגשה סדורה, עקב כצר אנודל, וללא מלל מיותר. והיא מנמקת בציוריותו לחמונה צריבה לחיות גם מסגרת. לפעמים המפגרת קצת משלימה ואפילו מוסיפה ערך

19 KIDEDIO

אלקררי ותקפיאי אתקור בא מיוש סישלות מאולשים שווים

אבשרות גם םיאודשה 24-5 D'TIMY X'J *הר"ב"ח ומוכה

> אספקה

ובריבית הומוכה ביותר במשק !WTITT 1.95%

יהונתן גפן

יוימה שהיהודים – בעיקבות המורשת, השורשים, הפוגרומים וההתערבכות בגויים – אינם מאמינים שיופדי יכול לשלוט על יופדי אתר. כשיהודי אתר אומר ליהודי שני מה לעשות, היתודי השני צוחק או אומר "קיש מיין טובעם, אַתָּלֶע... אתה כריוק כמתי, או אל תהיה לי גדויסע מוש". כמו הבדיתה הניצחית של גראוצ'ו מארקס, אוש לא מוכנים להיות חברים במועדון שמוכן לקבל שמנו, וכמו הכדיתה הניצחית שלנו – אנחנו עדיין וושנים שרק וננוי יוכל להגיד לנו מה לעשות. באיזה פקם ננפשנו הרעועה וידועת התלאות קימים אצלנו

עיין, כנואה, נענועים לפריק. כמו חבודה של מטורפים כלתי־מזיקים שבכל פעם כשנידמה להם שהם מנזימים, הם מכינים שהה תפן לצלצל לאחות הראשית, לאחות שולץ. כשהמצב מעבך באמת, מגיע זמן מסויים שבו היהודי לא מאמין שוווי אַצ יפתור את הבעייה, והוא מצלצל לפַּרִיץ.

מצלצל לקוסם מארץ שולץ. אל תשאל למי צילצלו הפעמונים. הפעמונים

נילצלו לך ולשולץ. מזכים לגוי. ממתינים נסבלנות לפריץ שירו קנת לגפו ויעשה סדר בבדרק. שיבוא אל הקהילה תטבה, יתערבב בין תכנרים לסותרים וילמד אותנו

אחרת, כיצד אפשר להסביר את ההישענות המאסיבית הואה על שולץ, את הבעס המוגזם הזה על סולקו את היחס האמכיבאלנטי אל הפריץ המציל משתרכל, שיכול להתחלף ככל רגע לפריך ימח שמו אוצו צריכים לעשות כדי לתוציא את עצמנו מבוץ נשילטון על עם אחרז האם אנחנו עד כדי כך מופסמים, רבותי המלומדים:

נימים אלה אינך יכול לפתוח עיתון, רדיו או ללוויויה ולא לשמוע, קורם כל, את השם המפורש שלץ". לפעמים נוימה לך שנם אם תפתח את המקרד, נם שם תיראה איזה שולץ קטן שוכב במגירת מלפקנים הענבניתו. תייר שמניע לארץ בימים אלח לול להתבלבל בקלות ולחשוב שהוא לא הגיע למדינת ישראל ולא למדינת פלשתין. הוא הגיע

ואתה תוחב מה יש כו, בשולץ הוה, שאין בנוז זותנו יודעים כבר בעל פה את שלושת הלאוים אים ובנים המשווע שלנו. אנועו יכולים ללמד אותו סאיפה משתין המיזרח התיכון, ולתח לו תוכנית שינית שהוא ילקק את האצבעות השולציות שלו. כד וניע הומן שנדע איך מביאים לארץ המסוכסכת שאת שלום מהסרטים גם כלי לטלטל את השולץ המכן הה, עם תיק ג'ימס כונד מלא מלים מופשפות, מגלי שיהיח לו לומר לנו שום דבר חדש אותו לא לעו לפני שהישלצנו במודצת ועד שולציותו.

אבל אנחנו לא יכולים לזוו מכלי שמשלצים אתנו, כמו שני הביכורים כפוף המחוה תהוא של לשאל בקט, אנחנו אומרים אחד לשנה יאללה, נוחד - אנק לא חים. כשהמסך יחיד אנחנו עומרים כאותו קשם ולפעים לנצו עם רעיון היציאה כבראה שבאמה לנו איוח פנם גנמי, וכנללו לא נזוו עד שירחפו

מת לם לשיפו עד קצוו, למיות שהתחדשבו כמרינתנו ויש לנו שלטון של האש ממשלה (שבייבת בו היבולה הישנה במלים מלים שאני יכול להכין אתן, מודימות משלבו - המולה הישנה במלים מלים שאני יכול להכין אתן, מודימות משלבו - המולה הישנה לי מילה, האנחנו עדיים משקנו – המחקה הישנה. הישום האנחנו עדיים תלויים בנוי, עדיין וורם ביותר מאשר חשוב לי שיחיו כאן אנשים שהם בני ברשת המשום עדיון תקויים בברי, עדיון וורם אותו עם חשוב לי שישארו כאן אנשים שהם בני אותה בל שום מול אות מול מיולץ אותו עם חשוב לי שישארו כאן אנשים שהם בני אותה לי

משולה כא שולץ כא כמו שעון, כי יותר ממה שפה אחרת. שנים אני שורא את מדורו של קינן לפני כל שאר שנים אני שורא את מדורי הגדו צדיך את היותדי. תוא שנים אני שורא את שהור לא ווא אומו את כל תרכזים האלה שאנתנו ככר המדורים בעיתונים, ואחרי שאני שורא את שאר

המדורים אני מכין כמה צדקתי שקראתי אותו ראשון.

יודעים בעל פה, ובעיתונים כתוב שהוא "תקיף אך לא תוקפני", "ידיד לעת צרה אכל לא מוכן להתפשר על עקרונות". והוא אינו כוש לפנות אל העם בטלוויזיה, הפריץ בשידור חי. שידור חי לעם המשווע לקצת לחץ חיכות האם אנתנו לא יודעים, לפתות כמוחו, מה מהנויים כדי לצאת מתנוץ אליו אנחנו נכנסים תמיר

לגמרי לבד, כלי טיפת עזרה מהשולצים. יהודים, האם לא הגיע הומן שתחיה לנו

יום סגריך ברמת־גן, ואולי במקום אחר ביום אתר, הכדתי את עמוס קינן. קשה להגיד שה־ תלהבתי מהפגישה הראשונה הואת. הוא חיה שיכור, והשתדלתי לא להרגיז אותו משום שידעתי שאם הוא יקיא, זה יהיה עלי, ובאותם ימים לא היו לי יותר מךי הולצות לתחליף, אין לך פגישה ראשונה אומללה יותר ממעריץ צעיר הנפגש סוף טוף עם מושא הערצתו, ומתאכוב. לא הכנתי, או, כיצר יתכן שכאדם אחר יתמונו כתיבת כה זכמה, בהירה

ונינותה, עם מוג כה זועף, מרתיע ותוקפני. היום אני מבין. אפילו למרתי, בפגישותי המועטות איתו, כיצר אפשר לעקוף בוהירות את האומי שלו ולהגיע ישר לתוכמה שלו. אתה פשוט צריך לרעת בין אילו כוסיות צריך לגשת אליו, ולחזור שוב ושוב על האמת הישנה שאפשר להעריץ יצירה, אכל לא יוצרים, כי כולנו בני אדם, וחלק מאיתנו אפילו לא

ביום סנריר, בנחלל ,ואולי במקום אור ביום אור, התחלתי לקרוא את עמוס קינן, והוקסמתי, ולא הפסקתי לקרוא אותו. מרי שבוע בשבוע דנא מסר לי בבהירות ובאומץ את רעותיו, דעת מיעום שאינו אומר זה במשמות, בחרות ובדיוק מאבסימאלי, כי רק כבה לתות, למרות כל מה שעבר עלינו, אנתנו עדיין בהירות ובאומץ את רעותין, דעת מיעוס שהינו היה צריך להתנהג אל תלופות נישכרים.
שלים לשמע את משק מנסי הפריץ, שבא שוב לגרש לותם תרות בלי שום מרכאות בפולות סביכ שתי עינן עשה את זה. הוא סיפר לותם הרעות צילות לוו שלטון עצמי או להשמיד אותנו או לותם הכלו. משום שה מה שהוא עושהן שב משרם וכתב בפלים הנכונות ספר מרתק ש תמלים הללו, משום שוה מה שהוא עושהן קם מוקרם וכתב במלים הנכונות ספר מרתק שהוא אולי הספר

בבוקר, שותה קפה, ונלחם למען התרות. שפת. שפתו של קינן היא שפתי, אין, ולא חהיה לי

יותר מכל מרהימה אותי הרוטינה שלו, שכן בסך הכל הוא כותב על אותן עוולות כבר עשרות שנים, אבל הוא לא יפסיק לכתוב שוב ושוב על אותה אמת ניצחת שלו, ער שהעוול, הקיים לדעתו, לא יתוקו. ככותב, הוא נתן לי אומץ לחוור על עצמי, ולדעת שאם צעקת פעם אחת, זה לא אומר שאסור לך לצעוק עור פעס. בסוף מישהו ישמע אותך. ברוטינת הצדק שלו, עמוס קינן מוכיר לי מאוד את קאטו הזקן, מלפני הספירה, שאמר כל יום בסנט: "את סרונגו צריך להרוס". היום רק היסטוריונים חיוורים זוכרים אם קרתגו נהרסה או לא, אבל כולם זוכרים את קאטו הזקן.

ביום סגריר, בנתניה, או אולי ביום אתר כמסום אתר, קראתי את סיפרו האתרון של עכוס קינן: "אַת וַהַב בְּסִנְּהָה" וַרְק בַנלל העקשנות על השם הקשה הוה מגיע לקינן פרס גובל לעקשנות), דידעתי שאולי בפעם הראשונה כחיי קראתי ספר עברי בעברית.

אחרי שקראתי כליכך הרבה ספרים עבריים באיריש, צרפתית, אנגלית־אמריקנית ואנגלית־בריטית, צ'כית והוטנטוטית, מוף־סוף יש לי פה ספר שמרבר אלי משום שאני יכול לרכר אותו

זה היה סארטר שאמר: כל הסיפרות עוסקת ברבר אחר – זרות האדם, לכן דרכו של קינן מלוחם חרות לכותכ חרות ברורה לי לגמרי. מבקרי הסיפרות שכתכו שהספר הזה הוא נוסטאלגיה, כנראה לא הכינו את הספר, משום שהספר עוסק בבעיית החלום ושיברו. . חלום לא יכול להיות בזמן עכר, הות או עתיר החלום, מטיכעו, לא נכנס למימר חומן, אלא לתודעת הארם החולם אותו. אין ארם חושב אחר שלא הקיץ פעם מחלום ובכה לנוכח המציאות, אבל כמה מאיתנו ביגשים לשולחן הכחיבה וכותבים על ההז כותבים על

קינן עשה את זה. הוא סיפר על הסופה שלו. חעיברי הראשון. הוא יסר אגורת סופרים שחבר בה

ביום שטוף שמש, במושב אפון ריחות חרר בעמק ... חפר, או אולי ביום אחר כמקום אחר, רציוני להרלים לו משואה זאת, לתפאות השפה העיברית זאולי גם י להומין אותו לאיוה ציבאם כפול. דק שלא יתחיל להשחולל לי, כי הכל ישפר.

21 Bigedin

(המשך מהעמוד הקודם) פי המסורת קילל עזרא הסופר את הגולים לתימן: "יהי רצון שתהיו כולכם ראשים", ומני אז כל אזרח צודק.

ובאשר למחלוקות ושנאות, מפתיעה לעתים שנאתם העצמית של כני שיחי בראש־העין. זו מוצאת את כיסויה נתודעת פיגור ומסכנות. אמר לי בעל מכולת מדולדלת, ריקה מסחורה: "מה זה מפגרים כראש־העין, אנחגו לא מספיק מפגריםז". אמר לי חתנו של יחיאל צברי, השכן להוסטל, ממנו יצא עיקר הקצף על המפגרים: "אנחנו בעצם טעוני טיפוח בעצמנו. למה מכיאים לנו עוד טעוני טיפוח?". אמרה אמו הישישה של שלמה גיספן, מראשי ועד הפעולה, שעל מגרש שכשכנותה מקווה רור רוקה לכנות כית-קבע להוסיו: "אני לא מסכימה מסכנים ליד הראש שלי. מסכנים ומסכנים. גם אני מסכנה."

יותר מכל שנאה שונאים אנשי ראשיהעין את העתונות. בעיניהם, שיני דרקון העתונות כמו שלוחות ללא־הרף לטרוף את העיירה. "היום, נגמרו המלחמות עם התותחים", אמר לי ראש־המועצה, "התקשורת היא הסותחת מלחמות והיא הסוגרת אותן. עתונאי יכול ליצור כזו אווירה על ראש־העין שעור יחשבו שפה יושבים אנשים חסרי רגש. אפשר לקכור תכרה שלמה בפרסום שלילי, וראש־העין קיבלה מזה במנות גרולות". המלים "תרמית" או "סטיגמה" מתגלגלות בפיהם של אנשי ראש־העין כמו מוגלה. יצירת העתונות המכפישה.

יה זה ב־19 למרץ כאשר זומן רוד רוכת, מנהל ההוסטל, לטקס חיסול ההוסטל. זה היה כמקלט כרחוב היולדת. נשמעו שם צעקות: "להוציא את החולי מתוכנו". "הם זקוקים לסביבה אוהרת – אנחנו לא סכיבה אוהרת". "הם זקוקים למקום מבורר בין פרזות, באיזור תעשייה". "הכתם הוה הוא בלתיינסבל". "על גופותינו יגורו אנשים שהם זרים לנו, אנשים שיכולים להזיק לי מוטב שאני אזיק להם". "לא ניתן להחזיר את השכונה 35 שנה אחורנית". "זה חולי! זה פגעו". והיה מי שהפנה את רועח אל ההיבט ההלכתיו אשת כהריון אמור לה לראות ארם מאונן בפרהסיה. ואסור לה לראות גם כושי. והכל לפי החלכה. וברך ראש המועצה על ההתארגנות, כי לראש העין יש דימוי שלילי. ולא בצרק. ואיכות חיים זה הכי חשוכ.

כבר כאותו ערכ התברר מקרה גירוש המפגרים כהשלכת של צורך דועף להיטהר מן הטומאה שנורעה בקהילה. מושגי נקיון והתנקות התעופפו באוויך. מה שמוכיר את תגליתו של מאיר גמליאל, יו"ר התנועה למען ראש־העין, בעניין צחותו של הישוב: "פעם עשינו נסיון ותלינו מגבת אחת בראש־העין, ומגבת אות כפתח־תקוה, לקחנו את המגבות לכדיקה כמעכרה. אני ראש התנועה האקולוגית. הסתבר כי ראשיהעין יותר כריאה, יותר נקיהי.

ב־21 במרץ כשעות הכוקר הופיע כלדר נמעון ברחוב המלך שלמה ובירו צו הפסקה מינהלי מטעם ראש המועצה: "בתוקף סמכותי, לפי סעיף 20 לחוק רישוי עסקים תשכ"ח 1968, הנני מצווה כזה על סגירת ההוסטל ברתוב מלאכת שלמה 13. להפסיק כל

עיסוק ועכודה לתקופה של 30 יום מיום קבלת צו זה.

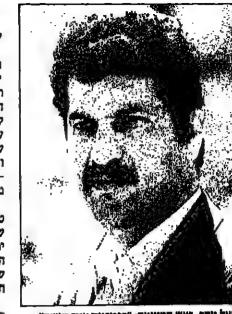
הצו ניתן עקב חוסר רשיון כחוק. תשומת לבכם

מופנית בזה לסעיף 25 של החוק כי 'מי שאינו מקיים

העיר במלחמתה במפגרים: היה היתה פעם עוירה

צו הפסקה מנהלי צפוי לעוגש של שנתיים מאמר".

8132310 24

יגאל יוסף, ראש המועצה: "כמטריות אחר הגשם" הוקנה". הוקנה מבקשת לקחת נקם מהגבר שעזב אותה

אין מקום, חלילה, להשוואה ישירה בין סיפור הביקור ההוא ואנשי ראשיהעין, אך יש מקום לעיין בתהליך רומה של הפיכת עיירה למקהלה. כתכ דירנמאט: "הם אינם רעי לב, כי אם חלשים כמו כל היתר. זו קהילה הנכנעת אט אט לפיתוי... הפיתוי כה גרול, והעוני כה נורא". ונכון לומר את הרברים על ראש־העין. תחושת עוני ופיתוי להתייפות הם המאיצים את התהליך. הוראות-מסכנות שמצאתי בראש־העין נזכרות בעיירה הדמיונית גילן שבה אומרים התושבים על עצמם: "אנחנו הרוסים... פושייירגל,... חייכלב, מתפגרים... חיים כמו צמה ל...". וכמו תחושת התרבותיות העזה המפעמת בגילן שתושביה מעלים על נס את ברהמס וגיתה ששהו אצלם, כך אנשי שיתי בראשיהעין. ניסו בלי הרף להפנות את מכטי מכיוון ההוסטל למפגרים לכיוון ה"פוריגל", תומורת המנדולינות, תזמורת כלי הנשיפה, ממוצע ההצלחה כנושא החינוך שנכרק. באיזור המרכז אליו הם משתייכים.

שרשרת של תופעות שאינן קשורות לחיי חוסי ההוסטל בראש העין היא שעלולה לדחוף אותם התוצה. למשל שנת הבחירות המתקרכת. "אצלנו בחירות כל חשנה", מסביר לי איתמר פנחס, עורך "ראש העין שלנו". והימים ימי תנופה, ימי בניית 3000 יחידות דיור, שכונת חלומות. המועצה המקומית פותחת כמבצע "ושכו בנים לגכולם". בחול המועד פסח, מודיע לי ראש המועצה, יעמור על גכעותיה המזרחיות של עיירתו וישקיף בחברת מתאכלסים פוטנציאלים לעבר פנורמה מרוחקת ולעבר הצמחים הפוריים, "לא סתם חול כמו כיבנה".

יוה יהיה רגע הסטורי, אנו נבנה עיר באופי כפרי סולידי. מקום שגעים לגור כו". כולו מתרומם אל עליונים, ואני גוררת אותו אל נחותים. "לא מוצא תן בעיני שאת מתעניינת כל הזמן בהוסטלים. זה חוטר

מצפון מציוך, כי מה שבאמת מטרור את ראשיהעין זה

עתירה ועתיר ילדיה, ואת תעיבי על שמה ועל

תרמיתה ברגע סריטי שבו מגיעות אליה אוכלוסיות

חוקות ושובות." את צמד המלים "חוקות וטובות"

שיחתי עם ראש המועצה ביום 24 במרץ 1988

"הלב שלי שרוף. בשכונה כולם מרברים על כך שרוצים לסלק

אותם. הבן שלי נמצא במעון, אבל אני לא מדברת. יחשבו שאני

מחפשת צרות. לא היה לי כית לשכן אותם".

הרבתי לשמוע בראש העין, גדולים געגועי העיירה לא קור הלב, אם כן – מה הוא הכוח שליכר את לתושבים חוקים שעלן ימה.

נירחת ומרוששת כאירופה בשם גילן. יום אחר שכה - התנהלה כנוכחות אשת יחסר ציבור. שאלתי את ראש

אליה אזרחית שחתעשקה ותבעה מן העיר והמרולהלתו . המועצה אם ידע בסביבתו הקרובה או הרחוקה ילה:

יש לי ארון מתים מפואר, תנו לי את האזרה איל. פגום ראש המועצה התקשה באופן מוה כהורף משהר

ותקבלו מיליארר. זו היתה הגברת הוקנה, כמחותר מעליו וקרא מה זה שאלון הפוארה או אמר משתו

המפורסם של פרידריך דירנמאט "ביקור הנכרת בל אחותו ש'נפלמה כי החה כנואה כל כן כובה ער

לפני 40 שנה.

- עד 2000 דולר. ויש לו עוד עשרות הוסטלים.

רואים את התרחבותך מיום ליום. יש לך כבר שלושה היסטלים ועוד היר נטוייה". השיב רוסוף "תראה, יש ל" כסך חכל 30 חוסים, לפני תורשיים רכשתי מגרש ברוצב יהורה הלוי שגורלו דונם, ובו שש יחירות דיוני בכל יחירת דיור ארבעה חדרים. כאן אני יושב בחווה שבירות, ובעוד שלוש שנים אני רוצה להבטיח אח עתידי ועתידם. מישבנתי את דירתי בפתורת סוד לוויתי כסף כרי לקנות מגרש. יש לו ויהיה לי וק הוסטל אחר, אבל עור כעשרה גערים ונערות מהגוררים כאזרחים רגילים המטפלים בעצמם כשני חררים בעיר. מבשלים לעצמם, חולכים לעבור, יוצאים לקולנוע ולכילוי". (ממשר בעמוד (147)

קלאסי הנקוט בידי חברה כלפי המיעוט היושב נקובה רימוי מבטא אימה מפני התפתחות המוכתבת על ידי

אווו, איזו התפשטות, הם אולי איזה 60 או 70 איש. כך, כהברלי ניסות, אמרו צברי גפליאל

תשומת ליכי בעדינות לעובדה שבנוסף למפנרים ועיוורים "אנו סובלים גם מאחון גבוה של וקנים". ומכאן ש"אי־אפשר להטיל את כל הרכאונות על ישוב אחר. אנו משוועים לנורמלים, ואף אחד אינו מניע" אני משימה פעמי אל ראובן יהודה, עורן

בתוכנית. צריך למנוע את התפשטותו". אני מציעה לראובן לסור עמי אל דוך רוסה מה ראובה אנהם

שלקחו אותה מאמי", ולא פרש.

מבחינתי שיילך לאלתר".

ניכר בראש המועצה שהוא נאבס בכל לבו על טותר שמה של ראשיהעין: "אני צריך לשמור על שמה של ראשיהעין. אני צריך לנקוט צערים כאלה שאנשים ירצו לחיות בראשרהעין ולהישאר כה. כסופו של דבר השאלה היא מה סוב לראש־העין כיישוב. האם פונ שיהיו פה הוסטלים, או מועדוגי תרבות ופעילות חברתיה בריאה וטובה."

השיחה עם ראש המועצה מסתיימת כרוח כבה ביותר. וכשאני כבר בחצר, הוא מתקרב אלי נקפון קליל העומר בסתירה להבעת פניו הנוגה. זו מנשחת ירוי. "אני רוצה לספר לך משתו, אבל כאופן אישי לחלוטין, לא לעיתון." ומספר. אכן, כמה רגיש הוא בעצם ראש מועצת ראש־העין, וכמה נוגה סיפוח

אם הדוך אני פונשת את חביכה, קשישה שדופה, כבתו

של ילד מסגר. היא לשה בצק ואומרת לה הלב שלי שרוף. בשכונה כולם מדברים על כך שרוצים לפלק אותם. הכן שלי נמצא כמעון בני ציון. אכל אני לא מדברת. יחשבו שאני מחפשת צרות. אוי, חבובתי, אוי עיוני, לא היה לי כית לשכן אותם. הלב שלי שרור באשר לקשישים חיה זה איתמר פנחס שהפנה או

שירצה לגזר בעיר שכולה הוסטלים למפגרים? בכיתו של ראוכן נעימות משפחתית של בנייה כית חדש. ראוכן יהודה נסער: "הוא נדוד רוקה, ש.ם! מתפשט. אין מי שיעצור אותו. הוא מציע לאושים שדירותיהם שוות דמי שכירות של 100 עד 150 חלו

"יש יישובים יותר חזקים שייפגעו פחות מאחנו. וככלל. רצוי שכל איזור יבנה מוסד למפגרים של זומו יישוב ולא ייבא אותם מבחרץ... אם היו מפנרי הפסל תושבי ראש־העין, לא היתה קמה צעקה. ועכשיו המ החלו לצמוח כפטריות אחרי הגשם. דוד רוקה הצה להקים לנו רשת הוסטלים כרחבי ראש העין. הוא עושה לנו כלי לשאול. האחריות שלי היא ליישוב שלם. הפרט מקריב קרבן לכלל. עם כל החמניות והקונפליקט, קודם אני אחראי לאוכלוסייה הפקומה - וזה מה שהיטה את הכף. הוא בא לאלתר, צו

"כפטריות אחרי הגשם", אמר ראש המועצה, ואמר גם מאיר גמליאל: "אני לא מוכן להיות המזק של המרינה. רצינו אפילו אתיופים, אבל לכוא ליישוב קטן כנה ולורוע הוסמלים שינבמו כסמריות אחרי הגשבזיי. פטריות צצות, פטריות מתרכות, דימיי

בים מתושבי ראש־העין שפגשתי דיבוז על התרכותם של המפגרים כצורה דרמטית. צות, ושלמה גיספן. גמליאל כינה אותם כשם "עו צרעות". ילרון אחר על אופניים ברחוב אמר. כשהם היו מיעוס יכולנו לעזור להם, ועכשיו הם כנופיה ברולה". ווק עד

המקומון "אלה", שהעלה את השאלה מי הנודמלי

ירים כל מה שאני אותכה וציני משמינה יותר. לא יאוטן ע

אוזרי שפעלוד לפי השינוה במשך

שבוע ימים, שקלתי אה עצמי שוב

רים שלי, השכנים שלי. לא האמינו

למראה עיניהם כשראו איך אני

מסחירוה ממשקלי קילו אחר קילו.

יום, כשאני נוכרה בתגובוה שלהם אני

מבינה פוף פוף את החשיבות שאנשים

באמתה, אף פעם לא קיבלתי כל כך

הדם אני לא אתו אדם. מאו שרויתי

ותחלתי בחיים הרשים ובנוסף לכך.

יחדות לשיטה ה. אני יבולה סוף סוף

לאכול מה שאני אוהבת ואני כבר לא

מיווטים לפראה החיצוני.

הרבה מתמאות!

קרג ללא דיאטה ואף ממשיכה לאכול כרגיל.

מה מנתב שכתבה אנה . עני ומן מה:

ישם הצים כתמתה למעלה. ט היה כבר ישמעמוניר. אני ליביה היפר השרוון האדורות על השמנה, אכל וחבר וצורא . מצוד פכן לא הנסקוד להשמין. ון מעקלי וויה לג קילו כאשר עהה 180 מער. למולי, היום כל ץ לעם. עבוד כל הון שבעולם ו עד מצה לודיה מחדש אח 272 227

מצפר בת בלברטה, ברוסי, אבצירר שני ענשין אני חייכת ככל מחיי ד. ונדשים לאור מכן, החדוני למנה קלו. אני הדיכת לתמר צח רינטה מאור המורה, לא להפתם כלום, אבל לאחר מכן, ו מתולד לאכול בצורה מדכר ל ביועוך שוב, ביוודט אוזר מו דפה קלו. הייד מיזאשה. מיד 6 קלו ולא הצלופר יונד בו בילוד אה פיטח TKIR PROPERTY

ו ששים חיפשור עבורה אבל הן עבמדת השרות במשורה קו א במשכורה נמוכת. בעצם, ל מכורה היונה פודף המשקל לו לקודם למוכדה כי שנואית 10 MIN STEEL

יותר ויותר. מד נשתרהןי חביתה שמעתי מונות המשותה וביתה שבעתי מונות המינות בחלידה. החברננתי מולפיד להם עיד פור, מונות את ניסי השואל את ה חוד לי, לא מפריע לך בתיכן שמנה: בתיכן וו התשוכה. הלכוזי ישר י אלי המצוח בעתי. בערכ זה

ו לליך חבה דעמת, כחדם א צונה לתח, שבולוך לנטוח מת נוסף לכך. לא היה כאן ניצל כוכח איזה בדכישה קילו ניצ בכל מקדה, אז לא קויק.

לי שמון און השיכות ומאת בסרור, א האושה העולה בנים פוב ו

אחריות ל אחן כל שאלה ומבלי צחץ ל המד. שור אוציות מתולמת

o are every reaver

אנה אמזאגה מספרת:

עכשיו! משקלי 52 קילו משך שכועיים קראתי כל יום את מוור פוח ה"דרושים" שבעיתון. עכשיו מצאתי סוף סוף צכודה שמוצאח חן האם גם את רוצה להיות

בעיריו אני בטוחה שלולא הייתי רזה, לעולם לא הייתי מקבלת את המשרה היום משקלי 52 קינ-משקל אידיאלי לנובה שלי שהוא 1.60 מ". זה חורשיים שלא עליתי מאה גרם; חרץ מזה אני מרגישה, שיוחר כבר לא

המלצתי על שיטה זו לכמה מחברותי שרצו לרוות אכל לא הצליחו. עתה כולן הצליחו. אחם מהן איברה 26 קילו בפחות מחודשיים. אני באמת חושבת, שכל הנשים וגם הגכרים, שאינס מצליחים לרזות צריכים לנסוח את

השיטה הוו. ילארוסי קשה להאמין עד היום שאני כל כך רוה... וכשהוא אמר לי שכסוף התודש, אם ארצה, הוא יקנה לי במתנה חליפה של אופנאי ירוע, התמונגתי מארשר. אתם לא יכולים לתאר לעצמכם את אושרי כשהמוכרת נהנה לי מהמאוח על הגיורה שלי. איוסי אף פעם לא היה כל-כן גאה כיר.

השיטה היחידה ש״מוכרת״

להרויה ממשית -אפילו הרוסא שלי, כשראה ער כמה רויתי, בירך אותי. סיפרתי לו על השיטה והוא אמר לי, שאף פעם לא שמע על משהו ווומה... ושהוא ימליץ צליה לפציינטים שלו מפני שהשיטה קלה מארד ליישום, לא דורשת התנורוו

צר כאן סיפורה של אנה אמואנה המח" נודרה ברחוב גליליאו 7, במחיד שבספרד. צם יום, החברה המפיצה את השיטה ב-23 מרינות, מקבלה עדויוה של נשים שרנו. הן אומרות, שאיבדו הודות לשיטה זר, 10, 15, ואפילו 20 קילו

ריותר הן אופרות, שזו הפעם הראשתה שהן רזו באמח וששיטה זו לא רומה לאף שיטה אחרת. לפי שיטה זו המופצת בישראל לאחר

הספר מתאים לנשים ולגברים ניהן לרכוש את הספר בדואר באמצעות החלויש או

-- -- תלוש לנסיון - ללא התחייבות

הספרים השיכושיים בהוצאח "ניכל" ח.ד. לפופו, תל־אכיכ 161)6 - טלפון 192625 כן, ברצווי לקבל ללא התחייכות את השיטה הפסיכוסומטית המדהימה מנומה" - להרויה מהירד, מאת דיל ענטור. אם ארצה לשמור את המפ ברשותי, אעשה כך. אם לא - אחזיר אותו לכם תוך 10. יום כצירוך החשבונית.

שלנדו) - זאת ללא כל שאלה כפני.

i	arricerence in the section in the second section in 19100						
	tomatic transmission of the second se						
	Table and it is not a part if it is not a fact that the latest and a second sec						
J	annumentalinearine particular in a management of the control of th						

יעוב

250 דולר כדי להיות דאיוזי שאיברוד ששה קילו. זה היה כלוד יאומו. הבגדים שלי חיו חלויים

כטוחה שבאמת ארזה. פלי. ארדסי החוזיל להסחכל עלי בצורה וכון שהפעם אד ממש האמנה, קראוד אחרת. חוא אמר לי: ייש לי הוגשה ערדיות של נשים רבות. אשר כמתי לא שאת תולכת מעשית יפה יותר. האם רדית?" או סיפרתי לו את הכל... הצליות לרוות, בעודה שינה זו הן הפחידו ממשקלו 10, 15 האסילו 20 לאודי מכן לא המסקדי לרוות. הרגשתי קילו ויוואר. הן אמרו, שוו היותה הפעם שאני כומש נמסר. כשלושה שבועות הראשתה שחן ראו באומן כזה. גם אני איברחי 17 קילו. והרבר הכי ממחיע, הייוצי נוצבה אפילו 250 וזלר כדי שדבר שאף מעם לא הרגשור כל כך טוב. כזה יקודה גם לי. הייתי ככושר מלא. החברים שלי, ההר

כדיוק 16 יום אוארי שכוובוד, מסד לי הרחד מעטפה, אשר כללה את השיטה לה חיה, מצווף מכחב מצוור, אשר לינוד אחד דבר, שלא שמעוד פליו קודם לכן מאף אחר. הבנוסף לזה שי מאד... אער מאו צמוד אלי כל הומן ו

הייתי מוכנה לשלם אפילו

זה מפודע. הדנשוד בפעם חראשונה שטיפלו כי ממש. זה כאילו שמישהו נמצא על ידי והוא מכיר היטב את הבעיה שלי וכודיך אחד ער אשר אני אביע למשקלי האיריאלי. צ היחה הרגשה נושדת וצרשתי שהפעם ארות

באמת... ולא נועיתי. כשקראוד את התומר הבנוד פוף פוך. מדוע לא הצלחוד לרחה - ומדוע רוב וואנשים אינט מצליוזים לרוווו. והתולתי לפעול לפי שישה זו ביום וומישי בבוקר חובי יכולת לומר לכם

<u>פחדתי שמא לא אצליח</u> ביננים הראשונים לא העודר לעלות על המשקל, כי תששוד שהוא ידאה לי צרייון אוז ה-69 קילו שלי. רק שלושה ימים לאוד מבן אורהי אומץ להישקל. . זה היה יום שני. כיום הנוא חשכוני שעולמי יוורב עלי. יודוד וק בשני . קילו... בכל זאת המשכחי, מכיחן שלפי השיכת הית זה סביר לחות רק במעט כשלושת היכים הדאשתים. כה שעדד

לא היתה דיאטה ולמרות ואת ירוד 6

ל יותות מון מו יום, בצרוך בתתקבלה יותו מחיים (ללא פצל משלמו) - וצוך 18 יבים.

ק ללום במשרום חאת מבלי

אחד להמשיך, היושו גם העובדה שיכולוזי לאכול כל מה שאני אחברו. ש

כינ כשכת הואשה.

יביטו כי היום, משקלי 52 ק"ג לצ אמנוד שאוכל לרוות כל פך תובה: 17 קיב כ-3 שבוצות, אנה אמואנה מסכירה מה היא עשהה ומה שהוכלו גם אתם. נשות כדי לרוות.

רושוב ו יי לקבל ללא דירור את העותק שלך שוצוכל לקודא בו 10 יום ללא היוחיי זה כלשוזי וללא הנאים. כל מה שעליך צשות הוא לנוור ולשלוח און חלוש

ריאלי, אם לא תחלהבי במאה אחרו מהתוצאות או אם מטיבה כולשהיא לא

זהיי פרוצה, תוכלי לשלוח לנו בחזרד את מפר השיטה תוך 30 יום, בציווף זשבתית המסיקבלה, ותוך 10 ימים לכל המאחדר, אחרי שנקבל את הסטר שהחזרת, נחזיר לך את כפפך (פתות דמי סיפול ומשלות), זאת מבלי שתצר ארכי לענות על שאלות. זו התחייבות שכיוו וכנוע כמו אנוז אמואגה ואלפי נשים אחרות,

שראלים וישראליות יוכלו לרזות ולש־

אר על משקלם. תוכלו לאכול כמה

שאתם רוצים. אין שום דיאטה שעליכם

'הקסיר עליה, ישום חרגיל לכצע ושום

זרופה לקחת אתם מאבדים לפחות

זמישה קילו כשבוע ער שאחם מגיעים

למשקלכם האידיאלי... ולאתר מכן.

במו כל אלה שרזו בעורת השיטה הזו,

האם את רוצה לרוות, אחת ולחמיד,

ולא לחשוב יותר על הקילוגרמים האלו. אשר מונעים ממן להגיע לאושר

מושלם: לכי בעקבות אנד אמואנה:

אלפי נשים אחרות שרוו הורות לשיטה.

ון. את יכולה לנסות אפילו דק מתוך

סקרנות מכיוון - בפי שתראי להלן אין

שום סיכון כספי. והנסיון לא יעלה לך

ומילו אנורה. אם לא למענך. עשי ואח

למחוח למען אלה שאוהבים אותך.

אלה שכל-כך היו רוצים לראות אותך

כן. עכשיו הניע הורך להיוח סוף סוף

חטובה זמושכח, כפי שחלמת חמיר.

ברי, שבעזרת שיטה זו תרדי בחמישה

:ילו לשכוע עד שתגיעי למשכלד האי

ייאלי. ללא דיאטה ובאכילת כל המוצ־

פנטסטית, לא ראית

זור תודש תחזרי שוב למשכלר האי

רים שאת אוהבית

זוהי הצעת

דכר כוה מעולם!

אשה רוה?

גס את הומיני את השיטה הנסלאה. שלחי אלינו את התלוש שלהלו. עש זאת עוד היום - כך תהיי בטוחה שתוד

שוי מסמעה חינם אם תעני תוך חמישה ימים תקבלי עם החבילה שלר מתנת הפתעה. תוכלי לשמור לעצמך את המתגר

. גם אם תחליטי להוזויר את הספר.

שתרנמה מהתאשה לתנאי הארץ, גם

בישרווהי - דיונגוף מנטר, היא וכחנות הספרים של צלינה - בכר המדיור, ת"א

לשיטה הפסיכוסומטית -"תנומה" להרזיה מהירה.

וכתוקף ל-11 יום). ואלוש הומנה צה יש לנוור ולשלוה למי הכתובה:

קבלה, ואחם חחדוו לי חוך 10 ימים, את הסכום ששילמוד נפחות דמי טיפול

י הצלים יופלט גל יום רק גם משלח הספר. - בלר ביסבט רווא יש ישורה

אני מצרוייות בוח שך 14.10 שיה (10.10 שיה מחיד הספר + - 1. שיה דמי נרפול ומשלות) בהמתונה דואר / בצרק לפקדת "נימל". שט מש ביל - הועה

AIDIEM DE LA COMPANION DE LA C

אבן שיש - לבירוד חומי. 2 דירות בקומה. • תכנה למערכת מיזונ אויר מפוצל זנקודות גז לחימום ביתי.

. 15 711 \$70,000 THE TO

מה אומר ראש עיריית גבעתיים על האזור בו נבנית תל-גנים ג':

• דלת פלדה בכניסה לכל דירה.

מה מקבלים רוכשי הדירות בתל-גנים ג' שאין מקבלים במקומות אחרים? בפינת האוכל, במטבח ובפרוחור.

הבונים של תל-גנים.

תל-אביב, אכן גבירול 30, פקר, לונרון מיניסטור, כניסת נ', קומת ב'. טל': 23745-03, מ-58:3 בבוקר ועד 17:00.

אוזר הבניה דה שמעון בן צבי והחדשו מקפיר לדיינס

אם אתח לקוח ותיק של בנק המזרחי בודאי חתרגלת, כבר מזמן, כי בבנק המזרחי מדברים תכליס. חרי מח יותר מעניין בבנק מאשר, תכליס, כמת כסף אתח מרוזיח; כמח אשראי אתח מקבל ובאילו תנאים; אילו תכניות חסכון עמדות לרשותך; מחי חחשקעת חמוצלחת ביותר ... אם אתח עוקב אחר

פעולות בנק חמורחי בעבר ובתווח אתח מגלח כי, לאורך זמן, בנגק ושוא מיום אחרות אנחנו בנק לא בירוקרטי. בנק שמדבר איתך אתה, תכליס, מרוויח יותר. וזו חרי חסיבת חטובת ביותר לחכנס לבנק. אם אתה לקוח חדש, תגלה במהרה עובדה לא פתות חשובה : בנק חמיווים משלם לעום לסחבת מיותרת. למנחל הסגיף שלך יש סמכויות נרחבות ביותר בנק גדול, אבל לא גדול מדי.

לא במקרח בחרנו במילה תכלים כסיסמת חבנק. אנו מאמינים כי מילה זו מבטאת לא רק את חנישה שלנו לבנקאות אלא גם את שלך. אתה מוזנגן תמיד ובכל רגע לדבר איתנו, תכלים, על ענייני הכספים המעסיקים אותך. אנחנו מבטיחים לחיות תמיד תכליתיים.

D'Intian Fuad'7211

מטריד אותי שיש בטלנים שכל וומן מחפשים לסחוט מהמדינה

נולד ב־1932, בעירק. עלה ב־1950.

תיה במשך שנים מפקד צוות האזנה

בד כבד עם עבודתו במס חכנסה

לתפקידו כמנהל שומות שכירים.

הוא יו"ר הועד הארצי של עובדי

עובדי המדינת בת"א, נשוי, אב ל-4

רווחת העוברים וקירומם אלא גם לתרום להעמקת

חגביה, כי הצלחת האגף זה הצלחת האוצר והצלחת

חמדינה, יש לי סיפוק מסני שאני מרגיש שאנו עושה

דברים שאת התוצאות שלהם רואים ומרגישים

יש כחו גם חרגשת כות כמוכן, אכל אני יודע איך

צוות ואונה ומקר שבויים חמיד חייתי משרה הישב

בנה שעורת במיגור הערבי וואת גם בתוקי תפקידי

להתויחם לכוח שניתן לי

המטים ויו"ר הוהלת התא של

וחוקר שבויים. כיום, בנוטף

אגף מס הכנסה וכמכט אנחנו חמיד אומרים -- סודם כל תו לאורה מה שמגיע לו – יהם וטפל כו כהגינות. אנחנו משרתי הציבור. מס הכנסה לא מחפש כסף שלא מגיע לו. ולכן אני מציע לכוא אלינו כחיור, ללא מתחים. להיות שקט, רגוע, להתנהג בטבעיות. פה לא אוכלים כני ארם, לא נושפים. לא כראי לכוא אגרסיבי. לא להתחיל בלחעליב, כלצעוק, לא להביא את הפקיד למצב שירצה להתגונן.

עובר מרינה הוא עוכר שכא לכצע את התוראות והחוקים, אכל תוך כדי סיוע לאורח. הפקיד, תפקידו גם להדריך את האורה, להכהיר לו את חוכותיו ווכויותיו. אנתנו יודעים שלא כל אזרה מבין, לא כל אחד הולך לרואה חשכון. המקיר צריך מכלנות ונימוס ולתת לאזרה הרגשה טוכה: לא כאילו אני, הפקיר, למעלה, ותוא, האורח, למטה. צריך לתת לאזרח הרגשה שאנחנו, אכן, משרתי הציבור. וכך אוי מדריך

אני מעריך אנשים שבאים לעכודה בכיף, שרואים את העכודה כשירות הציכורי כאילו עסק פרטי שלחם ומשקיעים את כל זמנם בעבורה. אני לא אוזב אנשים שלא יוגרים, לא יוומים, לא כונים, לא משתתפים . במלחמת הקיום של המרינה וחיים על חשבונה. מטריר אותי שיש בטלנים שלא שואלים את עצמם מה הם יכולים לתת למרינה, אלא כל הומן מחמשים איך הם יכולים לסוצם יותר מהמרינה. כשאני נתקל בהם, אני תמיר מנסת לתלון אותם.

בשנים האחרונות, מרבית ומני מתוץ לעבורה חולד על פעילות צבורית. במסגרת תפקידי כיויר הנחלת התא של עומדי המדינת בת"א ויו"ר איגור עו בדי המסים אבר במפל בתלונות, נפגש עם הנהלת לאותר, ואותם על הסכמים ומשתורל לא רק להיאנק פל Hibesia 32 &

כמנהל שומות המיעוטים וגם מתוך עניין והכנה יש לנו כעייה עם עם שחי על הרגש, על הנוסטלגיה, ולא את מה שהמציאות כופה עליו. וזה מקשה ומחייב חיים אקרם אותנו פי אלף להפעיל את השכל היהורי ותעשיה. אני מכיר את המנטליות של הערכים וחש אותם הישב בעיראק, שם בולדתי וגדלתי, הייתי סטריוס יו"ר איגוד עובדי המסים

גרול, הוכלתי הפגנות נגד הכריטים והייתי לאומגי עיראקי פעיל ער שהצטרפתי לתנועת ההלון וראשי התמלא בציונות. מעמיים חציתי גבולות באום בלתר ליגאלי ופעמיים נעצרתי. כשתנעתי לארז הלכנו לקבוץ מעגן. אחותי התחתנה עם תונגה שווערצע עם אשכנוי, ונישואי תערובת כאלה הראשונים כעמק, היו סיכה לחגיבה גדולה מאוד אפילו בך גוריון ואשכול באו. אף פעם לא הרגשתי קיפות, לא אני ולא משפחתי, ווקליטה שלי היתה כעצם כצבא. והיתה מוצלות כיותר. ואולי מכאן מסירותי לשירות

בתרבות הערכית אני מרגיש סוב יותר מרג במים, מרכה לקרוא בסוראז, אפילו השתתפתי בתחרויות התמצאות ווכיתי העוברים. מה שאני עושה היום – העובר יהנה ממנו מחר, רוה נותן לי מדין וסיפוק ורצון לעשות עוד רעוד. בפרסים. כשהייתי במצרים, קנית גם קסטות של הקוראן ואני מקשינ עשרות שנים כל בכד עם עבורתי, הייתי ספקר

להן כתענוג רב, מי שלא יורע את קוראן, לא יודע ערכית טובה

מה לא מוסרי בעיניך: לא לעבוד, לרכל, לקחת מהמדינה דבר שלא מגיע לך, לא להצהיר על הכוסחך, לא לעבור במעבר חציה, ללכלך את הסביבה. מה מקומם אותךז קיפוח, עוול, פקודה שאי־אפשר לבצע או שאינה הגיונית ולא מוסיפה כבוד לנותו, שימוש בטמכויות שהמדינה נתנה בצורה לא צודקת, נגד אזרח שאינו יכול

<u>מח מצחיק אותך: אדם שלא מודע למקומו האמיתי בחברה ונוהג לגמרי הפוך.</u> מה מרגיז אותך: <u>שלא עומדים בהסכמים. ומחדלים ש</u>ל רשויות מקומיות בדברים יומיומי <u>ים כמו בורות בכביש, חתיכת ברול גדולה במדרכה וכד'.</u>

מה מפחיד אותך אצל אנשים: <u>דו־מרצופיות.</u>

מה עוזר לך להתרכזו <u>לעצום עיניים ולנחק את עצמי מהסביבה לכמה שניוה</u> מה מעצבן אותךו <u>כשמדברים לא לעניין וחוזרים על אותו דבר באריכות, כשאנשים דור־</u>

אתה אדם חזקז במהז <u>אני מאמין בעצמי ובהגינות של אנשים, יודע ליצור קשר ולמצוא</u> <u>אן הגישה לאדם הכי קשה. גם בן־אדם הכי קטן, אני רואה אותו גדול ומתנהג כך.</u> מה מערער את בטתוגךו <u>כשאני לא מרגיש טוב.</u>

ולו החלטות נועזות קיבלת בחייךו *לעזוב את כל הרכוש בעירק ולעלות לושראל למרוח* ותיתה לוו אזרחות בריטית. קרעתי וזרקתי את הדרכונים הבריטיים של כל המשפחה,

למו אתרן בוז <u>לרכלנים.</u> את מי אתה מכבדו <u>אנשים פתוחים, יוצרים, בונים, שמכבדים</u> את הזולת. הטנים ובעלי סבר מנים ישרג.

ערבית, במיותר את אום כולת'ום, עבר אל וואהב

והומרת הלבנונית סירת, היא ומרת לאומית, לא שרה

העם הפלסטיני וגעגועיו למולדתו: שלחיזיה אני רואה

מעם, מתוסר זמן. בעיקר חרשות לפעמים קטעים

הפיג'מות, אלא שהיום החלפנו את

אני גר ברמת גן, כן, בשכונת

הפיג מה בטריינינג. האמח היא

עיר שאני מאור אוהב ומרבה

שאני גר בהמתיגן הזי בתל אביב

לשלנוע אד ומן ללכת אכל מידאל, כשוש זמן

איזו אשה יפה בעיניך: <u>גכוהה, לא שמנה ולא רוח, מקחית וקורנת.</u> לאן חיית רוצה לנסועו למזרח הרחוק, לפנוש את קרובי מצד אבי.

איזה מאכל אחוב עלידו <u>קובח עירקית אמיתית.</u> מה עוד היית רוצה ללמודו <u>מסיכולוגיה.</u>

אני נהנה ממוסיקה קלאסית ומומרים ישראלים כמו חיים משה ועומרה חוה. מאור אוהב מוסיקה בתרבות תערבית אני מרגיש טוב יותר מרג

ימים. אני מרכה לקרוא בקוראן ואסילו השתחפתי

מורנות התפצאות בקוראן וזכיתי בפרסים, כשחיותי

נמדים, קניתי גם קסטות של הקוראן ואני מקשיב

לת בתעוו רב מי שלא יודע את הקוראן, לא יודע על אהכות ובנידות אלא מחברת שירים על חכמר, על שונית לובה זה המקור של השפת אני אוחב את השפח הערבית, שפח עשירה בישוים, דמינות, דקויות ומלים נרדפות. שפה מהסרט הערבי, לפעמים מוקר לאילו מיוערת לכתיבת שידה. למעמים אני בותב פירים בערבית ובומנו אסילו פירסמתי מהם בעתון אני בותב בתרוום על יופי, על בעיות שאנ חקל כדון קיפות, המצב בשפחים וכדומה. אני אותכ

לשוא שורה ערבית שנכתכה בשנות ה'60 וקורם משורנים לא את המשוררים הקיבורים של היום, התוכן לא משחק הפקיד גדור ליות העובית הקראסית יותר חשוב מבקה השיה וחיון הואם הומיון, וה כמו משחק (מלצ אי שוג גם שירה תניכית, שירה דבורה למשל של ענגן ושבית נחון, עה פרק, שם לפע, רומנים של שלחם צבו אמיל זולא, ובעיקר אני משוגע על העודי או הזקן וחום, למשל, קראנו בכה פעמים על או הדי או הדבון וחום, למשל, קראנו בכה פעמים

להסתוכב בה ברגל". לילו אנגלית ועברית ואני ממשיך לעיון בו. קרא לעמה ספרים עיוניים כמו צרציל, ובווראי את אלקה הלל לי מסמיקות 4 שעות שינה לכן לילו של מי מי 10 בבוס אני אוה לראות סוסי מלחמון כמי יוניפון על יתוח שואוי "יועטו הקוב", תותוך וניון מון פעם וולכים לתצווי אני אות דברים עלים כמי ההפעה

"לא מוסרי בעיני לא לעבוד, לרכל, לקחת מהמרינה דבר שלא מגיע לך, לא להצהיר על הכנסתך, לא לעבור במעבר חציה, ללכלך".

אני קורא בכל יום שני עתונים, מהתחלה עד המוף. בסוף – את כותרות הספורט וכשיש זמן, גם את רכילות הספורט. אני אוהב לראות משחקי ברורסל ואוהב מאוד לשחק פינג־פונג. במיוחד כשאני בחופש. אז יש לי זמן וסבלנות גם לקניות. בארץ אני במעם לא נכנס לחנות. בתו"ל יש לי הרבה סבלנות, ואני נהנה להיכנס עם אשתי לחנויות, לעזור לה לבחור בגדים, קונה פה מתנה לילד, שם קישוט לביח, בעיקר כלים יפים. כמו כל תייר, אני מבקר באתרים מפורסמים, רואה מוויאונים והצגות ובעיקר מעניין אותי להתערכב עם האנשים, לשתח איתם ולהכין.

של עודר תאומי, עם רוחות, שרים, סיפורים ורגשות,

ומחזות מוסיקליים. אהבתי את "אירמה לה דום"

והייתי רוצה לראות שוב את "כנר על הנג". הלכתי גם

ל"קליינע מענשלעך". כן, אני מרכר גם יידיש ואוהב

את השפה. בומנו, הייתי מעריץ גדול של דו'יגן

למשל במצרים. נסעתי כמה פעמים עם סבוצות עוברים והיה תענוג לשכת ככית־מלון יפה, מחוץ לעיר, מוקף מרשאות וצמחייה, מין פרדיין כזה. ולראות את הפירמירות שאכות אכותינו בנו ואתרים כמו לוקסור ואטואן, והזוועות שכנה הריאקציונר הגדול פארוק. וגם ללכת למועדוני לילה, להפגין את הישראליות שלי, לשמוע את השפה ממקור ראשון, לראות את האנשים שעשרות שנים האונתי להם, להכיר את העם שניצח אותנו בינדי.

"ער שנכנסתי לפעילות ציבורית עזרתי הרבה בבית. לא פעם התעוררתי בלילה לתינוקות, חיתלתי, האכלתי, היו זמנים שאפיתי פיתות וכשבת בבוקר הגשתי ארוחה משפחתית".

אני גר ברמתיגן. כן, בשכונת תפיג'מות, אלא שהיום החלפנו את הפיג'כה כטריינינג. האמת היא שאני גר ברמתיגן וחי בתליאניב, עיר שאני מאור אוהב ומרכזו להסתוכב בה כרגל. לפעמים אני הולד ברגל לעבודה ואם לא, אני צועד כלילה מהכית עד לגני התערוכה וכחורה. יש לי חולשה לכית, למשפחה. אני אוהב לראות את אשתי במצבירות טוב. לשבת לשותה עם הילרים, לתחליף דעות, לספר להם מה מביק לי, לשמוע מה מביק להם, להתברה ולהשתולל איתם ועם החברות והזכרים שלהם.

שכת מוקדשת לבית ולמשמחה מותרים בעיות שהצפכרו במשך השברע, לפעמים יוצאים לשיפנים יוצאים, כערבי שבת, לשבת עם חברים, לצ'ובט וגם לישר. אני אוהב לשיר ולרשר ולותברה בחברה עד שנכנטתי לפעילות ציבורית עזרתי הרכה כנית, לא' פעם הזעוררתי בלילה לתינוקוז, וויתלתי, האכלתי, חין זמנים שאפיתי פיתות ובשכת בבוסר הנשתי ארוותה בשפחרוית: עבשוו הפעילות הביכוריות בוולת אנו דוב ומני, ואני נועה מות. אני מופש אתנרים וכל דברי שנהאה קשה - אני דוצה להתמורו איתו וכשמתמודוים, רואים שחקשה נהטך לקל, והסיפוק

> ראיינה: גורית ברצקי צילום! בני גלור

מער הזרהב

בפרולטריון". האמת היא שהוא לא עסק כאן ולמרכה המזל), במינשרים פוליטיים, אך גם לא כיים דומה ריאליסטית, ובשום אופן אסור להתייחס לסרט הזה כך. כי המפתח ל'שם המשחק" הוא משחק הקולנוע:

מבט מעשי משעשע על סרטים אחרים, גיבורים שהיו ועלילות שכבר ראינו. הסרט הזה מתייחס גם אל המדיום עצמו ומפרק את השפה. הגיבורה היא דמות כתוך הסרט, שהקנית וגם זו שעומרת מן הצד ומלווה את העלילה בהערות. היא נעה וקופה כמו סרגל בחלל מואר, מצולמת באור מלא לא מחמיא בפרופילים קפואים ומרקלמת סכסטים של הסבר וחזרה נוסח שיחותיה של עליסה עם הארנכ והכובען באותה מסיכת תה כלתי נשכחת. משהו שמוכיר היום שיחה כין ארם למחשב, (או בין ארם לפסיכולוג שלו). דבר והיפוכו, אמירה והסבר. פירוק המשפט והרכבתו, תמונת ראי. משחק קלפים וצילום קולנוע: ושניהם

"אני חושב שגברים שונאים נעים. אין עבודה. אין כסף. וגברים רבים משליכים את התסכול שלהם על נשים. הו. בשבילם, התזכורת לכשלונ".

רויד מאמט: "אני בעניין של שוטרים וגנכים. אני לא מאמין ששוטרים קיימים כרי להגן על החברה. שניהם, השוטרים והפושעים, קיימים אלה כשכיל אלה. שיהיה מה לעשות. שיהיה אקשן. אגב, אותר רכר אני חושב על הוליווד. לאיעיר שמאכלסים אותה המון אנשים שחושבים שהם סופרים, ולצידם המון אנשים שחושבים שהם מנהלים. כולם קיימים אחד כשביל השני. הם מזמן שכחו שיש קהל כאולמות."

אני אוהב סרטים על גנגסטרים. גכרים שיורעים מה הם רוצים ומוכנים ללכת ער הסוף. במהלך הסיפור הם לומרים את הלקה שלהם, אבל או תמיר מאוחך מרי. זה אולי עגום, אכל זו דמות החברה בעיני. ותוץ מוהו בטח שגם אני הייתי רוצה להיות כמותם, אלא מה: אני שקרן גרוע. מתחיל לצחוק כאמצע המתיחה. או אני מגשים את הפנטזיות שלי בסיפורי. נהנה מן

מכסריו של מאמט רואים אותו כציניקן מחושב ומבריקן חסר נשמה. וגם בארץ (כאן הוצג "בוסלו אמריקני" בכאר־שבע ו"מגדלים פורחים" כהבימה) לא כולם היללו את עכודתו. את "שם המשחק" קל יותר לאוצב, כתנאי שלא מתייחסים אליו כאל מציאות. גם לא כשהמחבר מנסה לפתרתנו להאמין לו.

מאמט: "לכולנו יש תשוקות נסתרות. מאוויים מכישים. סורות. אנו חושבים שיש לנו שליטה על עצמנו – אך מתברר שלתת־מורע יש המון כוח. וככל שנגסה לדכא רגשות ותרדות, כך הם יעלו. הסרט הוא על החיים התת־הכרתיים, סיפור של אשה המתפקרת עם תרמית מווייפת. היא חושכת שהיא לא שוה. ולא חשום כמה כסף יש לה, איזו עמרה והכרה. היא חושבת שהיא לא שווהו אז היא מחפשת אנשים שיחוקר כה את לרמאים."

ולמה עשית אותה פסיביאטרית? "כנראה זו בחירה תת־הכרתית שלי. איני זוכר שחשכתי על זה, אבל נדמה לי ששניהם, הפסיכיאטר והרמאי, מדברים על תת־ההכרה – האחד רק מתפלסף

מי שראה את "הרוור מצלצל פעמיים" או את "הכלתי משוחרים" יכחין כהכרל. אין כ"שם המשחק" סצינות של אלימות ומין שאיפיינו את שני תסרטים האלת האם זה בגלל אותה קירבה משמחרנית של דובכואי לשתקנית שלוד

BIDEDIO 34

כן, אבל בעצם זה כרו מי שרוצה לראות סצינות סקס בי שילך לסרט סקם. צולומים של משגלים את התסכול שלהם על נשים חן, בשבילם התוכורת

ברגמן היה משאיר אותה על רצפת חדר העריכה

שלי. כאן השתדלתי לעשות אותו דבר במשך כל

חסרט, ולא לתחמור על דברים רבים. דויה חלו

איתי תוא לא רצה להגוים, אלא לצמצם

בהתחשב בסגנון הארכאי שבו מביימים היום

מקצועו "משכנעים אותנו שבמה היא עלק

המפרום אותנו היטב ומאסשר לנו היים נוחים או

מעדיפת את הגישה המיושנת תרואה בקקצוע

משרו לא לומדי ממוסד עלינו להקריב אה עצמנו

קצת למען המקר שאנן מעבירים, שהוא חמוד

דוידן "דויך הוא בקאן קשת מאון על הפט. אמרו לי שאותי הוח קשת במיוחד. וזה בנואה! לכון. או מת, שיצרת, גם אני לא שומות דברים!

השוב יותר מאיתנו. לובור שאנו שליחי האלו.

קדעים, זה נראה לי דוקא פתרון נקי ואלגנטיי.

שם המשחק" היא יוצרת דמות שקשה במשמחה אמרתי לו בלהדתות עימה קרירה מרוחקה, לא תלמד להבין נשים!" במשפחת. אמרתי לנו 'לא יתירו לך בן, עד שלא קימסטית. מי שמתויחס לסרט בכלים דיאליסטים עצבים! "שואלים אותי כל הזמו מה אני יתקשת לחבב את מרגרע מורד. חדוקטורית 'עושת. אז ככה: אני מודלת ילדה בת חמש . קצוצת משיער והמכופתרת מעורות את יצרו הרע - ותינוקת בת חודשיים ואני כל תומו מתראייתה של כל גברבר. מבקר אחד כונת אותה "דמות. ומספרת על הסרט הראשון שביים בעלי". משחק: "אני תוחמת תווה עם הבמאי, אבל שברנמן תית משאיר בחדר תעריכת". אחרים שאלו (בהנאת מרושעת, זה ברור) האם זו נקמתו משם וחלאת – העבודה היא שלי, והדמות היא

השטנת של מאמע באשתו הוכבדת מדי. לינדטי קראוז: "אחרי יום עבודה מפרך בצילומים של טרט, אני נוחגת לחזור כל ערב חביתה ולקטר לדויד על הבמאי שלא מבין שומדבר ומכרים אותי לעשות דברים מטומשים. קבענו בינינו שאמשיף לעשות זאת גם ב'שם

"התחלתי לעבוד עם דויד עוד לפני שפנשתי אותו: הוחתמהו לחומים במחות שלו: דויד חידו אויר להגיע לחורות ולהודיע לחבריו: אני נושע לתחחחן עם לינוים! קראון!. הוא ראה אותי בסדע והחליט שזו האשה של חיין היות שראת אותי בשרט שבו גילמחי אלבוחוליסטות, אני מעדופה לא לחשוב במח בדחק הוא התאווב שם.

נשים) "אומרים שדויר אינו מבין נשים ולא בבטן, נק דבר אחד היה שובר אותיו אם הים יודע לתאר אותן. עכשן יש לו שלוש נשום מחעלם ממני.

בסרטים לאיפורנוגרפים נראים לי לא לעניין. מפסיקים להתייחס לרברים במישור הסימלי. ומתחילים לברוק כמה גרול יש לוז ואיך הציצים - לעשות את והיוהמורים האלה מושלכים על נשים, ת שלה? אני לא יורע. אולי כראי לתאר מיניות סימלית כלנות זוג ותן כרמות אם. תובר מרגיש שתעולם ונח על הכר, אבל תיאור ריאליסטי של מין זה כמו תיאור ריאליסטי של אלימות. וה סימן שהבמאי לא עושה את העבורה שלו."

. גברים ונשים נלחמים בפרט שלך. אני חושב שגברים שונאים נשים. החברה שלנו מתפרקת וגברים מתמוטטים. משא הפרנסת והאחריות למשפחה מפחיח אותם נורא בימים אלה אין כמעט

לכשלון. גבר מביט כאשה ושאל: למה רק אני מפוד כל כך להתחתן ולגדל משפחה: למה אני בכלל חייב אותו, וות כאילו שהטבע עצמו ונח אותו. כאן ובסיס לקשיים ביחסים עם נשים". אתה מאמין שנשים שונאות נברים מאוחה

"אני לא חושב שנשים שונאות גברים אני כל הומן מתסעל ונלהב מיכולתן של נשים לאחב. יכולת נדירה מאוד אצל נברים. תקוות. אין עבודה אין כסף. וגברים רכים משליכים

עורות שמגה

מערכות בישול ואפייה אלקטרה.

עבור דור בלחיצת כפתור.

פריצור הדרך הטכנולוגית שביצעה: אלקטרה בשנים ארבעות האלקטרה בשנים ארבעות האלקטרם. האחרונות מעניקה לה את תואר המובילה גם במערכות בישול ואפייה. תנורי המיקרוגל ותנורי הגומחה של ווסטינגהאח. יחד עם תנורי

המולטיסיסטם המשוכללים של אלקטרה - מהווים את הרביעיה המבוקשת ביותר בישראל במערכות בישול ואפייה. בנוסף עליהם מציעה לך אלקטרה מבחר ענק של מוצרים לכל בית ואכל פינה במטבח - החל מכיריים וקולטי אדים וכלה בתנורי גו מעוצבים

להפליא. מערכות הבישול והאפייה של אלקטרה מהוות נתח גדול בעוגת המכירות של טכנולוגיה לבית בישראל.

TILITINE

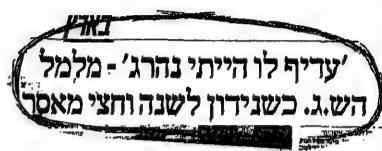
הנוחות עולך-האחור עולנו

משהו:

יום הולדת ארבעים הוא אף פעם לא שמח. מה יש לכםז אל תעשו מזה עניין כאילו שאתם מסכנים באופן מיוחד.

חלילה

לא, בני. עדיף לו היית הודג.

העתיד

מאוד מרכא הוא ההנוה, עד שאדם מתרפה מלכתוב, וכל מה שמתחשק לו הוא להתכרבל ולהשתכלל כפינתו ובתוכו.

נביט אם כן אל העתיר, לא העתיד הרחוק, אלא על מה שיהיה כאן בעוד ארבעים שנה

שולמית אלוני – וראו איזה אורך חיים אני מאחל לה (באמת, ומכל הלב) – קמה בכוקר תול המוער פסח מוקרם מן הרגיל. היא צריכה לנסוע

יררה לרחוב, נכנסה כתחנת התחתית "יצחק שמיר" ליך ביתה, וכעבור עשרים דקות יצאה בתחנת התחתית "נתן זך" כפרבר של אלון מורה, שתי דקות הליכה מ"קבר יוסף טאוארס", בניין ישן משנות ה־90' כלכ העיר כו גרו הגכרים

היא קנתה עיתון תלת־מימרי ושילמה במטבע החרש עם דיוקנו של הרב לוינגר. הכותרות בישרו על הפגנות בעמנואל. המיעוט החרדי בעיר ניסה למנוע הצגת סרטים כליל שבת.

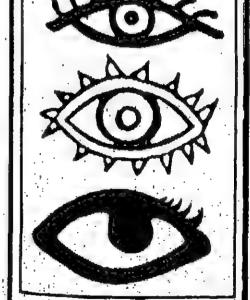
בירון שוב חל משבר ממשלתי. ריבוי המסלגות וחילוסי-הדעות שם הביאו אותם לידי הקמת ממשלת אחרות לאומית; וכל יום מאיימים בהקרמת כחירות, ונאידקיום הרוטציה. ממש אין כות לעקוב אחרי כל הכאלאגאן.. השיטה: חישראלית – מלוכת של מחואים – יציבה הרבה יותר מאשר הרמוקרטיה הפרלמנטרי המקובלת על עמי האיזור.

רוח קרירה נשכה. גמר עזר לגדי לחצות את הרחוב. עברתי עליכם, חשחלתי לכאן משאלת לב דמיונית, זו היתח בכואת לייזר, פרסומת למסערה כאחית. מלחמת עיראק לשעכר איראן לשענר נמשכת. מטוס וכן תיירים מלונרון שבאן לראות תיאטויון טוב נחת במסוף הנוסעים של החאן הירושלמי, חבוקר עלה צוהל, והטמפרטורה חיתת כמבוקש במשאל דעת חקהל האחרה, 21

האיש במערה על

מה שכולנו רוצים לעשות, רק שכרגע אנחנו צריכים לגמור כמה התחייבויות טפשיות. הוא

ואם מישהו ירצה לחפור לו: מערה, יופיעו פקחים וידרשו רשיון, אישור ממהנרס, טופט מלשכת העבודה המעיד שהוא כשיר להיות חופשי, ועד מתי, וטסט שנתי וביטוח למערה.

איש אחר רצה להיות מאושר, לכן עשה את

הלך לחוף הים וחפר לו שם מערה בסלע הכורכר, והיה חופשי ומאושר. בחדשות סיפרו שהמערה שלו היתה גרלה והולכת מיום ליום, ער שהיו בה שישה הררים ושלוש מרפסות. אין אני מתיימר להיות מבקר מערות, אבל שאלה קטנטנה מנקרת במותי, אולי שישה החדרים זה קצת יותר מאשר ארם צריך כדי להיות חופשי

מוגום, על כל פנים מה שהיושב כמרומים החליט לעשות בנוגע לאיש שבמערה על חוף הים, וכנוגע לכולנו, בעצם, המתכוונים ללכת יום אחר כעקבותיו. המערה התמוטטה עליו. הוא איננר.

וכן פסו סיכויי שלי לקחת כף משומשת יללכת לחפור לי את המערה שלי מול החוף, כי עכשיו יש כבר בווראי תקנות חמורות לחפירת מערות לבריחה מפני הציוויליוציה, תוק עזר

חוק:

ככל שמכניסים לחדר יותר דברים ככה יש בו יותר מקום.

JKISI THE

הפתעה ראשונה: הנסיגה מסיני. הפתעה שניה: תנועה רעננה בישראל, ושמה

הפתעה שלישית: שיחרור למעלה מאלף מחבלים הפתעה רביעית: השארת כמה מאות מהם כארץ

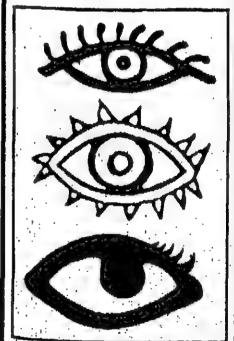
הפתעה חמישית: הפגנת ה־40.0000 ונא לא לתקן לי ל־400.000).

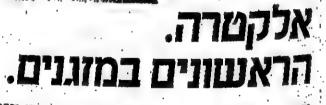
הפתעה שישית: בריחת צה"ל מלבנון מאימת

הפתעה שמינית: אחרי שהתגלה שהשב"כ שיקר בצרק, עוד בית דין עממי ולינץ' נגר השב"כ. הפתעה תשיעית: עלילות ש. פרס.

הפתעה עשירית: התרבות הישראלית וכיוונה. העיתונות הישראלית

ואחרי כל כך הרבה הפתעות שהפתענו אותם אנחנו עור מופתעיםז הם כסך הכל הכינו סוףיסוף מה מתבקש מהם

שעוניין במזגוז קח נשימה ארוכה של אוויר וקרא בעיון: חברת אלקטרה מציעה לך את המבחר הגדול ביותר בישראל של מזגנים החל במתני ג'וניור קומקפטיים. מזגני חלון ומזגנים מפוצלים וכלה במעוכות ענק למבנים גדולים. ם שלני אלקטרה. הנמכרים ביותר במדינה והמותקנים במקומות שונים בעולם – מארמון מלך נפאל ועד מלונות הפאר של לאסרווגאס

. מספקים כך מיזוג מושלם באיכות גבוהה. המבחר האדיר מאפשר כך לבחור את המוגן המתאים ביתר לצוכיך.

למות באמצע הדדד " (המשך מעמוד 14) יהמלחמה הואת, ההליכה בין הטיפות. לא לבכות כדי לא לצער את הילדים. לא לסגוע כאף אחר. אכל כשיש שמחות, איך אפשר שלא לחשוב שהוא חסר. שהגיע גם לו להיות כאן. איר אמשר שלא לבכות".

שלוש שנים אחרי התאונה נישאה בתה הצעירה, מזלית. בת 20, "היתה חתונה נהרות. חיבוקים, לחיצות יריים כלי סוף. חודשיים אחרי זה, כ'שכעה' על מזלית. אותן היריים התמות שלחצו את ידי בחתונה, לחגו אותן שוב, והן היו קרות. כליכך קרות, קפואות. ריבוגו של עולם", אומרת רחל, "איר, איך יכול להיות יום תורף ולמהרת יום חמסין, הר געש, לבה חמה, ופתאום מערה אפלה וקרה. וקשת לנשום. והכל שתור".

כשחזרו מזלית ובעלה, רוני, מירח הרבש, הלכו לבקר חברים. מישהו שהיה שם התעקש להסיע את החתן והכלה כמכוניתו. כצומת מרכזי כירושלים לא פעל רמזור. משאית, וכה שישה צעירים שחזרו ממסיכה, פגעה במהירות במכונית. נהג המכונית נהרג במקום. רוני, כעלה של מזלית, יצא עם שריטות. מזלית קיבלה מכה כגזע המוח. כשהגיעה רחל לבית החולים, היתה מולית ללא הכרה. "נכנסנו, אני וילדי, לכית החולים ולא יצאנו משם חורשיים".

כמו שילגיה היא שכבה שם, אומרת דחל ופורצת בבכי. "יפה כמו שהיתה כשיצאה מתחת לחופה. לפעמים היתה פוקחת את עיניה לפעמים מזיזה את היד. והבעל שלה, רק חזר מירה רגש, ובמקום להנות עם אישתו, מסתכל על שילגיה שלו, ששוככת שם, עם כל הקסם שבה והיופי שלה, שוככת ולא יכולה לזוו.

"היא נלחמה", אומרת רחל. "אני יודעת שהיא נלחמה. היא הרי כליכך אהכה את החיים, ואני, אמא שלה, יושבת לירה ורואה איך מנשימים אותה, איך מאכילים אותה, איך הוסכים אותה מצר לצר. ואני, אמא שלה, רואה – ולא יכולה לעשות דבר".

וכשראתה אותה מתחילה פתאום לזוו, והמבט שלה כליכך חי, היא היתה בטוחה שהרגע הוה הגיע. ורופאים נכנסו לחרר. ואחיות, וכַל מיני מכשירים, ואותה הוציאו החוצה, והיא רצה להתקשר לכתה הככורה, שתכוא מהר, מהר, כי הנה, הנה, אלוחים שמע לתפילתם. וכשהורה, ראתה את כניה יוצאים מהחדר. ועל פניהם

לפעול בכל דרך חוקית ולעשות כל פעולה שתחיה נחוצה לצמצום התאונות, לפנות לרשויות ולמשרדי המפשלה על מנת לתשפיע ולתאם כיווני פעולה, לארגן פעולות, אירועים, פירסומים, חסברת וחדרכת

הרגשתי כאילו כרכרה ענסית, עמוסה, כלי גלגלים, עוברת עלי. וקולות של חויקה. והאחות היתה גבוהה כליכך, וכולם היו גבוהים כליכך, ואני כמו גמר קטן. ננס. וחומה של ענקים מקיפה אותי. ואני לא לא יכולה לעשות כלום. ושוב, הוריקה הזאת. והערפל הוה.

"העמותת מונה חיום 150 משפחות. יש במדינה

כ-14 אלף משפתות שנפגעו, מאז קום המדינוז. אנהנו

מנסים לחגיע אליהם. בנובמבר 1987 הגשנו למשרד

חתחבורה נייר עמדה שבו שילבנו את הנושא של

וורמי הנדסת אנוש ובטיחות כדרכים. הצענו איך,

לדעתנו, ניתן לטפל בגורם האנושי, וכיצד צריך

לפעול לעצירת הקטל. טרם קיבלנו תשובה. אין לחם

מטרות העמותה: "להקים ממעלי הנצחה לזכר

הקורבנות, לחוות אירגון־גו לכל חמשפחות הופגעות

בארץ ולאורחים המעוניינים להיאבק בקטל כדרכים.

תמונת שמן. יום הולרת. מחול של דם ואש. ידיים ורגליים בעירבוביה. למעלח דמות של שטן עם קרניים, רוקר. אשח צעירה יושבת למעלה, בצד. לפניח מדרגות, והיא לא עולה ולא יורדת. רכ מסתכלת. יושבת ומסתכלת.

כשמולית נפטרה, הפסיקה רחל עם המנהג של ארוחות ליל שבת ותגים. הרוות כשולתן, היא אומרת, הית גרול מרי. תוך שלוש שנים, היא אומרת, איברתי אָתַ בעלי ובחי, "ואיך", היא בוכה, "איך, הם הלכו. ללא תכלית. ללא מטרה. קורבן מיותר, קורבן חינם. איוה מות אכורי. וכשוה למען איוושהי מטרה – עוד אפשר לסבול. וכשוה מאלוהים – אי אפשר לעשות רכר. אכל זה הלא מוות מעשה ידי אדם. ואין דכר קשה וכואכ ממנו".

חורש אחרי ה"שבעה", מכרה רחל את דירתה ועברה לדירה אחרת. אי אפשר היה, היא אומרת,

מבחינתנו זה מצב חרום"

שומט דב לוון, יו"ר המועצת למנועת האמות: במעוציה, עליה החמו קרוב ל-200 אלף אוש, דרשנו לחציב את נושא תמלחמת בתאומת חדרכים בקדו העדיפות חובוה ביוהר, כמחחיים מהמצב. ומכחינתו, זהו מצב חרום שאיון שונה ממצב מלחמת, שבת לשמך דם רב נשיש בה רבבות ופגעים. אנו שבורים שכדי שתמלחמת תתירו יעילה ומעשיה, תממשלה, ובראש המחלקת חזו לתציב שר בלן חיק. או שגן שר. כשתנושא יתות מווכן ביני ראש הממשלה ומשרדה החירו החושה של חדחיפות. האחריות שהממשלה מייחשה לג וחקים גם שליפה מתר מרכות בכל תושאים המוףיבים טיפול,

מויותן וכתה לאון קשבת. דוקם מקה מומחים במשרד האש המקשלה, בראשותו של משהי ובין שממלים שנוי ראש הממשלה להשת שות מיותרת לבשיחות בדרכים, ליך משרד ואש הממשלה, מ הרצו רשות להעבורה ינשחתו ובשיחות הדרכים, שווופן בידיוד את כלל חשמכויות ותמקציבים למשא תשולת ונובלודיה והבטחה הייתם של המשתמשים בחשתית זו. הכלק עליתם רבוליום עלימנת לחוציא למועל, את. המלצוחיתם: הסמה בטח, לטימול

בתשנות במשרד נאש הממשלת עם נצוגות של שר. חתתבורה ותאוצה שדנה יניין חבושה לחשיבה ועבוד התבנית, ומסגש תביות נשיא חמדינת, כדי לונה לעם את חתחושה שחנושא ולקה לבצוע בידי קברניטי וומדינוה, ומקבל עדיפות ראשונה,

"אנרונו מאמינים שאם רעיונות אלה, או כדוגמתם,

"אני אישית מונה לצבור חותנים וחולכי חרול. 'ומבקש מחםן מידי שנה אנו משלמים מחוד דמים בבר מושוא ברוכים. אין ערובה לאיש שמחר לא וחות והא הקורכן. שמחר לא יחיה זה הוא שעולמו תרב עליו. וכשם שאותו דורשים ממי שמומקד על הבשחות בדובים שיעשון מעשה שיירתם למעולה. שיתרום את הוומחו. כך אנחנו צריכים לחבוע : מעצמינו, לשאול את עצמינו, האם לא מטאנו בחזיוות, באי ציות לחוק, בחושר חתחשבות בוולת. נשונדל אנו עצמנו לחתורג כמי שמתוריב מתמצב בלרכים, ואולו ברוומא אישית נצלים לרטן את התתתוח הנסשעת של האחרים הקנים תובת המשתת בשראלי

סימה קדמון

"לנו זה קרה, שזה לא יקרה גם לך"

אמצעים ולקיים קשרי גומלין עם עמותות אוזרות". 📥 דרכים שבנו, יואב, נהרג בתאונת אופנוע, עמותה להנצחת קורבנות תאונות דרכים. העמותה גם הציכה בפברואר השנה, נטעו כ־1500 עצים ב"יער לה כמטרת ליצור מעורבות ציבורית, ולגייס את הנקטפים", ליד מודיעין. ביער הזת אמורים לחינטע

המוסדות למלחמה בקטל בדרכים. כ-15 אלף עצים, כמספרם של הרוגי תאונות הדרכים. בן־ציון קריגר: "לכל אחד מאיתנו, בני משפחות קריגר מאמין שממדי תיעד הזה יוכלו להמחיש את חניספים, ישנה כבר החנצחה האישית שלו. אבל גודל תזוועה. שהם יעורו איזה תמריץ לכל אנחנו מבקשים להקים תנצחה לאומיה כדי לעורר המעורבים. לצאת למערכה נגד האוייב הרציני ביותר את האימה, את הזוועה המתרחשת בככישים. כל של מדינת ישראל. ושיתחילו לפעול. פשוט שיתחילו אחד חושב שלו זה לא יקרה. שזה יכול לקרות רק למעול. "אם יש גור חיובי כמו המועצה הלאומית לשכן. אנחנו קמנו לחגיד: 'לנו זה קרה, שזה לא למניעת תאונות דרכים – צריך להחיות אותו". יקרה גם לך'. ושזה לא יקרה לנו שוב. וזה קורה. יש משפחות שות תנע בחם יותר ממעם אחת,

בטכק הנטיעות ב"יער הנקטפים" השתתף מבקר הדינה, השופט יעקב מלץ, ח"כ אוריאל לין, חרב ישראל לאו שנשא דרשה ו"יוכור", שמואל בוגלר, מוכיר המועצה למניעת האונות וראש המועצה האזורית מודיעין. לטכס היגיען כ-750 תלמידי חטיבת חביניים של ביח"ט ברנר בפתח-תקוח, שוובריחם ניספו בצומה "חכונים", ונציגות של בית"ם המקיף עמק חרוד, בשם ילדי קבוץ הפציבה, ששכל עשרה מכניו בתאוות דרכים. התגצלו ולא חגיעו: נשיא המדינה, שר תתחבורה, יו"ר חכוסת שלמה הלל ותשופט דב לוין, יו"ד המועצת למניעת האונות, שהית עסוק במשפט דמיאניוק.

תלאכיב מיקור: 61175.

לראות את החדר הריק שלה, לשמוע את השקט הוח. כלי הרדיו הפתוח כל הזמו. הצחום. החברים שלה "הייתי הולכת ברחוב, ושום רבר לא היה קיים לא אנשים, לא מכוניות, אף־אחד. הייתי הולכת ברחוב בלי שום מטרה. ואת יודעת מה זה ללכת ברחוב בלי

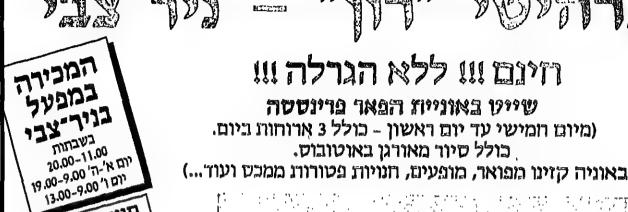
"כשבעל מת", היא אומרת, "זה כואב. זה נורא כשילד הולך - לזה אין מילים. אין מלים שאפשר להעביר את מה שמרגישים". ליד קברו של בעלה היא התמוטטה. "דיברתי אליו. לא היה איכפת לי מי עומד לידי. הייתי בעולם שלי. ליד הקבר של מזלית נסלתי. כל מה שרציתי, היה לחפור את הארמה שמתחתי, להחליף אותה, לשכב שם כמסומה". הומן חולף, הרי יותר מ-10 שנים חלפו מאו. "ואני מרגישה שהיא מתרחקת ממני, אבל היא קשורה לטבור שלי. היא כַּר הזמן מחוברת אלי. ואני רואה כרחוב את החברות שלה, מסתובכות עם ילרים, וללא קנאה וכלב נקי, אני חושכת עליה. על כל מה שהיא הפסירה". ואחרי שתיקה ארוכה היא מוסיפה: "והרי לא רק כת איכרתי. איברתי גם כן, חתן. ונכרים. הרי יכלו עכשיו ככר

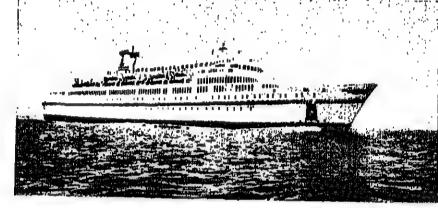
להיות לה כמה ילדים. "איך אפשר לתאר במילים אוברן של כתו אל זה צריך לעשות כפנים, עם עצמך. זה גר תמיר, שאף פעם לא ככה. ויש עור ילדים, ויש נכדים. וכשבילם צריך לחיות, ובשכילם צריך לחייך. גם אם זה חיוך מרות, גם אם זה רק חיוך קוסמטי. כי אני רוצה שיירעו שיש להם נית, שנעים יחיה לחם להיכנס. שלא תהיה סביכם אווירה של אבל".

תמונות השמן כאדום ושחור של רחל גכאי עטופות בקפידה בגייר חום, מוסתרות באחר החרוים על קירות כיתה תלויות רק תמונות צבעוניות של פרחים, בצבעי שמן רכים, ותמונות של סמטאות ירושלים, מצויירות בערינות בעפרון שחור.

ליד דלת הכניסה תלויה תמונה קטנה. צמה שחורה, עבה, מצויירת בטוש שחור. הצמה שהיתה למולית כשהיתה ילדה סטנה. "אני לא בנאדם מריו", תיא אומרת. "אין בי טינה ואין בי כעס. אני מתפקרת, צוחקת, לא שונאת ולא מאשימה. אני לא רוצה שירחמו עלי. שיצביעו עלי באצבע, שירברו על האסו שלי. אף אתר לא צריך לשאת את הכאב שלי".

ובלילות הארוכים, כשהיא לבד ברירתה, מורות צבע אדום ושחור על ברים לבנים, היא תושבת על הילדה הקטנה שלה. "על כל השנים האלה, שלא הספקתי אותה. חרי הזמן היה כל כך קצר. לא הספקתי לתת לה מסמים סיבום. והגיע לה. כל כך הגיע לה

לכל הקונה:

מזרון זוגי סילי פוסטרופדי

או מיטת בסיס זוגית סילי פוסטרופדית. או פינת אוכל מעץ (שולחן הגדלה + 6 כסאות).

או מערכת ישיבה לסלון (ספה תלת מושבית, ספה דו מושבית וכורסא).

או ספת נוער כפולה עם מזרוני קפיצים.

או חדר ילדים מושלם.

או חדר שינה מושלם. או מערכת רהיטי גן מפלסטיק (שולחן אביב + 6 כסאות 5 מצבים עם ריפודים + שימשיה שוודית)

מתנות לכל קונה המביא מודעה זו*

(רדיו טייפים, מצנמים, רדיו שעון, מחשבי כיס,

מגהצים, סירי טיגון חשמליים, שואבי אבק ועוד...)

כטאות מנטתובבים. תול ט־99 ש"ו

כורקואות טלוויזיה עם שיפרך החל נו־199 ש'ה

ל־200 הקונים הראשונים

מזרונים באספקה **בירידירן

פטור ממע"מ לעולים חדשים. ל בהתאם לסכום הקניה מינימום 300 ש"ח.

★ ★ במידות הקיימות במלאי. אפשרות ל־12 תשלומים באמצעות ויזה עדיף וישראכרט גמיש.

חבי רון וור צביומלצרפון 18-229546

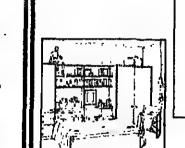
דהיטי מרפסת וגן

החלה מכירת

מזרונים ומיטות בטיס מזרון אורטופדי 140-190 החל מ-300 שיח

ועוד.

מכחר גדול של חדרי ילדים ונוער ספות ומיטות נוער, שולחנו כתיבת, כסאות תלמיד מסתובבים, חדרי שינה וארונות קיר, שולחנות וכסאות לפינור אוכל ולמטבחים. יחירות לסטריאן טלויויה ווידאו, סלונים ושולחנות סלונים, כיסאות טלוויזיה, מווונים וספריות, דיהוט משרדי, רהיטי מנפסת וגן ועוד..

Hiagain 38

צורה מיי 地列為條 צביקה פיק שומר על כושר: "ההצלחה שלי כנראה עיצבור

TA AM

איפה אה, מרי לה, שאל
באחד משידיו. היוט יש
השנאליט איפה הוא.
צניקה פיק. אחרי רצף
של זכיות בכל הנאר
אפטרי, ככר לא משמיעים
שההגלגל לרוקנרול ושנים
החקליטים שמכר, ומספר
התקליטים שמכר, ומספר
בגללו. גם מהפוליטיקה
יצא. לא מכבר תופיע
ב"מבמבר", בין חשבנית
לקוסם. עכשיו הוא שר
לקוסם. עכשיו הוא שר

מאת אבי מודגנשטרן צילומים: שמואל רחמני

ורם כל חשוב איך מצטלמים.
ויכוח. מי יצלם ואיפת ומחי
ואם זו מהיה תמונת שער
ובאיזה בגר. כמו דוגמנית
צמרת. צביקה פיק מאור רגיש
לצילומים. לא כל אחר יצלם אותו. הוא
צריך הכנה מוקרמת. חשוב להתאפר,
חשובה התנוחה הנכונה, חשוב מאור
המקום הנכון.

"שלא תחשוב שאני סתם מדבר", הוא מנסה לשכנע: 'פעם צילמו אותי סתם עומר, על רקע בניין העירייה, ויצאתי נורא. עין אחת היתה סגורה והשניה פוזלת. זו היתה קמסטרופת למה אני עושה עניין גדול מצילומז הרי מדובר כשוארביונס להיות זמר זה לא רק לשיר – וזהו מאחורי זה יש תעשיה שלמה, ואיאפשר לבוא סתם ככה ולהצטלם. אני מאור פוטוגני. או למה שלא אצא יפהל למה ירדנה ארזי עושה עניין מכל צילוםו היא הרי בחיים לא תיתן שיצלמו אותה ככה. יכול להיות שאני לא מתאים לכאן כצורת התשיכה שלי. תמיד היח לי טעם אחר בכגדים, בנעליים, כשיער, זה הסיפור של ומר רוקנרול. אני לא כמו שלום חנוך שחושב שלהחליף גיטרה אקוסטית כחשמלית ולהכיא כמה אמריקגים זה רוקרנרול. זה שטויות. בולשיט. בשבילי רוקנרול זה הכל. איך שמתלבשים, איך שמנגנים, איך שנראים. לעשות שואו

צכיקה פיק כן 36 וחוא פה כבר (המשך בעמוד הבא)

41 Bipeble

הרבה אנשים. הרויוה אותם העובדה

שאני ום מצליח, ום נהנה, גם מוכשר

וום לא הכי קטן ומבוער

Hipepia 40

המשר מהעמוד הקודם)

שנים. קשה מאוד לשייך אותו. נכון שהוא רוצה שיראו בו איש רוקנרול. נכון שהוא מרבה להשתמש כמשוואות שמקיפות אותו ואת מיק ג'אגר ואת דייויד בואי במעגל פנימי אחר. אבל הוא לא איש רוקנרול. נקודה. פיק עוכר על גימיקים, על פוזות חיצוניות. כנראה שלא במקרה עולה שמה של ירדנה ארזי במשך הראיון יותר מפעם אחת, ותמיד בקונוטציה חיובית. כמעט אלילה. מוזר שמי שטוען שהוא רוקנרול מופיע כמוערון "נוכמכר", למשל, ומוציא תקליט משירי חוליו איגלסיאס – גרול זמרי השמאלק. ואולי בעצם פיק נהפך כבר לתופעה מאור עצובה, שמממשיכה נכל מחיר לתפש את השער הנכסף דרכו קורצת ההצלחה, הפתח לפופולאריות שנשכחה.

"לא נעלמתי. אני כל הזמו יוצר ומוציא תקליטים שנמברים יפה. הבעייה היא שלא משמיעים אווני בכלל. לא יודע למוד".

השיתה נערכת כבית אמו בגבעתיים. החרר של פיק מפוצץ כתמונות שער שלו מכל הזמנים, מפסטיוואלים, תקליטים, מימי "שיער", "זמר השנה". "כינור רור" ו"ורר הכסף". עשרות תמונות. כאילו במקרה מונח שם גם גיליון מוסף "סגנון" של "מעריב" שבשערו פיק, אשתו וילדיו. וכאילו במקרה יש גם תקליט ועליו הקרשה חמה של יהורם גאון לפיק על הלחנת השיר "אלף נשיקות". בהמשך יתברר שההרמוניה המופלאה כין השניים ככר נעלמה. היום הם מרברים באמצעות עורכי־דין. פיק טוען שגאון לא ביקש את רשותו לבצע את השיר וגם שם האלכום (כשם השיר) ניתן ללא הסכמתו. מצב עדין.

סצת מוזר למצוא את פיס נאבק להכרה. פעם, כשהיה קלוד, כוכב המחומר "שיער", ראו כו מעין מהפכן. שיער ארוך. היפי מקומי. למרות שמעולם לא היה היפי ואף פעם לא ראה את עצמו כילד פרחים. יותר מכל הוא היה ילד פולני טוב שהתגלגל לרוקנרול ומאז מודר את עצמו כמספר התקליטים שהוא מוכר ומספר הנערות שמאיימות להתאכד אם לא ייענה הזמר לתכיעותיהן המיניות.

שנים האחרונות קשות עליו. אחרי 📠 אינספור זכיות כתואר "זמר השנה" אותן הוא אינו חדל מלהזכיר גם היום, עכשיו פשוט לא משמיעים אותו. לא רדין, לא טלוויויה. מופעים שלו עלו וצנחו במהירות. הוא נאלץ למצוא מפלט במוערון "נובמבר" בין חשפנית לקוטם וסוני מהוגולולו. פיק אומר שוה המקום האידאלי להופעות. שכאן נמצא "הקהל הכי נכון והכי טוב בארץ". לדבריו, לא כל אחד יכול להופיע כאן. לרגע נדמה לך שאפילו את ספרינגטטין רחו שם בבון. זה המקום הכי קשה להופיע כו. היתת לי שם הצלחה היסטרית. כא לשם קהל מוועדי עוברים, מהצבא, מבנקים. יוצא שכא כל הקהל כארץ."

לא חיית רוצה לחופיע בכית החייל, בסינרכוה? "בטח שהייתי רוצה. אכל רוב עולם הכידור בנוי על בלוף. מעטים שמכקרים כהופעות יודעים את האמת. למיטב האמנים כארץ אין תוכניות־יחיד. תיקח לדוגמה את שלום חגוך. זו לא חכמה לצאת בכמה הופעות ואתרייכן להיעלם לשנתיים. זה לא רציני. כל מי שאתח שומע בארץ נון סטופ – ריטה, שרוו ליפשיץ. כל הבנאים – אף אחר מהם לא ממלא אולם. אחר המלחינים הכולטים כארץ, אבל התעקש להצליח אותי תוקפים בשאלה למה אני לא מופיע. זה לא פייר. כזמר. "נאסף תשרי", "לא אני הוא האיש", "מישהנ ב'נובמבר' הופיעו טובי האמנים. עפרה חזה, אני אחר" ושירים נוספים משיריו יכולים היו להתמקם יפה טולרגו, ירדנה ארוי, 'הכל עובר חביני". עם פליינק ברירוג המקומי, אלא שפיק – הרחוק מלחיות ומר מול פיות לועסים.

פעם -- הרכה לפני שצץ הומר ארם - התתעלל מהצגה מאשר ממוסיקה נטן. מניסיונות בלת־פוסקים סביב פיס ממש סירוף. מאניה מסומית. היה לו קהל לגרום לקהל לאהוב אותו. בכל מחיר. מהחלפה גדול בכל רחבי הארץ. היום העניינים יגעים. הוא בלתי־פוסקת של בגדים ותלבושות - כל מערכת מופיע בסיום צערה כרמלה או בכנסים של עוברי בנקים. 'תכוא תראה איך אוחבים אותי'.

זה מביך לדעםיע לסני קהל של גימלאים? "להפך. אתה יודע כמה קשה להופיע בפני קהל וינגן כמו קליידרמן. קשה לראות את הסוף. כזה וכאמת להגיע אליו. אתה יודע כמה ארם ומאיר

"כשלא חשמיעו אותי כמת שנים כבר פחדתי שאולי איבדתי את חטאץ'. אבל 180 אלף עותקים של 'אלף

נשיקות' הוכיחו לי שלא איבדתי".

בנאי צריכים כרי שאת השירים שלהם ישירו אנשים בגיל של אמא שלי. אם אמא שלך יורעת של שיר של בנאי אני קונה לך אוטו. אכל שירים שלי – אני יודע שאנשים מבוגרים מכירים. אני נוסע באוטו באמצע הלילה עם חלונות כהים ואנשים מצפצפים לי ועושים לי שלום. אני יודע שלא אוהבים מצליהנים. ואני הצלחתי הרכה מעל הממוצע. אפילו אצל אריק איינשטיין ושלום חנוך לא היתה כזו היסטריה, אולי בגלל שעל שלום חנוך לא חשבו שהוא סקסי. לא ראו אותו כתור זיון. אצלי זה הלך להיסטריה מהרגע

'הו רוצות הכל. נשים וילדות תהיה הילדה הטובה, וכשאומרים צביקה פיק תושבים שאני עריין שר לנוער. זה נרכק אלי. בעיניהם אני ורווקות ונשואות. לא מפסיקות מטורף עם בררק. בתורות. השתוללות". לצלצל, שולחות תמונות ומכתבים. בכל פעם אני מופתע"

גרול – התעקש גם לכצע. הופעותיו היו כנויות יותר צבעונית ונוצצת מהשנייה – ומפעלולי תאורה ועשן. וכשכל זה לא יעזור, האליל שלו יהיה תוליו אינלסיאס. אולי כשנה הכאה הוא יחמצן את השיער

לאן נעלמת בשנים תאתרונות?

מה שמסביב ווו לשוליים". נדבר על מוסיקה. מה פתאום חוליו אינלסיאם, שיא דושמאליוד "כשהיה פה הזמר תווה וצודק הוא רצה לשור את (חמשך בעמוד 48)

"לא נעלמתי. אני כל הזמן יוצר ומוציא תקליטים

שנמכרים יפה. הבעייה היא שלא משמיעים אותי

ככלל. לא יודע למה. כבר נגמרו לי ההסברים. גם

כשיא תקריוה סביבי, 79' עד 81', לא השמיעו אותי

תרבה, אבל עכשיו – ככלל לא. תגיד אתה. שיר כנו

'נאסף תשרי' לא יכול להיות מושמע פעם בשנה:

ההצלחה שלי כנראה עיצבנה הרבה אנשים. הרגינה

אותם העוברה שאני גם מצלית, גם נהנה, גם מוכשר

עדיין חושבים עלייך כעל דמות יוצאת-רוסן.

"לא יורע. אני כבר לא מוביל כשום שפת. אין כי

ני לא יכול לענות... הן רוצות הכל. נשים וילרות ורווקות ונשואות.

שאפשר. אבל זה נורא מפתה. הן לא

מפסיקות לצלצל, שולתות תמונות עם מבתבים

שהולכים עד הסוף ובכל פעם אני מופתע מתרש. עצוב

שתמיר שואלים אותי על זה ולא על המוסיקה שלי. זה

הורס אותי. כשלא השמיעו אותי כמה שנים כבר

פחדתי שאולי איכדתי את המאץ. אבל 180 אלף

עותקים של 'אלף נשיקות' הוכיחו לי שלא איברתי

היום, מה שבמרכז חיי זו היצירה. תופעת החערצה וכל

בחינתי זה שום דבר. עד כמה

שום טירוף. בשביל הארץ הזו חווה אלברשטיק תביד

וגם לא הכי קטן ומבוער".

ואין כבר בחורות?

ש לו עדנה, לגרילירום של מלון דברים טובים לתפריט. בערב, תרילדום של "דן" – כמנהג אחיו בכל

עליך להתלבש בהתאם. נחד – ננומה הגדולה שבעיקול שדנות וותדות – ניצב היאוהלי. זתו שרי מונש עם תפורים בנומה הרוכסית. תצר של המסעדה. שם לוגמים ופשתפים עד שמתאספת התבורה כולה

כולן שלך ועל אוצייותר. תנילדום הוא מעום רחב ידיים, במיוחר, לתוציא אולי את פרוסות פישר ננינת ספנתר ברקע, חלונות הדציממולא, היאויות לשבת מדים המשקימים אל הים. הכותרת של את המרק, המנה העיקרית ומנת

דו" בתלאביב. הביע אליו שף המוצעים לך כו נפרשים מן המטבח ורש, אירי במוצאו, ועשה בו כמה הצרפתי והגרמני דרך השוויצרי הבריטי, למשל, תורם כאן את צלע מלון מחודד – הוא המקום האלגנטי הבקר בנוסה יודקשייר בלוויית רפרפת והיק לסעוד כו. כדי שתרגיש שם שוב יודקשייר הממודתית. האוסטרים תורמים קרונית מתוממת הגישו לצלחותינו את תורמים הגרמנים: הוה כרווזון כרומב

הערב אתה יכול לסעוד באותו מקום, יוודת אל אולם האוכל. מלכד מוזג בשעת הצהריים, ארותה עיסקית גדולה מנייה שם לשרותך, מבדת עתידות. שתעלה בסביבות 30 שקלים – כולל סלט פירות ועוגות למיניהן היו חלק ים שכנה לנבא לך הבל, פרס לנבואה המסים. את המנות הראשונות אתה נוטל מהמבחר. מחיר הארוחה העיסקית ל" סיב הארותה המצפה לך ומידת בעצמר מן ומבור שעל הדלפק המכהר הבוברת (כולל דמי שרות, לא כולל וצאה שתפיק ממנה: כאן הסיכון הרא – ירקות טריים ומכושלים, נכטים וכי – מע"כו היא שלושים שקל בקרוב. הוא שינרתי, לא מעניין ולא עשיר

משים תמונק לשולחנך מכריוה – הקינות מגישים לך לשולהן. המרק

WIEL JEWY

ממטעמי אירופה ב־30 ש"ח, כולל הנוף

במחיר אתה המנוח העיקריות של מבחינת הכנתו.

פשריות שריות, ונעם לחיך. את המנה

THE ENGINEERING PROPERTY.

minarementaria en en

העיקרית – רוסטביף פריים־ריב – הביאו תאוסטרי ועד לצ'כי ולגורותי. המטכח על גבי קרונית כשהנתה הגדול חבוי תחת מכסה מסתוכב. חתכו את הפרוסות, שתוכן ורדרד, מול עיגינו, ומאותה את השליו הממולא בכבדי אווז. מה התוספות – תפור אפוי בנייר כסף וכרובית מבושלת, עטוייה ברוטב. הבשר היה מעולה, הן מכחינת איכותו והן

. גם את מנות הקינוח מכיאים לשולחנך על גבי קרונית. מנו

מדור תחתון מדור עליון

ם מתחשק לך סלט מיטגל, תכוא ביום חמישי. אם אתה אוחב את המנ'דרת שלהט, תבוא ביום שלישי. למהז ככת. עניין של מעורת. "חדר" קוראים למקעדת השוכות בצילו של מגדל שלום התל־אביבי אך זותיקה ממנו בחרבה. פתחו אותח לפני שלושים שנה (רחוב אחוותיבית ו, מ"א) וחיא עדיין כמו שהיתה. מקעדה מורחית כשרה שרמחת אינה

חלק מחיצע המנות הראשונות ומנות תכיניים אתה יכול לראות בדלפק שבכניסה. שם גם זיחן לסעוד ללא חיווכו של המלצו. מה אתה רואה שפו כל מה שמציעה לנו מסעדה מורחיתיישראלית -זינובים למיניהם, סדרה ארוכה של שלטים, ביניתם סלט חצילים צוובימעוך בנוסח ה"רומני" או מעור ומעורבב עם טחינה. או מרוסות וזציל מטוגנות, שרויות

בתחמיץ; וכמה סוגי תבשילים. מחמטבח יוציאו לר מרקום טובים, כל יום ותמרק שלו. פעם של מסריות, מעם של עגבניות, מעם של תמדים וכו'. תוכל לקבל את בשרי האטכלה הישראלית – בער, כבש והודו. הקינוחים אף חם אופייניום למשעדה הישואלית המצוייה:-מוס, בוואריה, חמות עץ אמוי

בתמר, מפולא כמירות יכשים. "הדר" מחולקת לשניים, למטוז מסעדת השרות הועצמי. בשאתה עולה משם במדרגות ל"גלריה" שלמעלה, אתה מוצא עצמך במסעדה הדווה יותר. עם מפות וממיות בד, צמחייה ומלצר הנכון לשרת אותך. מקום שקט וועים ממשמש אנשי עסטים ממשרדי מקביבה, רבים מחם חובשי כיפה. שתרי "הדר" חיא מסעדה כשוה.

בכי20 אחווים מהמחירים עוובים למעה. אך בשני חמקרים מדובה במחירים מאותקים למדיו ג' שקלים בעבור אווד מרוסלטינון ממולא -- 4 שקליתו מרבית חבשרים 10 שעלים המנח בולל חתושפות. פתוח לארומות בהריים מיום א' (עד זום רו וער בנולל

813e310 42

מורה נבוכים בארון הבגדים מאח יהודית חנוך

קטע הזה של האביב, האופנה נראית כמו משחק של ילרים שחלקיו השונים מפוזרים על השולחן. חולצות, מכנסיים, חצאיות, נעליים, ארנקים, הגורות, תכשיטים. לא די לקנות נגר חדש, צריך לדעת איך ועם מה ללפוש אותו. אותו סיפור בתחילת כל עונה. לאף אחר אין די כסף כדי לקנות את כל האביורים, להוסיף חלקים, וגם אם אפשר היה להתחיל הכל מחדש - עדיין צריך לדעת את כללי המשחק. מה הולך עם

האתרים, לאן נושבת הרוח. מה לקנות וממה להתעלם. גם הם, צריכים להשקיע זמן וכסף כרי שזה ייצא טוב ושלא יספרו לאף אחר שלא. מי שלא נולדו עם אותו חוש, שמדריך איך לחבר כגרים וכל היתר להצגה שלימה, לא תמיד מבין מה הולך פה. קונים בנד ועוד כנד, וכסוף – זה לא זה. וזה בעצם, תיוב

כארצות הברית יש מתאמי אופנה שעושים חלק גדול מהעבורה בשביל הקונים. קוכעים לוחות צבעים וקווראופנה, מדריכים את הקניינים שנה

מה, איך מחברים כיחר את מה שכבר יש כארון, עם הרכישה החרשה יש אנשים שמרגישים הרכה לפני

מאש, מה ואיך לקנות. קונה שנכנס כסף, וכלול בעצם במחיר הבגרים, • בגדי גינס - עמור התווך של מוע אחר לניונס לעות מצא את כל הסיפור מארגון על ותהגורה וכל היתר. לפעמים הן כל כך האופנה, בלי שינויים משמעותיים, הם תמוכרו תרבת מעת הראוה. רק צריך לאסוף אותו סמכותיות ומשכנעות, שהן מצליתות כבר קלאסיקה. עכשיו מוסיפים להם מינורים השונים של החנות. מי שגם להלביש נערה ביישנית כפאם־פאטאל פריטים בצבע עור טבעי. טלאים אדי שתא רואה את הבוכות לא יודע וגם להכניס אותה לאוברדראפס לשנה ורצועות עור לאורך מכנסיים ובעורפית ציך עושים את זה, יכול להיעזר שלימה, אבל זה כבר שייך לסיפור אחר. של חולצה, וגם ארנק וסנדלים וחגורה ריעצ(ת), Personal Shopper שפנה צמור שעתר לבתור וגם מחבר את כשנים האחרונות האופנה הרבה יותר חדש, שמי שעוקב אתרי האופנה מכיר

מתוחכמת, לא נגמרת בבגדים כצבע אותו כבסים של בגרי הבוקרים. אצלנו אין רבר כזה, כתי הכלבו אחר. היא בנוייה מפריטים שצריכים משלימים בתכשיטים מוהב. אם קלאטי ותשתות עדיין לא יודעים אפילו שהם לצרף ביוזד, כמו צירוף חלקי משחק. אז עד הסוף. וקוקים כדחיפות לשירותים של מרתוק זה נראה כאילו מעצבי האופנה מאמר־אופנה, וככה זה נראה. לפי מה משנים את כללי המשחק כל חורש, כרי ● צבעי ״לגו״ השתלטו על אופנת פחאים כחלונות הראוזה, קשה מאוד לזברין אותנו לחבריות. או שככלל שכרו האכיב. מכנסיים ארומים, חולצה צהוכה, למש מהו המראה התרש או הבולט של את הכלים וכל אחד יבול לעשות מה נעליים ירוקות וגרביים כתולות. צירוף המפנה בבוטיקים, שמים בחלון את מה שבראש שלו. בשטח, יש לעסק חזה כמה כזה, שפעם היה מוהה את הלוכש אותו שתיע אתרון – או מה שרוצים למכור. כללי יסוד שבכל עוגה מוסיפים להם כעיוור צבעים, הוא אחר המסרים

כבה בוסיקאיות עשו מזה עסק. כבה חלקים תרשים. אם יודעים אותם – החשובים של אביב 88'. כדי לשחק אותו מלנישות את הנבוכות, מחברות בשבילן אפשר לשחק את המשחק הזה בכיף נכון, צריך לזכור שאין בו מקום לצבעים או כל המצנה. השירות הזה לא עולה ולהשלים אותו כך שייראה טוב.

המשחק האופנתי נראה מסובך, כי מעור בגוון זה. למעשה – צירוף לא

פסטליים או אחרים, רק לצבעים

במרכז למטה: ראשוניים. על אחר הצכעים, ארום שכטוף נראה למשל, צריך לחזור פעמיים – בנעליים משגע

שחור לבן לנצח,

עם מכה קטנה

ומוחצת של אדום.

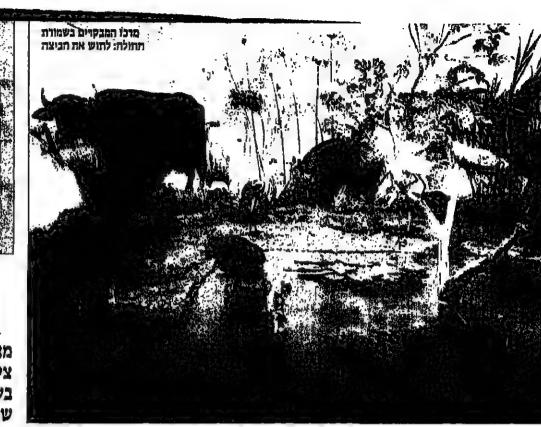
תמיד דרמטי, יכול

שחור ולבן - צכעים נצחיים של משמאל למטה: אביב. נוספה להם ואריאציה חדשה – שתור, לבן ואדום, ושחור עם ארום. צבעים ספרדיים בוטים ונקיים, משחקים בהם בשילוכים של זוגות או שלישיה, בבגדים, הגורות, נעליים. צירוף מתוחכם והדור. מחניף לבהירות וכהות עור, הולך עם עדיים בוהב, עגילי חישוק בסגנון צועני, צמידים רחכים על פרק היד. מתאים להופעה מהממת בערב, עם

כמעט תחפושת -הצוואר, שלייקס נראים לנמרי שונים

מאת נילי פרידלנדר צילומים שי גינות כשיתוף רשות שמורות הטבע

63. החולה וקרן נפתלי

מרחבי הביצות והמעיינות שובעו סביב

כל מי שמבקר בשמורה. הולר בשביליה

בשדות גומא־הפפירוס. ועולה למגדל

התצפית, יכול בשקט ובסבלנות לחוש

מהי דמות הביצה. שילוב של בריכות.

הנופר. ג'מוסים (תאואים) רועים כאחו,

או שקועים במים עד צוואר. תוועות

של לוטרות ונמיות. קולות, רחשים

ומעופים של העופות השונים:

קורמודנים, אופות, שחפים, אגמיות.

ברווזים. על השבילים פונשים לעתים

ארג דוגרי הקרקע: סיקטקים ותמירונים.

כדאי להכיא משקפת, או לשכור

בכניסת לשמורה, ולצפות שעה על

המים. צפרים מכל העולם מבלים עכשיו

בחולה, מצויידים במשקפות ובהמון

סבלוות. הצפיה בציפורים וההמתנה

מושבות הקינון של שחפיות הים

הצהובים של שושות המים – נופר

יש מזנון, שירותים וברזי מים לשתית.

אגמים ותעלות עם הערבות ופרחי

עד לפני שלושים וחמש שנה.

ום כגליל העליון, במרחק שעתיים את כל העולם מסכיב. קודם כל, הקטע • אל מצודת ישע: וחצי מתל־אביב. עולם אתר, שקט הירוק שעוברים בכניסת לשמורה. באגם התולה משתי ורגוע. הרבח דברים מעניינים: מרכז המבקרים החדש בשמורת התולה. שיטוט בשמורה וצפיה האקליפטוסים שווגעים בשמים, בכניסה לשמורה. יסוד המעלה, מושבה ותיקה בלי גדרות כיו הכתים. פריחת המכועים: תפוחים, אנסים ושויפים. עלית להרים שמעל עמק החולה. למצודת ישע, לקרן ופתלי. כל זה כיום טיול אחד, שבו, עד השקיעה, בשש ורבע בערב, רואים הרבה, רואים רחוק. מצומת גולני נוטעים בכיוון מטולה, עד שמגיעים לכניסה ליסוד המעלה, שניים

וחצי ק"מ צפונה, אחרי הקיבוץ ובית

• ליסוד המעלת ואחוזת דוברוביו: זו מדרך היפה לשמורת החולה. לוכוע לאט בין המטעים הפורחים לתור מושבה כת מאה. לואות את הבתים היפים והישנים שבקצה המושבה, שהתחילה באביב 1884. על גדות ימת החולה. להסתובב ולחזור, ולפנות צפונה בכיוון השלט: אחוות דוברוביו. לראות חקלאות מטעים עברית, בשיא

אחוזת דוברוביו, של משפחת איכרים יוצאי רוסיה משנות 1909. שוחזרה וניבנתה מחדש בשנים האחרונות. ביקור בחדרים עם הריהוט המקורי, ארכיון המושבה. תוכנית אור קולית. ביקור אצל הקדר ובנפחיה. מסעדה. להן, נותות לכם תירוץ טוב לשבת קצת עפר, כת שני ק"ם, שמובילה בין שרות דמי כניטה: שקל אחד. פתוח בימים בשקט, להירגע בנופי מים וירק. פורחים וחורשות אורנים אל ואש קרן איה. בשעות 17-8. ערבי שבתות וחנים להיסחף עם הקולות והרחשים של נפחלי. בשעות 14.9, שבתות וחגים בשעות טפיחת כנפיים במים, ציוצים וצריחות, יש דכבים שעוברים את הדרך הזאת 16-9. במסעדה: כל ימות השבוע וגם בעבוע במים שבעקבותיהם צצים בקלות ואם לא - לחנות ולהמשיך בשעות וו־16, 19־23. טלפון:

● לשמורת החולה:

מאחוזת דוברובין ממשיכים ישר. לשכורת החולה. יש שילוט. כניטה אחרת לשמורת החולה: מכביש ראש־פינה-מטולה. שלושה ק"מ צפונית ליסוד המעלה כדי ליהנות משמורת צהוב. החולה, צריך לשכוח לשעה, שעתיים

> HIDEOIO 46 The state of the s

הכניסה בתשלום. המעבר מהתנועה על הכביש הראשי

לכביש הצר והכפרי, שמכנים אותנו לחורשת אקליפטוסים גבוהים יפתעל כל עמק החולה וההרים סביב. ומרווחים, שנטעו המתיישבים ביסוד יוצאים משמורת החולה. פונים ימינה המעלה ובקיבוץ חולתא לפני עשרות ונוסעים עוד חמישה ק"מ. פונים שנים. רית תריף ורעמ באוויר, שולחנות שמאלה, מערבה, בצומת כ"ת ונוסעים בכביש ישן ומפותל על הר ישע. אחרי וספסלי עץ. מקום טוב לפתות את קילומטרים אחדים רואים מימיו את הצידניות. ואחרי הכניסת האיטית מצודת המשטרה הבריטית. עד מאי לשקט של המקום ללכת למרכז 1948 היה פה כבר ערבי, גבי יושע, המבקרים לתצוגת יפהפיה של החיים ומצודת המשטרה שימשה מטרה קשה שהיו כאן בביצות, למני שייכשו את לכיבוש בידי כוחות הפלמ"ח. ימת החולה בשנות החמישים. תצוגה שמסביוה בקיצור ובעניין מהי שמורת טבע חשובה זאת, "מהדורת כיס" של

שני נסיונות וכשלו. המשטרה נשארה בידי הערבים. ביום הראשון של המדינה, 15 במאי 1948 כבשה חטיבת יפתח" את המצורה. עשרים ושמונה (כ"ת) לוחמים נהרגו כאן. לזיכרם, יש כאן גלעד ומיצפור. ליד הכניסה למצודת ישע, כשהולכים צפונה (ימינה), יש שביל לכיוון נחל קדש. הולכים חמש דקות ועומדים מעל הקניון העמוק של מצוקי הנחל שהוא

• לקרו נפתלי: אחרי היציאה מהמצודה פונים שמאלה (דרומה), לכיוון מושב רמות ופתלי. עוברים במושב. מסעים 400 מטר אחרי המושב. לפני הלולים פונים שמאלה,

לדרך עפר. תחילת הדרך, כמו ברוב הטיולים הופים בארץ, עוברת במיזכלה והמשכה בדרך

השפמים הארוכים של שפמוונים ללכת ברגל, בדרך חרחבה לכיוון הרכס. (ברבוטים) הגדולים. זוג של עיטיים לא לפנות להסתעפויות שלה, שממילא לכני זהב מקננים כאן. הבולטים ביותר: מתזירות אותנו לדרך הראשית.

לבסיס צבאי שמעליו ובעה עם מיני

לעלות לשם, והכי יפה בשעות אתר הצהרים. טיול רגלי קצר וקל ותצפית

טובה, טלפון: 932338–06.

עכשיו מכסים את המים מרבדים של ברגל זה טיול נהדר, הלוך ותזור, שני עלים ירוקים מבריקים עם הפרחים ק"מ בכל כיוון, בדרך שטוחח ונותה להליכה. שעת כושר באוויר הרים צח ונקי, בין האדמה לשמיים. מגיעים

תורבות ועתיקות. לתפש צבאים על הירוק שעוברים בכניסה לשמורה. באגם החולה משתקף הר מחודד, ברכס הרכס ממול. ולמטה – תתת השאיבה ההרים מלמעלה – קרן נפתלי. כדאי של מעיינות עינן ומראה כל עמק התולה, השמורה, בריכות הדגים. אדמות הכבול התומות כהות, הרי הנולן

לחזור לכביש הצפון ולהמשיך בו ישו ליד המושבים דישון ועלמה, הכפר הצ'רקסי ריחיה וכרם בן זימרה, עד צומת עין זיתים שבה אפשר לפנוח לצפת או להמשיך ישר לצומת מירון. ולנסוע דרומה לכביש עכו־צפת. לחצו לכיוון תל־אביב, דרך צומת אחיהוד, לצומת יקנעם. קתו מפה, לתכנן לפיה את אפשרויות החזרה הביתה.

אפשרות לקומשבוע: להומין מקום ללילה באילת השתר ולטייל למחרת בטיולי הג'יפים שיוצאים מבית ההארחה לנחלים הפורחים שבסביבה. אפשר גם להיכנס לכאן לארוחת שב

השנים. כו אנהנו סהילה ומה, מתורבתה, מסבירה קנים, מתוכח על עורה לחלת – ובמיותר לחלת

צו גירוש

עיניו של ראובן יהודה שלרגע כבו מפגי צערו על כך שהצרק הפעם עם רוקה ואכן אין כאו המשטות, מתנוצצות מחרש: "זהו בדיוק: כנלל זה שובים זוגות צעירים את היישוב. כאותו תדר שאתה קום לתוסים שלך יכול היה להתגורר זוג צעיר. מה אה עושה לנו כאן זה זה על חשבון זוגות צעירים: אלפים עובו. אלמלא היית רוכש את המקום ביהודה הלוי, חיה זוג צעיר קונה את המגרש ובונה עליו". עומומית שורה על פניו של ראובן יהודה: "זוגות זעירים יקרים מאוד עוזכים אותנו, ואינני יודע אם אי פעם אפשר יהיה להחזיר אותם".

- סיעוניו של ראוכן יהודה, כמו גם טיעונים אחרים של כני שיחי ביישוב, מעודרים זכרון קרום, זכרון הושמת שתוטחו בבני עמנו: שהם קושרים קשר להשתלט על העולם בכספם, שהם תסדי גבולות. דוד חקה מצטייר בעיני רבים מאלה שמגשתי ביישוב כמי פוצא וכא מן הארץ לחו"ל ושב משם עם כסף רב. הוא מתחה ככספו את התושבים להשכיר לו דירות נאודים גבוהים שרק הוא יכול לשלמם. שלמה גיספן - הגר באריאל, אבל בית אמו סמרך למגרש שרכש ווקו בדוצב יהודה הלוי – מתאר באוזני את רוקח כמי לשצל את המפגרים המסכנים ומוצץ את כספם. מתרי שתאר אותו כטפיל, הוסיף בנדיבות: "לא

וכל כך למהז "מפני שאינו סומך" על תושבי

צוחקים ווורקים אבנים. מה לעשות, הם ילרים, נאנות פעיין אותי אם הוא מרוויה מיליארדים. מפריעה לי לירתה "אנחנו לא משופעים כאנשים שכולם בעלי לי הזרים, אין לי אמא, אין לי אבא, אין לי סכתא, אין

"אנחנו אנשים שמחפשים קידמה. מי ישקם אותנו? מה יש למפגרים ללמוד מאיתנו? לא מספיק לנו מעון 'בני ציון', מוסד לעיוורים, מוסד 'מפתן'? זה אינו מקומם. הם צריכים ללכת לחברה

שיש להם מה ללמוד ממנה. אנחנו כינוניים ומטה". אינות גבודות. אני יודע על אנשים שמנצלים את אף אחד. אני אוהב הוססל. איך אוהבים בית – זה אותו ולפנדים ומקיימים איתם יחסי מין. יש שלוענים ובוים רבר, כך אוהבים גם הוסטלי. שוב ושוב הוא מונה את לתם אנחנו לא משומעים באנשים טובים". ועוד אמר מה שאין לו כבר: "לי מתה אמא, לי מת אכא, לי היה ניספן (שהוא קצין בריאות נפש בצה"לא "המלחמה סבא, לי היתה סבתא". הוא הוגה את המשפט פעמים

רבות, כמנסה להרכיב יש מן האין. לברוא משפחה במלים. זו דרכם של מפגרים רבים, להעמיק את בטתונותיהם על ידי הורה כפייתית על אותם משפטים. משום כך דם אומרים יותר מפעם אות שלום לשכנה. יושבי המעון רחוצים למשעי בשובם מן העבורה. חושבים "שפה זה בית־וונות". היא מרימה את פניה מבחינה בזיק תקווה מוזר. "אולי עכשיו אמא תרצה

אותם מקיימים יחסי מין על המרפסת בנג". סיפור

לשכנה הזאת יש טענה קשה: "אני אומרת להם פעם

אחת שלום ברחוב, והם אומרים לי עוד פעם ועוד פעם.

כמה פעמים אפשר להגיד שלום". המכט שהם תוקעים

כה מבער לחלונם, מעבר לחומה שבנתה משגע אותה.

רוקח אסף אותו מחורבה חמוצה מריח שתן ומעוטרת

בקגרומים משומשים, שם לן ונוצל על־ידי זונה

מקומית כשומר ראשה כביכול. כתחילה עבר רחמים

ברחיצת כלים בתל־אביב, ולפתע החל להתפרק

ולעשות מה שהוא עושה לעיני כל גם כאוטובום. הוא

עושה את צרכיו כחצרות הבתים. השכוע נאלץ רור

רוקח, שאפף אותו, לגרשו. השה לעולה. כוכות הגירוש

הזה אולי יצליח למלט את נפשם של יתר חוסי המעון.

המפגרים האחרים, הם כמקרים רבים קריאה ליצירת

קשר. מכטם הוא אולי מבט מבהיל כי הוא מבט

מאשים. הנורמלים נאנקים: "קתו את האומלל הוה

חמולה משפתתית חמימה לספר לי על הרעש בימים

ובלילות ועל "הקריזיונרים" שגרים "שם", בהוסטל.

למשל זו ששואלת כל הומן את העוברים והשבים: נכון

שאני לא שמנהז והיא אינה שמנה כלל. או הילרים

בביתו של יחיאל צברי, השכן ממול, מתאספת

ובבית ממול בוכה יוסיו "מח יהיהו לאן אלרו איו

ממני, אינני יכול לראות את סכלו".

המבטים, הפניות, אמירות השלום המציקות של

ה"מאונניט" הוא מאונן אחר כשם רחמים. רור

השכנה ממול אומרת שזה ממש בית־בושת שם.

המאונן חוזר בווריאציות שונות.

כי זאת לרעת, לא רק תושבי ראש העין מאסו מסכן - אך שוב לבנו נוצל לרעה, 'תפסו עלינו בהם. גם רבים מהוריהם דהו אותם. הם עצמם כולם מחפים על המאונן – שאוב יש לו קמטר ואינו ממונל לאנוס. כאשר ראו אותו חבריו לחוסטל עושה מה

כולם. וכולם בשכיל אתר: אנחנן לא נאשים אותו". התוצה משם - אכיבה היפה, אחת, החוסות, מווקן עם כיפה מאיטה ופותחת לה את חדלה.

'תיכנסי, תיכנסיי, אביכה מסרבתו בשם התוכות משותה עמי יחיאל והב, יו"ר ועות אפחקיו שני וספרו על מאונן, שלפעמים כינו אותו - ותרבות ומוענת המועלים. ממנו אני לומרת את מקור "מסביד האשפה" של ראש העידו "אנהנו אנשים ישון כל כאשר הם עובדים וסתם בועצים מבשים שמומשים קידמה מי ישקם אותנה מה יש למפגרים משבר בי עובדים וסתם בועצים מבשים

תהה עד הסוף. האנשים לא יחססו ל... אני רוצה למתן צחם יש אנשים שאיימו כי ברגע שישים רוקה בלוק ואשון נמגרש ועדש ובם ישרפו לו את הבית. אנו לא צער שנוער למצוקוב אנחנו לא מה הזבל של האיזור". אם כך, ייתכן שהיה זה ניסמן שנתן את ההשראה לכות שהצלק ליתושב היש" ב־25 במרץ 1988: לא כולם עובדים עליזה פגועה עד מות מכך שהתושכים עד הוססלים בראש העידן עד כאן: יותר אנו לא שתים ראש העין תחרל לשמש 'פח אשפה', ילרינו . הסמוקים כלפי מעלה בחרון 'אנתנו אנשים נורמלים. ידלו לפחד, נשוחיכו תפסקנה לחשוש, רתובותינו אנחנו לא אפטים מבחינה שכלית. פה ושם אני להיו בסוחים מפני התנהגותם הסוטה של התוסים

ני האדם מודגלים לחפש תכלית לכל מעשה שעושה, צעש עליו בשל גרול. אכל בפני, כפני זרה כישם מעשה ללא תכלית נתפש כחמר ערך. מבוצץ, הם מגוננים עליו. עליוה לוחשת: "אחר בשביל האם למפנר אין תכליתו אולי הוא אבן־בוחן לחברה בלחיימסגרה. האם יש בנו הרוה אינות כדי להענים למפגרים את מידוז החיות שאנו משומשת ברחוב הראשי, ראוב שבוי. מכונית וכה גבר חולים לעצמנת אולי זו ההדמנות של ראש העין

לחפח את נודל רוחה. י שכנים ואנשי רוונ מאונים חוודפים אורי נשים". ילרי חשכונה משבר הרושקה הם עומדים וסתם נועצים מבטים שמוששים לא מספים לנו מעון בני ציון מושק הוושקה הם "מנורשים משם בצעקות ללמוך מאיתנון לא מספים לנו מעון בני ציון מנורשים משם בצעקות קלמור במיורים, מוסר מסחר מסחר האינו ה אינו

מסומם של המפגרים. הם צריכים ללכת לחברה שיש או שסופר להם, אמרו שהבנות מההוסטל מנסות להם מה ללמוך ממנה. אנחנו בינוניים ומטה. זה לפי לפתות אותם. מספרים על נערה שנכנסה לסלוו של בית אתר ופערה פתאום את תולצתה. אומרים ש"רואים הסטטיסטיקה של משרר הרווחה."

ומה אתה חושב עליהן אני מתעניינת. מחשבה עגומה. שאני נחות, אומר יחיאל. ועוד הוא אומר: "מנצלים את טוב ליבנו. אבא שלי עבר כל החיים בגרושים, בפררס, במחצבות. הם יודעים שאנחנו טובים. אני זוכר, כשהייתי ילד, היו זורקים לכאו גם כלכים חולים מהעיר. הם אמרו לעצמם: 'הם, הרחמנים, יטפלו'. אבי הכיא פעם כלב פצוע הכיתה וחבש אותו. הם זורקים לנו את מה שהם נוטשים. לא נהיה פח האשפה של אף אחר. פעם היתה אצלנו מוכלה, עליה שמר ברואי. עשן מחניק עלה ממנה ישר לפרצוף של אלה שבאו מכית הכנסת. המוכלה של פתחיתקוה, לא אשכח. הייתי ילד. התארגנו – מכונרים, נשים וילדים – ועלינו אליו להוהיר אותו. אל תתנוק אותנו. לך מפה. אכל הוא לא עשה כלום. ואו, בשבת אחת, עלתה אליו כל ראש־העין, שרפו לו את כל המכונה. בשבת. ואז אנחגו הצעירים אמרנו: 'לעזאזל. יותר לא נהיה

זכל'. אכל אנחנו לא נהיה פרימיטיביים כמו הורינו. הפעם נלך בדרך המקובלת. במכתבים וכרוזים". וכך מתכרר כי כאשר אומרים אנשי ראש־העיז שלא יהיו יותר פח־אשפה, הם לא מתכווגים למטאפורה. הם ניוונים מזכרון ממשי.

ערב שבת, כ־25 במרץ 1988, נותק ורם החשמל במעון למפגרים. המערכת החשמלית המשותפת למעון ולכית הכנסת התקלקלה, והחשמלאי שהוכא הצליח לשקם את ורימת החשמל לבית־הכנסת ועמד לחקן את החשמל במעון, בשעה ששמעו שכן - שאת שמו לא נכתוב כאו -לוחש: "לא צריך, ככתוב כתהילים: 'רשעים בחושך יהלכון". כיום ראשון, 27 במרץ 1988, סרב תושב אחר בעיירה לחתום על העצומה לגירוש המפגרים. הוא התחנן על נפשו בפני: "אני אולי צדיק בסרום, אבל בעליפה, לא בעתון. אני לא רוצה להגיד כלום. שמי

ייפגע. לא תהיה לי פרנסה". ביום 27 במרץ 1988, בשעה 7.45, נזרקה אכן לעבר המעון וניפצה שם זנוגית. אירוע מס' 75 נרשם במשטרה. ביום 29 כמרץ 1988 התחנן רחמים בפני דוד רוקה שלא יגרש אותו, ושהוא לעולם לא יעשה את זה עוד פעם. אכל דוד רוקה גרש אותו. למען האחרים. למחרת, כיום ה־30 כמרץ 1988, התחנן כפני דור רוקה שאוקיע אותו בעתון על שגרש את רחמים לרתוב. מקרה מצפון. ב'1 באפריל 1988 הגיע אל דור רוסה מכתכה של פנינה שקל, העוברת הטוציאלית של רחמים. במכתכ היא מכיעה פליאה על הדרך כה טולק רחמים מן ההוסטל לרחוב, שכן "אין שום אפשרות למצוא לו מסגרת מהיום להיום". אמו של רחמים נעלה

בפניו את הדלת ומתנגרת להכניסו פנימה. ביום חמישי, ה־31 במרץ 1988, ניסיתי לברר אצל מהנדס המועצה של ראש־העין אלי רוני, אם לרוכני חבשר העומרים בראש תוצות העיירה יש רשיון עסק. המהנדם נזף כי באומרו כי "רשיון עסק היא לא כל כך... חשוב פה, כמו, בואי נגיר, מנמת ההתפתחות. יש מנמה לפנות אותם כלאו הכי".

בחג הפסה היו אנשי המריבה בראש העין מסובין עם משפחותיהם. יצא התג – יצאה הפגנה. כ־9 כאפריל בשעות הערב ברחוב שכוי פינת מלאכת שלמה הוכעדו צמיג ומזרן. המשטרה הגיעה, ההפגנה פוורה. לכסוף שאלתי את דאש המועצה כפלאפון שבמכוניתו על פי איזו תקנה מכין תקנות עסקים

טעוני רישוי - 1973, נקבע שהמוסד הסיקומי . למפגרים הוא עסקו הוא השיב כי עסק הוא כל מה שמפרנס את בעליו. על כך אמר עו"ד משה סיון. שהוא עורך דינו של דוד רוקה, שעסק הוא רק מה שטר הפנים פרסם ברשימה עסקים טעוני רישוי, וברשימה זו לא נופיע מוסר מסוג זה. כאשר שבתי אל הפלאפון במכוניתו של ראש המועצה הוא ככר זעם קשוח: אני לא מוצאת חן בעיניו בכלל. אני חסרת מצפון. התרמית הגרועה שאצור תוציום הכל, הוא אמר.

אכן, בכל אשמה התרשית. תרמית, תרמית, אימרי נא לי מי הם המפגרים המתגוררים בראשיהעיו: פטריותו קו צרעותו אקמה: אם כן, לא קור הלכ, אלא

שרית פוקם

47 Bibeold Shipping

1.15

כבישי ישראל. חור שחור

(המשר מעמוד 10)

מחררה לכיוון חיפה, הנתיב הימני הופד להיות בלתי נסבל: גם איטי, גם משוכש, גם מסוכן ממש. כך ער המחלף לעפולה ולסיסריה. כמאה מטרים אחרי המחלף, הציב מישהו שלט המזהיר מפני רוח צר, אך אף שלט לא מזהיר מפני הכביש. לא מרוייק, יש תמרור. שני גבנונים שחורים כתוך משולש ארום. כלוח התמרורים זה התמרור הראשון: איו כביש משובש. מישהו אומר כמפורש. מודה כגלוי, צועק לאור היום שהנה נפרש לגלגלי המכונית כביש משובש. אז מדוע לא מתקנים את הכביש במקום

כל בוד שווה בדיקה

תרון כדורי מהרצליה, מומחת לצמיגים. ארבעים ושחיים שנה במקצוע. במקום לדבר על מצב תכבישים בארץ, הוא לוקוז אותי לחצר. צמיגים גדולים, צמיגים קטנים. מפוצצים, משומשפים עד היסוד, שחוקים לגמרי. במצב נורא. "כד נראים הכבישים שלנו", קובע אחרון כדורי. "ככה אפשר לחיות בכבישים: זה כמו בתערוכה. זה נורא איך הצמינים האלה נראים. הצמיג הוא חמגע הראשון של חמכונית עם מכביש, הכוונה עם וזבור בבכוש. אני כותכ אירוע תאונתי בדו"חות למשטרה, אבל געצם רוב האירועים על הכביש נגרמים בנלל מצבם של הכבישים. כביש רע נורם: לסדקים בפנימית של הצמיג, מבלי שתנחג מרגוש בכלל. האוויר יוצא לאט לאט ויכול לחזות פיצוץ בצמינ או איכוד שליטרו באופן פתאומי. אני חייתי

ממליץ לכל נהג, ללכת לבדיקה אחרי כל כור". ינה אומר שרוב הנהגים צריכים רוב הזמו לבלות אצל מתקני חפוצ'רים למיניחם:

"לצערי כן. למני שבוע הביאו אלי שני גלגלים לחיקון, של בחורת שוכנסה לבור וחיו לה שני מנצירים בכת אחת. שלחתי אוחה מיך למכון לבדיקת מערכת ההגת. החברר שצדקתי. השביתו לה את הרכב ל-24 שקות. בנוסף לפנצ'רים, כל מערכת מחגרו ברכב שלה חונעקמה, אם חיותה ממשיכה בנסיעה, היתה לה סכנה ממשיח"

חיי הצמיגים אצלנו קצרים יחקית למדינות

כדורי מגדוך בקול: "כגרמנית או בצרפת, אם תומסים רכב עם צמיג לא תקני, יש למשטרה זכות לחוריד: אותו מיד מהכביש. אצלנו, לא דק חיי תצמינ מתקצרים כנכל הכבישים, גם חיי הרכב. אם תכבישים בארץ היו טובים, 30% מחמוציריות הון נסגרות. זאת המדינה היחידה בעולם בה יש עריון כמות כלוכן גדולה של פנציריםאכרים": ייייי

להציב תמרורז ואם כבר הציבו תמרור, מדוע לא הציבו אותו בתחילת הכביש, ליד תל אביכז הרי אין כמעט הכדל בין הכביש ליד מחלף עפולה על חוריו וסרקיו, לכין אחיו המשוכש ליד רשפון, געש או נתניה. ואם כביש מספר 2 הגדול נראה כך, מה לנו כי נלין על כבישים חשובים ועמוסים פחות, שאינם תקיניםו

נגלו בדרך לעכו ונחריה. בסריות, ליך בית חרושת "טמבור", כין שבי ציון לכוסתן הגליל, נוסעים הנהגים בסגנון סלאלום בין הבורות והטרקים. הכביש נראה' כאילו ראה מככש בשעם האחרונה עוד בטרם עובו הבריטים את הארץ.

עצכניים ומויעים חורנו לחל אנים דוך הכביש הישן. המצב שם עוד יותר גרוע. ואם יאמרו לכם שוה כך ממני שככביש הזה לא נוסעות הרבה מכוניות, אל תאמינו. כמות המכוניות העוברות כו אינה נופלת מואת שבעכיש ה'תרש". השוליים במרבית המקומות גבוהים ומקופנים.

אביברו מע

出席中国 48

צביקה מי?

'אלף נשיקות' ושאל אם אני יכול לנגן איתו כהופעה. כששמעתי אותו הוא הזכיר לי את חוליו, וכא לי רעיון להציע את השיר לחוליו. נוצר קשר, הצעתי לו את השיר וכנראה שהוא יכצע אותו. אחרי 17 אלבומים שעשיתי, חשבתי שכראי שאעשה משהו אחר. גם

> בשמאלץ יש אתגר, ויופי". זה לא מצב עצוב?

"נכון שמבחינת התדמית זה לא כל־כר התאים לי שיער ארוך, רוקגרול, סינטיסייורים – אבל מבחינה מוסיטלית זה כו התאים. הרי גדלתי על מוסיקה קלאסית. כתבתי הכל. משירי משוררים ודיסקו ושירי ילדים עד 'אלף נשיטות' - הכל".

וובל כרי למצוא עוד פלח של קהל, בכל מתיר. 'חשוק כארץ נורא קטן. פרה רזה שממנה מתפרנסים הרבה אנשים. זה מה שמגעיל פה. אין לך ברירה, וכרי להתקיים אתה חייב לעשות הרבה דברים. משירי חסירים ועד שירי ילדים – כמו 'הסבון בכה מאוד' שאני גאה בו. היום שרים אותו כגני ילדים".

יק מדכר בטון רגוע, מדקלם תשובות שחזרו כמעט בכל ראיון. הקיפוח, התהילה של פעם, מכירות התקליטים, ההצלחה, ההיסטריה. הוא גם לא משחרר אותך מבלי שתיקה איתך הביתה תיק ובו כל הישגיו בעבר. כולל ספר במתכונת אלבום כשם "צביסה פיס - מלאר או שטו". תחילת שנות השמונים כשהעתיד עוד נראה וורד. סיפור של כוכב שגמר לכבוש את הארץ ועכשיו אמריקה רס מחכה שיגיע גם אליה. צביקה פיק כדרך. דוגמה מתוך

"סיסורה של ב.ר. (17) מרמת אביב. באחר טלילות חודש מאי שעבר, כמה דכות לאחר חצות. נעורו מירית וצביקה מיק מצילצול טלפון רועם. במחשבה ראשונה החליפו השניים לא לענות לקריאה הטלמונית. אחרי הכל אין זו שעה מקובלת לשיחות טלפון. אכל הצלצול הצורמני התמשר דקות ארוכות. מישהו מעברו השני של הקו החלים לשוחה עם בני הבית ויהי מה, למרות השטח המאוחרת והבלתי מקובלת. צביקה פיק חרים את אטרככת מבשיר הטלפון.

ימדבר צכיכת סיקיי. צביקה פיק הש בנשימותיו הנרגשות של הגבר

מעברו חשני של הקו. חקול היה נסער מאוד. אלפי מחשבות התרוצצו כראשו של האמן המנומנם. מי דוא האלמוני? מה הוא רוצה? מה הביא אותו להתקשר בשעה מאוחרת כל כד, האם מדובר במשוגע? ברגע הראשון החלים צביקה פיק לנתק את חשיחה, אבל הגבר הקרימו. "אני מצמעו שחשעה כל כל מאדרית... אני יודע שוה לא מכובל. אבל אתח חייב לעשות לנו מובה. בבקשה אל תסלור. זה עניין של חיים ומוותי. מה שיבנע לבמוף את צביקה פיק לא לנתק את השיחה אה דוא אינר יודע. הקול הנרגש וחמתוח נשמע לו כנה ואמיתי. ימדובר בבת שלנו. היא מסתגרת בחדרה ומאיימת לקפוץ למטה. זו קומה שביעית. אנחנו מנפים לשבנע אותה כבר שעה וחצי. אתה חייב לבוא ולשכנע אותה. אני מתחנויי.

ער כאן קסע מהספר "מלאך או שטו". הצעירה? אפשר להרגע. היא כחיים. פיק עצמו לא אוחב את הספר למרות שהיה שותף פעיל בהכנתו ותרם לו ציטוטים מרבריו ומחשבותיו על נושאים כברימשסל כמו הבעייה הפלשתינית, מנחם כגין ועוד. בתקופה מסויימת הוא הצטרף: לתנועת החירות, החליף את הפייטים ונעלי העקב בחליפה ועניבה, קיבל משרד מרווח משם ניסה להרים את הגדה הימנית כנוף הבידור המקומי. גם שם היו כמה שערוריות. פיק מיהר להצביע על אמנים כמו שייקה לוי מהגשש, דן אלמגור, שייקה אופיר ז"ל, דורו דותן, דן כנר ועוד כעל תומכי הליכור. אלה התנערו מהתווית. גם היום פיק טוען שהם הורו מפניו שהם אמנס תומכים כליכוד. אחרי שנחיים כפוליטיקה החליט שנמאם לוו

"חשבתי שאני קרוב אליהם מבחינה פוליטית, המצב חיוו חמור והציעו לו להצטרף האלטתי לנסות לתרום

לתנועת החירות בשטח שאני מבין כו, אמנים, הייתי בועדת הנוער וכהנהלת חטיכת האסרמאים. אכל רי מהר התכרר לי שאני לא מתאים לזה".

פנטהאר

הם שיצא מדעתו

ק לאַתר שכלאו את דור, הידיד שהצטרף

להפלגה בתא הקטן של הספינה, קושרים אר

תו היטב כדי שלא יקפוץ לגלים הסוערים,

הניח אורי לפחד להכות כו כמו רוח הסערה

שהקציפה את הים כמחול שרים של ענני־מים מלוחים

מצליפים. רוח שמכה במהירות של כ־50 קשר. ערפל

משר המוגר על כל אלה, ער שאורי חש שהוא מגשש

בעד בטנו של לווייתן. סערה בים התיכון, סמוך לחוף

ותנה. אחת מאותן סערות, המטביעות אניות, מכסות

א השף כגל של שברי עצים, ארגזים, סמרטוטים

נשלות נפש שגרמה לו לאורי, לחוש את עצמו חלש,

לשוד ומבוהל. משה הרייג. משה שלמר איתו יחר

לשמי, ובגלל הרומן שניהל עם הים לא המשיך

לתיכון, ועכשיו ידידיו, שלמדו יחד בעממי הם

ושאים, מרצים כאניכרסיטה, ומרי פעם כאים לקפה שלו, הנסוע לחוף הים כין הרצליה לנתניה. לאכול

יוניים, לתפום שלווה על המרפסת המשקיפה אל

ומים לנשום את האוויר המלוח, את ריח הרגים

הלרות את צחנת האצות ולחוש, כי לכל הרוחות למות שחייהם עברו עליהם במירוץ לקריירה בסופו

אל דנר כאן בתוף הם יכולים לתורות כי כוכזו אותם

אורי למד עם משה הדייג בעממי. חייכן, שיער

קותלתל פנים עגולות, יש בן שלווה נפשית שאורי

לא מצא כאף אחד מיריריו. בן עשר כבר היה יורד

לים וובה בירו. שיחות עביינו אותו כל עוד התבהלו

אחת דגים, משה יכול לחשוב רק על דגים, לרבר רק

לל דגים. "אתה יודע אורי, אני יושב בכתה וחושב

לפיו למה הלוסוסים הצליחו להתחמק מעבר לסלע

הצום למה כשפרשתי את הרשת על יד 'כיף

השתפים הם קרעו אותה והסתלקו. איך להצליח

ולהעמיד להם מלכודת. כך שנתפוס אותם". אורי

ומנון כירידו החייכן והבחין בכושר ריכוז נריד

השור לנאונים כלכר. אם היה משקיע את האנרגיה

מאו כלימודים כלו ספק היה הופך למדען בעל שם

עכשיו כשאורי עולה על הסיפון בהרגשה

אמילה הארוד לא יסתיים לעולם, והוא שואל את

נים למח לכל הרוחות התפתח לעלות על ספינתו

א הרייו, איננו יכול לשכוח שהאיש שחייו הפכו סמל

ל דיינ איננו אותב דגים. כאחד הימים כשישב על

לישת המסערה שלו, אוכל לתיאבון דג מושם, אמר

פמן אי פעם לא אהבתי רגים: אני רואה בחם רק

לא או סעם מיות במינו. טעם עסיסי. אני אוהב את

וגים רק כשהם מאכרים את הריח האופייני להם.

שוות לא חייתי בחיים יכול להיות רייג אם

דיון אות דגים. אתה מטיל על הסיפון דג ששוקל

קים של הא מתבונן כך בעין ענקית, אנושית.

שמין של נניתה, כמעט כסולו של תינוק אם חייתי

את דגים היותי משליד אותו: חורה לים".

שה אוהב את הים.

על הסיפון עמר משה, כאילן הוא חלק מהסערה.

סעקרה מאי־שם.

איך היו היחמים בינך לבין יצחק שמיר? פעמים. קטונתי מלשפוט אותו. כמו כולם, גם הוא חושב על הקריירה שלו":

"מאוד. חשכתי שבפוליטיקה צמח דור אחר

"ממש. זה עשה לי שוק. הם באמת חיים כמו שופ

פיק בימים תחם. אז התחוללה סביבו מאניה מקומית.

גם היום, הוא אומר, עדיין קשה לו לרדת לרוצב. המונים מתנפלים עליו בדיוק כמו על ירדנה ארוי. מכל הגילים, מכל השככות. הוא מזכיר שזכה לדירוג גבוח במיוחך כמישאלים בחם נשאלו נשים על מיהו חולמות חלומות אירושיים. אליל־מין. אז זה החמיא לו מאוד. עכשיו, נרמה, יש לו תחליפים.

אולי היה עריף שתתרכו בחלחנה? "לא, אני חייב להיות גם פרסורמר. מבצע"

קל מאור לרדת על פיק. נדמח שהוא עדייו שבוי כחלום שכל השאר התעוררו ממנו מזמן, וזה קצח עצוב. נשמע קצת ארכיוני, אפילו פתסי. חוץ מאשר להלחין הוא אוהב לחיות על מגרשי כרורגל. במהלך וראיון מזמינים אותו להשתתף במשחק אי שם בדרום. "אבי כתן יהיח, עודר מכנס יהיהז יופי. אני אותב לשחק איתו. תסרר לי מטוט ואני בא אחרי ההופעה שלי בצערת רמלה", הוא מתלהב. בחצות וחצי תא נכנס לוולכו, מניע, נוסע. הלילה שקט מאור אין מעריצות שממתינות ברוצב.

איםה אתה היום, ימין או שמאל? "לא אומר. היום מצלצלים אלי מהימין מהשמאל

כי לא יודעים איפה אני. אני לא הולד לשום הפגנה. אני חושב שזה מטופש ולא מוסיף כלום. אמנים רבים שמופיעים בהפגנות אפילו לא יודעים על מה הם מפגינים".

"היו יחסים של חבר כתנועה ויו"ר. נפגשנו הרכה דויית נאיביד

שמעניינים אותו הבטחוו והכלכלה. אבל כולם שם רורפים אחרי חיי פאר. מסעדות, נסיעות, אקשן". כלומר, חיי הפוליטיקאים דומים לחייו של כובב

סטאר"ס. חוג הסילון. כמו מייקל ג'קטון ודייויר בואי. לימוזינות, מלונות פאר, ארוחות, נוסעים ונוסעים".

פיק נטש את הפוליטיקה, אבל רק באופן זמני. כעוד 15 שנה הוא מכטיח לחזור כגדול, מתכנן להתסער על מושב בכנסת. יהיה נחמר לראות אותו ליד שפירא או פודוש.

אל איפה את היום, מרי לוי

THE RESIDENCE OF

אבי מורגנשטרו

לקלל את הרגע שבו דרכו רגליו על הספינה הארורה, לילה מטורף כזה לא עבר אורי מימיו. היתה לו הרגשה שהוא שוקע בתוך עיסה צמיגה מסחררת עוטפת ויונקת אותו מטה מטה לתוך המים הקודרים. החרדות של איש יבשה. הפחד מהמים השחורים, מהשמים בלי כוכב. מההרגשה שעוד מעט נחיריו, פיו, יתמלאו מים, גרמו לו קוצר נשימה. אם לא היה מתכייש היה צועק. אורי מצא בתוכו את שרירי חוש ההומור כדי לצחוק על עצמו ועל המלכורת שנכנס

לתוכה, נס מחמת השלווה האפורה של חייו. מכקש

לצאת להפלגה לילית עם ירידו הרייג. אלמלא התבייש אורי, היה צורח ומנסה לקפוץ אל המים השתורים. הסיפון נראה כלתי בטוח. אי קטן המגשש את דרכו כלב הסערה, לקכרניט שלו אין אפילו מצפן. ויש בו עיקשות האומרת שספינה חייבים להחזיר לנמל שלה. כלומר לנמל יפו ולא להפקיר אותה לגלי החוף. העיקשות נראתה לאורי מטורפת. הוא היה בותר שהספינה תעלה על החוף. לא חשוב איפה. העיקר שימלטו את נפשם. אכל, ידידו נטע את רגליו המוצקות על הסיפון, לופת את ההגה ומנווט את הספינה במים שיצאו מדעתם, כאילו יורע לאן פניו

ככה זה כשאתה רוצה לתפוס שלווה. אורי צילצל

אל משה הדייג. מזה כמה שנים נטש משה את הים, ועלה לחוף. פתח את מסערת הדגים המפורסמת שלו. "הוציאו שם רע לדייגים. היום אתה תופס נרקומן והוא אומר לך שהוא דייג. פעם היית יוצא עם סירה, זורק רשת והולך לישון. היום אתה יכול להיות בטוח שמישהן יקרע אותה ויגנוב לך את הרגים".

לא תתכה על החוף הטריר את אורי ולא את משה. או אולי הוא מעמיד פנים. אולי הוא רוצה שתחכה על החוף, ורק מכין את עצמו לאכונה. על החוף המתינו בעיניים ארומות ליקיריהם. עמדו על הרציף מוצלף הרוח. משה הרייג ניווט את ספינתו הישר פנימה. ירד, קשר את הספינה, פירק את ארגזי הרגים ולא התכונן אפילו על האנשים הממתינים אצל החוף. אורי פגש את גליה, הספן העלוב שלה היה רטוב מוצלף רוח, מכוהל, וזקוק כל

כך לחיבוקה החם ולבטחון שהיא המתינה לו עם

עלה לחור ולמר להתקין את הרגים הטעימים שלו, שהוציאו את שמה של המסערה לתהילה ער שאנשים כאים ממרחקים לסעוד כה. כסופו של דבר אדם צריך לפרנס אשה וילרים. הצרה היא שהעולם . הבטוח והשקט שעל חחוף חולל כמה שינויים בנופו. השמיז. חייו נראו בטוחים סו הרוה, הרעב ההזפתקו הפך לבעל מסערה שליו וחייכן. את הסופה שהשליכה קורות אל החוף. אפרתי לה לכן, כאשר היה רוצה לתפוס ראש יצא לים.

> לפעמים היה נעלם לימים תמימים, פורש רשחות בחוף מקמיחים או יורר דרומה לעבר עוה ישן בסמינה מעמיד מלכורות שבקציהם מצוף צחוב המסמן מתי נלכר חרנ. נטע רשתות בעלות הורים גרולים כדי ללכוד רק את הרגים הגרולים במיוחר. כשצילצל לאורי ושאל "מה העניינים", הגיע לו כתרופה לילה של דיג. לך תרע שלילה שקט יכול להפוך לבית משובעים, (אורי ששכח לחקיא מרוב מחד, והפסיק

טרמום פפה חם וחררות לוהטות יותר מכל משפה

התמלא רק בתחושה אחת: פחר. פתר כזה לא ידע אורי

כמי שתוקע באזני משהה חירשת, שאל משה את אורי

אם גליה רואגת. "היא משתגעת מראגה. היא יורעת

שאני בלילה על התוף. אני חושב שתחכה לי בנמל של

יפו". אורי משך כטחון מהעוברה שגליה תחכה על

החוף. בטחון של דייג היורע שאיישם מחכה לו מישהי.

בלילה הארוך הזה ניהל שיחות רכות עם גליה ועם

משה הדייג בטוח שאשתו ישנה בשקט. אורי לא

האמין. "אני כטוח שאפילו הרוח הפראית הואת לא

מפריעה לה. היא קשרה את החלון בחכל והיא תקום

עור מעט להתבונן אל הים". הרעיון שאשתו של משה

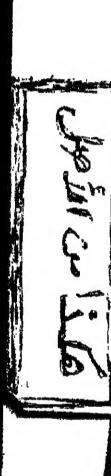
נאחוים בכוח כסיפון, צועקים זה באוניו של זה

מימיו. הרגשת איראונים.

"קפצתי ככוקר השכם לכית של משה חדייג", סיפרה גליה מגמיעה אותו קפה רותח מכום פלסטיק לכן, "רפקתי בדלה. אשתו לא ענתה. דפקתי רגע שמשה יתר איתך בים. היא חייכה אלי במין בטחון השמור כנראה לנשות הדייגים, ורק או כאשר ראיתי את החיור שלה נרגעתי. אגב, היא נשארה בכית. הכינה לו ארותה סובול אמרה לי שרק ברומלים נשים מחכות על וכחוף, אשון של דייג מחכה לו בנית עם

ארוחה מכוויי. שבועיים לאחריםכן כשהרייג הפר לבריוה את הסיפור על אשתו שישנה בלילה הסערה. הכין אורו כי בעצם הוא ציפה כאותו לילה סוער, ציפה ער כלות שאשתו תמתין לו כחוף...

49 Macaio

ירחון צבעוני, מעודכן ומרתק לא למבוגרים בלבד ירחון להורים, לבני "עשרה" ולכל המשפחה

רק עד סוף חודש אפריל תוכל לחתום על "מעריב לנוער" במחיר הישו ולקבל בדיבם ב את שני המוספים המצורפים אליו.

חלוש חחימה

"מעריב לנוער", ת.ד. 20037 תל-אביב 61200

הריני מעביר לכם צק ' המחאת דואר על טן של 100 שיח כדמו מנויילשנה

אחת על "מעריב לנוער" כול אריזה ודמי משלות חפרס לביתי והמחיר כולל

ם חידוש מנוי קיים

ובנוסף – שי חינם 🔞 לכל מנוי!

קלטת להיטי פופ לוהטים תישלח אליך חינם עם קבלת התלוש המצורף למודעה זו

עתון הנוער של המדינה

במועד המיועד לבחירות לא ניכרים זעזועים או שינויים מיוחרים... ניתן לתפקד מעבר

לפרש זאת כשני הגוכחית תמשיך למועד שנקבע לה; ב. הממשלה הבאה תהיה דומה בהרכבה לנוכחית.

שנת ה־41 לישראל – לא קלה הת התופעות המדהימות שהאסטרולוג נתקל בהן תכופות יותר, בעקבות גילוי נפס או מחצבים בעלי ערך) וגם אם נגיע לידי היא ההקבלה המוזרה בין תכונות אופי ואישיות כפי שהן רו־קיום בשלום עם שכנינו וכתוך שנחיים־שלוש, בעקבות הסכם האוכייקטיבית שלכאורה אין לו כל שליטה עליהן.

🚺 מצטיירות במפת לידתו של אדם – לבין נסיבת חייו - חדדי או לקראת אמצע שנות התשעים בעקבות סכנת קיום משותפת שתאלץ אותנו לשתף פעולה) – הבעיה שתמשיך להתקיים ולהטריד היא אוסר היכולת שלנו להסתרר עם עצמנו: אם, לרוגמה, יופיעו כמפה סימני אלימות ואנרסיה – נמצא שהאיש מקרה קלאסי של אופי המנציח נסיכות ונהפך לגורל. היה מוכה או דחוי בילדותו; אם נבחין במפה בסימני חלות וחוסר בינתיים צפויה לנו שנה לא קלה. המתיחות בשטחים לא תחלוף ואם

תושיה – יתברר שלפנינו ילד שמנת מפונק, שמעלם לא נררש להתמורד עם מציאות או לוותר על סיפוקים. באופן מוור ביותר, תכונות אופיו של ארם ונסיבות חייו האוביקטיביות שלובות זו בזו ומזינות זו את זו: הן מטביעות חותמן על אופיו של הילד, והוא מנציח אותן, אינו מאפשר להן להשתנות, ובמוכן זה – קובע את עתירו בוודאות שנראית כגורלית. במוכנים רבים ניתן להתייחס למפה של מרינה כאל של אדם בורד.

כל עם היושב במרינתו ניחן בתכונות סיפוסיות ובמוג מיוחר לו: כל עם נולר בנסיכות מסויימות וחייב להתמודר עם סשיים ובעיות – תולדה של המרחב הנאוגרפי, הטופוגראפי והחברתי שהוא מצוי בו. כל עם נוטה להקפיא את נסיכות חייו האובייקטיכיות לתסופות ממושכות, בגלל עצם אופיו וגישתו לחיים. מדינת ישראל אינה

במפת המדינה מסתמנות שתי תכונות בולטות המקשות עליה לפרוץ ממעגל בעיותיה: א. התמכרות לאיראולוגיות קיצוניות ובדלניות: ב. נטייה לתוקפנות מוסווית, המוזנת ע"י מניעים מוסריים או איראולוגיים. שתי תכונות אלה יוצרות צירוף מסוכן ואלים, התואם בצורה מוזרה את נסיכות היוולדה האלימות של

ישראל הצעירה ואת הנוף האנושי העויין שכתוכו עלית להתקיים. אורנוס – המקורי, האינדיווירואליסטי, הקיצוני והפרוע שבכוכבים - ממוקם כמפת ישראל במיגזר המייצג אידאולוגיות ודרכי חשיבה. הוא מעניס לנו, מחד גיסא, את האינטליגנציה, התושיה וכושר ההמצאה – כלומר מייצג את הגניום היהודי במיטבו; אך מאידך, ה"צורק" וה"אמיתי", שאם נתפשר עליו כהוא זה - "נאבר"ו

הם, כמקרה הטוב, טיפוסים מבריקים, יצירתיים, ראשוניים כתחו זה או אחר (הציירים פול גוגן וג'ורג' סרה, סופרים מסוריים כו'ול וורן, אוסקר וויילד ועוד) ובמקרה הגרוע - טיפוסים פנאטיים ונוקשים המכורים לרעיון כלשהו ובקיצוניותם הורסים את עצמם ואת סביבתם (ג'ים ג'ונס שגרם להתאכדות המונית, מקיאוולי, רומל

לגבי מדינה המורכבת מפרטים רבים ועל כן אינה חושכת "בראש אחד", קיימת, כמובן, התופעה של ריבוי איראולוגיות והתחפרות בהן, שהיא יבררך-כלל הרת אסון. כל קבוצה הופכת את האיראולוגיה ה"אחת והיחידה" שלה לתנאי קיומין רוצה לומרו אם לא תתממש הגישה הבסיסית שלי – נאבר כולנו. מכאן שהמאבק נגר האיראולוגיות האחרות, ה"שקריות", נהפך למאכק של חיים ומוות. אפילו הפציפיסט הישראלי הוא פציפיסט מיליטנטי המפתח התנגדות שבובלת בשנאה כנגד זרמים החושבים אחרת. הנטייה התוקפנית הבולטת כל כך במפת המדינה, מעניקה צביון אלים

למאבק הכוחות המתרחש כה ומחריפה אותו. מבאן יוצא שמרינה צעירה, אינסליננסית ורינאמית כופה על עצמה שיתוק – תוצאה של כוחות פנימים המנטרלים זה את זהן ושיתוק מוגע התקרמות ומוגע פתרון בעיות בכל תחומי חיינו, כולל כלכלה

ובטחון. שיתוק מנציה נסיבות ומעניק להן נופך של גורליות. אנו מצפים מההנהגה שלנו שתוציא אותנו מהכוץ. במפת המריגה מצטיירת הנהנה חוקה לכאורה, אך גם חררת לפופולריות שלת ושומרת בקנאות על מעמרה - ולכן כמותה ונעלת כושר תיפקוד מונבל. נוצר הרושם כאילו עוצמתה מורצת לפרקים ב"התקפות". של פעילות מבריקה ויעילה, כאשר בין פעילות לפעילות היא 'פומאת על שמריה למעשה, אופי ההנהגה שלנו הוא תולדה מבעית לכל ארם תורוסקופ, אופי ועתיר שונה, על כן לא ניתן לספק והברחית של אופי העם היא משקפת את אותו "תיק", אותו שיתוים החזית לכל בני המול. אך אלה מביניכם שנולרו בין היו במאי לי מנטרל ששרדר בעם הממשלות שלנו פועלות ביעילות כאשר העם בנו ביכולים במהלך השנה הקרובה לגמות לשינוי מהותי או מתאחר סביב רעיון אחד – בדרף כלל בעיון החישודות הפיוית התמודות הציגית. אלה שלגביהם השינוי יהיה ברוך בקושי או בשצת מלחמה. יחר הזמן הן מנוטרלות על ידי איראולוגיות בבעיה מסויימה, כראי שידעו שלמוח הראוק העניינים עשויים סתרות של המפלגות הקואליציוניות או האופוויציוניות למיניהו. לחמחדר לפוכחם. אחרי הכל, כל עם זוכה להנהגה שהוא ראוי לה ומשקפת את אופייו

האופי וולאומי שלנו שופך אור על עוברה ענומה נוספת, המצפיירה גם היא מתוך החווסקום: אין פורון לבעיותנו, לפחות לא בסוות הם היא מתוך החווסקום: אין פורון לבעיותנו, לפחות לא בסוות הנראה לעין, גם אם נפתוך את בעיותינו הכלכליות ובסוף היחוק

כי ייתכנו הפוגות יחסיות קצרות). לקראת הקיץ היא אף תיובר.

מכחינה כלכלית צפוייה הידררות והאטה במשק. ההוצאות גדלות

ויתכַן שכסף שהובטח לנו או שציפינו לקבלו – לא יגיע. תיתכן

הטלת מסים נוספים. זעזוע קשה כמיוחר צפוי כמוסרות סיעודיים.

מערכת הבריאות תוסיף להידרדר, הפנסיות יישחקו, בעיות

בפועלים. תיתכן האטה בענף הכנייה. ההסתדרות חצא למאכק

נושאים דתיים שוב יעלו בכנסת ותחקיים פעילות קדחתנית של המפלגות הרתיות מאחורי הקלעים לקראת הבחירות. אשר לבחירות עצמן – המצב האסטרולוגי לפי שעה עדיין מעורפל: במוער המיוער לכחירות - לא ניכרים ועוועים או שינויים מיוחרים במפות השרים המצויות בירינו. ניתן לפרש ואת כשני אופנים: א. הממשלה הנוכחית תמשיך לתפקר מעבר למועד שנקבע לה: ב.

הממשלה הבאה תהיה רומה בהרכבה לנוכחית. מכל מקום, אם התחמודרות תהיה בין פרס לשמיר - סיכויי פרס עולים במעט על אלה של יריבו. אם ארם אחר יוביל את הליכוד לבחירות – לא ניתן לחזות את סיכוייו עד שנדע מי האיש. שינויים מרחיקי לכת מתיעים במפותיהם של שרים וחברי כנסת

רבים בשנת 1992 רווקא. זאת תהיה שנה חשובה שתצויין ע"י מהפך שלטוני בפרט וארועים דרי גורל במרינה נכלל. בינתיים, כמהלך שנה זו, יחריפו הבעיות הקיימות. המפה "ספונה" אלימות. יוזמת שולץ לא חניב פרי בשלב זה, אם כי קיימת

אמשרות ריאלית שהיא תכשיר את הקרקע ליוזמה אחרת או תחוור למימוש בשלב מאוזר יותר ובחסות מימשל אמריקני אחר.

ובעוד 3-4 שנים) – געמוד מול מציאות פולטית והברתית חרשה. תוחוית לכני מול שוריו

כמויבן, לכל השוורים ילידי 1926, 1949 ואמריל 1950 מצפה מהפר, אם בתחום העבורה, מקום המגורים או ככל תחום אחר. איו להתנגר לשינוי המתבקש, זהו זמן מתאים להתנער מגורמים

הורוסקופ

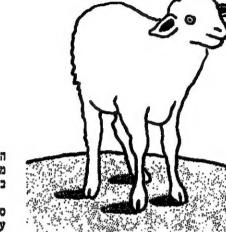
מזל טלה

ני השבוע הנוכחי הם בני סוף מול טלה, בני ե המזל שבקרכ הטלאים. הכשרוניים והמוכשי רים שבתם. ככל בני הטלה, גם אלה פתחים, חברותיים, גלויים וישירים. להם אין בעיה ליצור קשר, אפילו עם זר ברחוב, וראי שלא לנהל שיחה עמו. ולא צריך לנחש על מה. כי הנושא האהוב כיותר על הטלה הוא – הוא עצמו. תכניותיו, הצלחותיו, אהכותיו ותסכוליו.

וה מול נמרץ מאוד, כעל יוומה ולהט עשיה. התחלת פרוייסטים או פתיחה בעיסוק מקצועי כלשהו, הם כשכילו חגיגה, בעיקר משום שהוא אוהכ התחלות. ווה נכון בכל תחומי החיים, גם משום שהוא פועל מתוך להט עשיה משכר עד כרי שכחה עצמית. וכמה שהוא אוהב זאת. משלקח על עצמו אחריות כלשהי -יכצעה במהירות שיא, וראי שמהר יותר מהמזלות

בן השבוע הנוכחי אוהב לקחת סיכונים, הוא המהמר שבבני הסלה. וזה, בדרך כלל, פועל יוצא של הצלוצתיו וזכיותיו כעכר. הוא מאמין בעצמו וכמזל, אמונה ילרותית משהו. "כל אשר יעשה – יצליח", הוא אומר על עצמו, ונכנס לפעמים עם ראש כקיר, לפרוייקטים מקצועיים או להרפתקאות בתחומי החיים האחרים. התעווה שלו כוללת סיכונים פיסיים כמו פיננסים. הוא, למשל, ממוגל למוס עם אופנוע על צוק סלע תלול בכיטחה כון, כאילו הוא נוהג באוטוסטרוה תלת־מסלולית. כך גם לא יהסס לשים את כל כספו על עסק שנראה לו מכטיח. לפעמים הוא מפסיד, כמו כל מהמר, אבל יתרונו – שהוא מתאושש כמהירות מנפילות כאלו. לעומת ואת, הוא יכול לצבור לוכותו מספר לא מבוטל של הישגים שכל כולם נאו לו מהתעוזה ומלקיחת הסיכונים.

מבוטלת מתערוכת כימית־פסיכולוגית זו, שמסייעת

חסרונו: חוסר הסבלנות, מהירות החימה ומענה הלשון שלפעמים לוקה בחוסר מחשבה תחילה. מה שמקבה לבעליו כמה וכמה נוטרי טינה שאינם שוכחים לו את ההערה, שלגכיו היא חסרת חשיבות לחלוטין וכבר שכח אותה מומן. מה לעשות, הוא סוב לכ ביסודו, ולא מתכוון לרע. אבל האימפולסיביות הזו... קורם כסיסי בדיפלומטיה צריך להיות קורם חובה לבני השבוע הוה.

בני השבוע הזה הם המהמרים סיכונים. וגם האופטימיים

השנה הנוכחית מפנקת את כני הטלה. בעצם, ממשיכה לפנק אותם. כי התהליך החל לפני שנה ועתה, אולי, הם קוצרים את פירות הצלחותיהם.

זו תהיה שנה של כיסוס המעמר המקצועי. העבודה תעשה בקלות ואפילו כלאחר יד. לא ידרש מאמץ מיוחר ולא צפויים חיכוכים עם עמיתים או בעלי סמכות בעבורה.

כל זאת, להוציא את החודשים סוף אוגוסט ער סוף נובמבר, בהם יתקשו כני הטלה לבצע את עבודתם. אלה חורשים מועדים לתאונות ופגיעות, ויהיה עליהם להיזהר מסכנות. אולי המצב הכטחוני יהיה רגיש והם יאלצו להיות כמרכז האירועים. זו גם תקופה רגישה בקשרים האישיים כאשר קיימת נטיה להתפרצויות ומריכות. אפילו אלימות.

גם מכחינה כריאותית חודשים אלה רגישים במיוחד, וקיימת סכנה לתאונות בבית או בעבורה, ולפגיעות ממכשירים חרים או כבדים. עצירה תהיה גם בתחום המקצועי ואולי אפילו הפסרי יוקרה. אך מרצמבר ואילך יוכלו בני הטלה להסתער על החיים במשנה מרץ ולהרביק את הפיגורים. ממועד זה והלאה יוכלו גם לקחת סיכונים. הסכגות שארבו להם בדרך -

בתחום הפיננסי צפוי שיפור ניכר לעומת השנים שעברו, במיוחד עד סוף אוגוסט. שותפויות עסקיות תעלנה יפה וכל פרוייקט שיתחיל בתסופה זו – יצלח כיריהם. זהירות נדרשת רק כחודש יוני, וכמיותר בשבוע הראשון של חודש זה. בתקופה זו התקשורת עם אנשים לא תהיה כל כך טובה, ההיכרויות תהיינה מאכוכות וסכסוכים עלולים לשבש תכניות ארוכות טווה. בשבוע זה הכל בעצם ישתבש. אבל מסוף החודש ואילך – ההזרמנויות לעשיית כספים יבואו בשפע.

ואם מרברים על תעוזה כתכונה דומיננטית של כני השבוע הזה – כראי להם לחעיז. ואם מרברים על כך שיש להם מול – וראי ווראי שכראי. וגם לנסות אותו בהגרלות למיניהן. משהו בטח יצא מוה.

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) ידיד המתערב בעניין הקשור בכם עלול

חשבוע עסקים עם בילויים.

דליה מזורי

שבבני הטלה, אוהבים לקחת שכיניהם. השנה מפנקת אותם

כך כיחסיו האישיים וכך כאהכה: הוא נוטה להתפרצויות ואשילו שש אלי קרב. כי רק בתתרגשות הזו של מלחמה־שלום, קרב־פיום, הוא מרגיש שהקשר סיים, זוי ונושם.

זה האוסטימי שבכני הטלה, שלהם מירה לא להם להתגבר על מכשולים ולהגיע למטרה הגכספת.

party that the party may may be sales as Bt ... that to had some about the sales MIDOANI ERTEPEN DUNNE |מי הגערה הזאח? על טעם וריח לינדה אוונס ("שושלח") /מרונה י הפורצת מסן פרנסיסקו במלוכרת החופש פול ניום! וופי נולוברג WYRNER HOME VIDEO STAMLEY KUBRICK Elvis Presley POCKTORII עם מלקולם מקדואל סוף סוף הותר להפצה בוידאו / ארבים פרסלו מרטין סקורסווי

WARNER HOME VIDEO

סופץ עיי. החברה הכללית למוסיקה (1973) בע"מ – הד ארצי רחי חחילוון זי, רמח-גן, טל. 256654 (20)

להשיג בספריות הוידאו המובחרות.

הד-ארצי וידאו/ החברה הכללית למוסיקה מציגים:

תחזית לשבוע שבין 15 ל־21 באפריל

(21 במארט עד 19 באפריל)

21 ביווי עד 22 ביולין במישור האישי אחם שקועים בעניינים השבוע מומלץ לדון בענייני חוזים. שותר השבוע אתם מלאי ססם ומיטיבים לבטא את עצמכם, אך מצטרכו לתישמר מפני מירמה בתחום העסקים. בערבים צפויים רעיונות מקוריים. יש לכם בטרווו עצמי רב, ותוכלו להנדיר עכשיו יעדים חדשים

(20 באפריל עד 20 במאי) אתם שרויים עתה נמצב־דוח פילוסופי שיחה עם יועץ תספק לכם את חתשובות

תאומים (ביווני) במאי עד 20 ביווני)

. חשבוט יתיה עליכם לחשתמש בזהירות . זה זמן טוב לחיפגש עם בנקאים לגבי הלי ענייני עבודה מעסיקים אתכם מאוד השי 19) באשראי חניתן לכם. מן הבחינה התברי

ชเกยอเบร2

בקריירת יוסדר, ותוכלו לחתמנות לפגי-שות חברתיות. לענויני רובית. (23 ביולי עד 22 באומסט)

(23 באונוסט עד 22 בספטמבר)

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) בקריאת ובחתכתבות. מישתו יסקיד בידי- יעדים בתחום הקריירה מועב לפעול במ" בן זוג עלולה להתולע מהיחות מסויימת. על עיסוקים יצורתיים ועל בילויים חמר

Harry Marie Land Marie Control

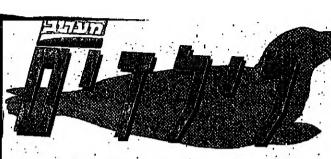
חקשורים בעבר. קשרים מאחורי־חקלעים פים עסוקים עכשיו בתכנון הוכניות לעי לעצבן עכשיו. נושא חקשור לבית חובע השבוע את תשומתילככם, וזת זמן טוב עשויים להועיל לכם השבוע, וזה ום זמן היד ופועלים מחוך הרמוניה. ביחסים עם לקבלת החלטות בתחום הזה ולקיום דיו" טוג לנגישות עם הממונים. עניין הקשור המשפחה יש לגלות התחשבות יתרה. בי־ מים אלה מוטלת עליכם אחריות הקשורה נים בתשתחפות המשפחת. אפשר לשלב

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר)

(20) בינואר עד 18 בפברואר) קרון אחם זקוקים. ידיעות שצימיתם להן עליכם ליטול חלק מעיל במתרחש. אתם מצליחים להשיג הרבה בזירה חביחית הערב, יחירו עליכם להימוע מוויכוחים. מגיעות חשבוע. זה זמן טוב להביע את מטיבים להביע את עצמבם בעניינים אן בשעות חערב יחיה עליכם להיוחר. אידאולוגיים. זה זמן טוב להדבקה פערים דעותיבת. נסו לנהוג בקבלנות לנבי חישג הקשורים בעבודה. ביתקים עם שותף או מהתפרצויות. כראי לשים השבוע דגש

וואות, אשראי נוסף ושימוצים בכיח. בעיה בוע, וייתכן שלא חמצאו זמן לבילויים. בעניינים פינוסיים, אתם מיטיבים עכשיו תיח, זו תקופה מצוייתון אתם פופלאריים . הקשורה לילד עדוין עלולה להטריד את" עליכם לחיות מאוד יסודיים ולא למסות לנתח דברים. התמקדו בדרכים לשיפור מאוד, וחשובבית אתכם מגיבים יפוז לרעי . כם, אך מלכד ואה, אתם שולטים בענייי. על שום פרט, ום אם אתם מתחרים לחשיג הכנסתכם. עם זאת, יהיה עליכם לחיות יונותיכם: המשיבו לובש תוכניות לבשחון נים. כדאו ליתנות עכשיו המשילויות שורך תוצאות. ביחסים עם-ארובים תחיה קיר מפני טיפוסים חסרי־מצפון, יוח זמן שוב לביצוע שיוויים בבית ולפעילות חברתיה.

(בדצמבר עד 21 בדצמבר (ב

כיח בניסן חשמיח 1988 כאפריל עריכה בת דורה בר

לַיֶּלֶד מַסַשְׁכוּנָה בְּמִכְתָּכָוְ אַתָּה מְתָאֵר מִשְׁנְּחָה נֵחְמָּדָה עם אַרְבָּעָה יָלֶדִים הַנָּרִים בְּחָדֶר אָחָד. בְּעָנָתְוּ – אֵינְוּ יִכוֹל לְהַתְּרָבָּז

בשעורים. כּי אַהָיף שָהוָם קטוּים יותר מַפְרִיעִים וָאַלּוּ אָמָא אַיוָה בַּבּיִת עַד שְעוֹת אחה"צ וְאֵינָה יְכוֹלָה לְחָקֵל

וּכְתֹב לַי מֶּחֶדְש אָם תִּמְצָא מִתְרוֹן (אִם

מה דעתף לשנות את הרגלי סניף. ולהכיו את כשעורים לאטר שאחיף הוֹלְכִים לִישוֹן, אוֹ בְּשָעוֹת מַקּדְמוֹת בּבֹקר לִפְנֵי תְּתִילַת הַלְּמוּדִים: כִּיוּן שֶׁלְשַבּוֹת אָת הַתְּנָאִים אֵין בִּיכְלְתִּי, אַנִי בְּטוּמָה שָׁמַצּׂרָדְּ הָמָזָק שָלְּדְּ לְּמִצְלִימ ולהיות פלמיד טוב יאפשר לף לקום מַקָדָם בַּבֹּקֵר וְלַעֲבֹד בְּשֶקט. עוֹד, תוכָל לַסַרְגִּיל עַצְמָף לִישוֹן בַּצְּהָרַיִם וְכָף לֹא יַחְסָרוּ לָיָּי שְעוֹת שָּוָה.

סכתכים למרור "לוחץ לי" וא שילחו לפי הכתובת: "מעריב לילדים" קרליבך 2 מ"א המדור "לוחץ לי

אַפָּוא) (לשָׁמֹעַ אָת דַעְמָּם: עֲשָׂח וֹאת

לוחץ לי

אָבִיף נִשָּׂא מָחָדָש וְאַינְף יוֹדֵעַ כִּיצִד

לְהַצִּיג לִפְנִי סְבָּרִיוּי אָת הָאִשְׁה הּסִדְשָׁה

שַאוֹתַה אַתָּה מִסְבָּב מְאֹד. (אַתָּה מְצָיֵן

שָאִמְּוי נְּרָה בְּחוּ"ל וְאַתָּה נִפְגָש עמָה

לעמֶק מּבְּעָיָה. לוֹמֵר "אַמָּא" יִהְיָה בְּזִּה

משום פָּנִיעָה בָּאִמְּיִי הָאָמִתִּית. לוֹמָד

"אָם חוֹרֶנֶת" נִשְּמָע נוֹרָא מִשְּבּוּרִי

לָהַצִּיג אָת הָאַם בִּשְׁמָה. יִנְרֹד שְאַלוֹת

מצר אוֹתָם הַבַּרִים. שָּמָהָן אַתָּת מְנַקּה

לַהַמַנע. הַבְּעַיָה בְּהַתְּלֵט סְבוּכָח, וְהִיא

בענה שבלב. מה דעתף למתנעץ בדבר

עם המבנרים סגונעים (אבא, אִשְתּוֹ,

חשבתי עליף, רעי, ונפיתי לנדת

לְעֵתִים קְרוֹבוֹת).

ציפי שביט חגנה חשבוע את יום הולדתה בלונה פארק בתל־אביב בחברת בעלה וילדיה שיצאו לבילוי משפחתי פרטי, כשנודע לחבריה למקצוע גדי יגיל , דודו דותן . והומר אדם כי יום הולדתה חל באותו יום הפתיעו אותה והזמינו אותה לעלות לבמת לקול תשואות הקהל הרב שהצטופף במקום. ציפי כוכדה בעוגת שוקולד וחבורת הזכל שרה לה את "יום הולדת שמח".

כוכב שביט (פרק 28) כתב וצייר אורי פינה

מני פאר

מבדרו ומוסה השלויונה ("משוי מָנִי") מֶנִי בְּאַר. נוֹלֵד בְּקבוּץ תַּל יִצְּטָק. עוֹד בְּנֵיל 3 הָיָה נְבְהָל לְמִרְאֵה טְרַקְּטוֹר

אוֹ קוֹמְבֶּין אוֹתָם דְּמָה לְמִפְּלֶצֶת רוֹעֶמֶת וְרוֹעֶשֶת היוֹצָאת מַהּמּוּסְוּי ָמֶני עָבֶר עִם מִשְּפָּחְתוֹ לְתַּל־אָבִיב. בָּאוֹמָה תִּקוּפָה שֵל סִיּוֹם מִלְחָמֶת

הָעוֹלֶם הַשְׁנָיָה – מְסְפֵּר מֶנִי – הַגִּיע מָפּוֹלֶין סֶבִי, נְצּוֹל מַשׁוֹאָה. הוּא חָיָה אָדָם דְתִי, שָהִשְּׁתֵּיֵוּ לַזְּנֶם כּסְסִידי. בּנְלֵל סַּבְבוֹד שַרַחֲשוּ בַּבּיִת לְסְבִי קַּקַלִּיטוּ הוֹרִי לְּסַשְּׁבִּיעַ אָת רְצוֹנוֹ שַאַלְמָד בְבי"ס עַמְמִי דְּתִי. מַחְלֶּטָה זוֹ מַבִּיאָה אוֹתֵי לְכַמָּה וְכַמָּה

מצָבִים מְבִיכִים. בְשַבָּתוֹת נוֹהָג הָיִיתִי לַחְתּוֹר בּיֵּרְקוֹן, באָשֶר מִעָבֶר לַנְּדָה כּשְׁנִיָּה רְצוּ בְעקבוֹתי מָבָרִי לְסַנְּסֵל הַלְּמוּדִים. עד ָ טַיכָן שָּתָּחוֹם הַשַּׁבָּת הַתִּיר לְהָם, וּבְקוֹלֵי קּוֹלוֹת נֶצְעָקוּ "נְבָּיד אוֹתְוּ

למונחו" למסכת סויתי נקנא למונה לברור סשמועות שופוצו כי סוי מספל שַבָּת (עוֹד מָתוּץ לַמְּחוּם... נוֹסג סָיִיתִי ּ לָקוֹלא אָת שָבוּעוֹן סוָלֶדים "חָאָרֶץ שֶלֶנו״, שָם בַּרְסָם בְאַחַד הַנּלְיוֹנוֹת לְבְנִי סג ספָסָת אֹסֶף אָנֶקִייוֹטוֹת (בְּדִיחוֹת) סְבִיב שְהוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם. בְּאַחַת מָחָן סַפּר כִּי מֹשָׁה רַבְּנוּ חָיָה בּוּשִׁי מִדְיָנִי, שֶהַנְחִיג אָת הָעָבְדִים

קעברים לטבר. אָני בּתִמִימוּתִי הָנּעְתִּי לְמְחֶרֵת סיוֹם לְבָּתָּה, וְהַכְרַוְתִּי הָנִינִית כִּי מֹשֶׁח רַבָּנוּ ָדָיָה בּוּשִיו בְביה"ס פְּרָצָה סְעָרָת וּלְאַמַר שַּמְצָאוּ אָת מְקוֹר הַסַשְּׁתָכָה זְמְנוּ אָת

זורי, קענש אותו קבלתי קיָח לעבר

ולאלא בּסָשֶׁוּ שְנָה הָמִימָה אָת

סשבועון סרָתִי מַצוֹפָּה לִילְדִים.

דניאל סטוקלין

גם אני הייתי ילד

כּיוֹם קוֹרָאַים שְלשֶת בָּנִי כָּל אָשֶר לבָּם סָפָּץ נָאָנִי שָׂמָהַ על כָּוִי שָּהַםּ מַקְדִישִים זְמֵן לְקָרִיאָה, נְּיִחוּד לְנֹכָת ַחָשִׁיפָּתָם לְעֶלְוֹיוְיָה וּוִידִיאוֹ. אינה מין הלמיד הייה ומה רציה לְהְיוֹת בְּשֶׁתְּנְדֵּלוּ

לא סָיִיתִי שַקדָּן, אַדִּ הַנְּלַחְתִּי לְסֵיֵם תַּיכוֹן בְּקגמָה רַאַלִית עִם רָמַת צִיוּנִים נְבוֹתָה, פָּרָט לִסְפּוֹרָט וַזְמָרה. רָצִיתִי לְהְיוֹת טַיָּס. כְּדִי לְהַנְשִים משָאֶלָה זוֹ הַיִּיתִי מָבֶר בְּמֶשֶׁךְ שִשׁ שְנִים בְּמוֹעֲדוֹן הַתְּעוּפָה. שָם עָכַרְתִּי אָת כָּל שְלַבֶּי הַטִּיסְנָאוּת, הַדְאִיָּה וּשְמוֹנֶח שְעוֹת טִיסָה בְּ״בּיִבֶּר״. אַדְּ לְבַּשֹּוֹף לֹא הָתָקַבָּלְתִּי לְקוּרָס טַיִּס עַקָּב מַחָלַת סַקּצֶׁרָת שֶּׁלִי. שֶּׁרָתִי בְּחֵיל חָּאָויר

ּבְּמַדְרִיוּן בּּדְנָ״ע אָנִיר. - מְיִיתָ מּבּרְרָן שֶל מַבְּמָהוּ אָפְשָר לֵאמֹר שֶׁכֶּן, אַדְּ לְאַסִר שֶׁעֶוּבְתִּי אָת בּיה״ס הַדְּתִי וְעָבַּרְתִּי לשיכון "לדגמה" התמלתי לכדר פף מְחוּץ לְביה"ס, בְּאָמְצְעוּת לְהָּאָת שַּטַקְמְתִּי עִם טָבָרִים, אָשֶר עִם הּוְמַן נְדְלָה לְמְמִדִּים בְּמְעֵט מִקְצוֹעיִים, עם סומנות לחופעות מחוץ לתיכון. פויתי בְּחוּג לְדָרָמָת, שֶהְשְׁתַּתְּפוּ בּוֹ צִּוְשִׁים מְפַּרְסָמִים כַּיּוֹם, כְּמוֹ טוֹביָה צָפִיר דּוּדוּ

טופו ועוד. – נֶם אוֹתְוּ שָלְחוּ הַהוֹרִים לְלְמֹד

לְאַחָר שְׁנָת הַלְּמִּוּדִים הָרָאשוֹנָה עַל פְּסַוְתֵּרְ נָצֶרְדְּ קּוֹנְצֶרְט סְיּוֹם, בּוֹ חָיִיתִי אָמוּר לְנגּן בְּמְשָׁלֶשׁ, אַדְּ בִּנְלֵל חֹקֶר הַבְּשָׁרוֹן הַמוּסִיקָלִי שָׁלִי הַחְטַאִתִּי כָּל סוְמון אָת סקוצֶב. אָו וְתְנוּ לִי לְסִקּישׁ עַל שְנֵי מָקְלוֹת קְטַנִּים (הוֹשִיבוּ אוֹתִי בְּסוֹף - השורה השביעית

כּאָשֶר חוֹנִי בָּאוּ וְרָאוּ לְּמִדְהַמְּתָם אָת מני מוצרט האטן שלהם בפוף עם שני ספקלות סקגקכים לאטר שנת לפודים על פסומר סכינו את העונו ושחרה אוֹתְ מֶהַשּיוּט.

אַתָּה מְתְרַגַשׁ בַּיּוֹם מוּל –

<u>המ</u>גלמות: תיאי, אי אפשר להתנסג באפו בּיסָתִי בְּלִי לְהָתְרַגִּש. הָעֲמִידָה מוּל קָּסָל אוֹ אַלְמֵי צוֹמֵי טֶלֶנִיוֹיָה זְרִים וַסַצֹרֶךְ שֶׁתַּתְנָהָג בְּטִבְעִיוּת מְחַיֶּבִים אוֹתְוּי לְהִתְרַנִּשׁ אַרְּ אָצְלִי עַבְדָּה זוֹ נונמת שאַהָיָה "סַתְבָּק" (חָבָר) שׁל האָסָל והפוראַינים.

הַחֲסֵר אֶמְצַע

הַגי לפְגִיבֶם הנְדָרוֹת לְמְלִים מְנוֹת ב אוֹתִיוֹת כָּל אַטַת. אָם מַסְקִירוּ מֶּהָן אָח האותיות האמצעיות הקבלו מלח סַדְשָׁה, שָׁנַּם סַנְדָירתָה נְתָנֶת. ואָם תְּצְרְפוּ לָפִי הַשֶּׁדֶר אַת כֶּל הָאוֹתִיוֹת שָׁהוֹצֵאתָם תְּקַבְּלוּ שֵׁם שָׁל

ו. שְׁדָה – בְּלִי מְאוֹר אֶטְוַ. 2. מַאָּכֶל לְפָּסַת – מִלֶּת שְׁאֵלֶה. 3. מַוּנִּינָה – יָשׁוְ. 4. עץ פרי ספקדים לפרס – דמות מַּמְתִידָה. 5. כָּלִי הָאוּרָח – רְצוּעָה. 6. עוֹלֶם – נְּרְעָח. 7. בֵּן הַכֶּלֶב – נְרָרי שָׁהַתְנַהַד. 8. אֲנֹכִי – נַבָּשָׁה בְּלֵב נֶם.

בין הפותרים יוגרל ספר של אכשלום קור

לְּנְנֶיכֶם הַנְדְרוֹת לְמִלִים אֲשֶׁר הָאוֹת ט' ומצאת בהן. אם מסליפו את האות ט' באות ת' הָקבְלוּ מְטֶׁח מָדְשָׁה, שָׁנַּם הודרקה נקנח.

2. סודי – רם קומה. לוונס 7 פגדרות לְמַשְּׁנִים אֲשֶׁר כּמִּקְׁר . לא עָקָרִי – חָסֵר מֶלְּח. זואו עינים בתוכם. 4. לאַט – מִלַת גוּף לנְקַבָּה. -מְּרָה בְּנָגֶד מִדְּה. 2. קוַאַי. 3. עְּבַּר 5. כַּסִיל – לוֹנֶם מַשְׁקָה. מון צמת. 4. מַעֲשֵׂה לְהָטִים. 5. שִׁיחַח 6. סיום בשחמט – פרוסה. מים אל פנים. 6. יש בו סבנה, עלול 7. שוֹנֶה – הולֵךְ בְּלִי לֶדַעַת אֶת הַבְּוּוּן שׁיק. ז. בּשָׁר לְאַבְחָנָה מְדָיָּלֶקת מְמַּבָּט סגכון לדרכו.

איזו מבין שלושת התמונות היא זו המשלימה את הציורו

ַ הַחֲלֵף ט – ת

ו. פַסְתֶּרֶת – הוּא תֻּלוּי עֵל הַקִּיר

הזוכים בפרסים בגרלת "מעריב לילדים" 26.2,88 זידת הישובים:

עירית אוהב שלום, רוכנוב 1/נו רעונה, 370 (4. זכתה בספר של אבשלום קור. חידת בע"ח: קרן רינה, בקטריון 1943, בחדים 194 – זכתה מנוחק צבעוני. בלי שם משפחה: חיה יונוביץ, ובעחיים, רחי ל'ה 28. – זכאה

פחרווות נא לשלוח ל"מעריב לילרים" ח.ד 20044 חל אוניג הזוכים בפרסים בהגרלת "משתעשעים"

ב"מעריב" לילדים מיום 4/3/88 תשבץ המסכה": יהודה הרר, כחי תרמוד התורה המאותרים, סורנומו, קנרה Ontario, Kanada Postal code M3H2Aוכה כטפר של אבשלום קור. בסנותק צבעווי.

"תחמושות של חינת". ועמה מירמוביץ, קרישר 26, פחודיתקוה 19572 – זבתה בספר "כניון נוע בא לספר מרי "הפסיק המשונה". חווה מירר, רח' הרצוו 222, בנרברק נ1403 – זכחה כספר של אבשלום קור.

כיד להתכתב

הוסף ג

תוֹסְיפוּ לְהָן אָת הָאוֹת ג׳ בְּסוֹפוַ תְּקַבְּלוּ

ו. נַּצִּי – נוֹזַל הַמְשַׁמָשׁ לְטָנּוּן. 2. מִכְּתַּן

ּיוֹנִד יָם. 3. מַאָּכֶל שָׁאֵינוֹ כָּשֵׁר לְפֶּטְח

אַלָּב. 6. הַנֶּכָר בַּבְּבָשִׁים – עַץְ. 7. הַבִּּיעוּ

נין הנותרים יוגרל ספר של אבשלום קור

לפויבם פוזרות למלים אשר אם

נקה קרשה, שום הנדרהה נתנת.

- וו חיווי. 4. בו גדלים הגפנים –

אַנָּוָה מָאַת בָּיוָה. 5. הָאַוֹינוּ – בֵּן

קאָד – נמצא בּסוֹף.

ימשת פבריקוט, בת 9 וחצי, משח שרת ל/וז קרית חיים מזרחית 26260. רוצה לחנתב עם כנות ובנים מגיל 8 ומעלה. מוניביהו ציור, אנגלית ועוד. ישת סליופר, מושב שורשים ד.נ. משגב • אסות קוריס, בח 10 וחצי, מושב

אומ מעוניינת להתכתב עם בנות ובנים בלפוריה 1930s. רוצה להתכתב עם בנים מיאת: כ'ד'. תחביבים: קריאה, שחיה, ובנות בגיל: 10-12. תחביבים: קריאה, מיכות, גלניליות וכיף. ארל חלמון, בת 10, אשכול 9/6 קרית ⁴ מפון 26397 רוצה להתכתב עם בנים ומת בניל: 9-11. תחביביה: נגינה, יילים, כולים, חיות ו"משוש".

ירדנת ארזי, ספורט והרבה כיף. כל מי שרוצה להצטרף ולשלוח את כתובתו אלינו שישלח אותה אל הכתובת: יוצן שכח, בן 9, פינסקר 10 חולון "מעריב לילדים" רחוב קרליבך 1 ת"א.

באו לעוף כל צפרי השכווה.

ליאת פרג כיתח ב׳ גבעת זאכ,

אַך אונה מה קורה

כותבים לפור אל צפור המנו יות ערב מניע. צפר אל צפור מצפעפת

• עדי רפפורט, כת 11, קיבוץ משגב עם "אומגת" גירים-צבעים-דבקים ספריית שער-ציון בית אריאלה ד.נ. גליל עליון 12155. מעווייות להתכתב עם בנות בגיל 12-11. להתכתב על הכל. תחביביה: ספרים, שחיה, טיולים, אל תחמיצו את תחרות הציורים של צושה מוסיקה, ציור וטלויזיה.

"ישראל - מה שאני אוהב בה"

התחרות פתוחה לגילאי 18-14. מועד סיום התחרות: 15.4.88 העבודות הניבחרות יתלו בתערוכה שתתקיים בספריית בית-אריאלה

פרס ראשון: שולחן כתיבה ושרטוט מתנה "קרביץ" 10 סטים "בלוגרף", העט השבדי המהודר, מתנת "קרביץ" 30 יצירונים - סטים של צבעים מתנת "אומגה"

את חציורים יש להגיש על נייר בגודל רבע גליון (35×35 סים מודבקים על גבי קרטון ביצוע. בתחחית חציור יש לציין: שם, גיל ועיר מגורים, מעבר מלאה, גיל, מספר טלפון וחם: כתובת למשלוח הציורים: "משחו" חציורים חוב ורום יתלו בחערוכה בספריית חילדים ע"ל

תיבת לתחויר ציורים שיישלתו י מערכת, חמיבצע כפוף לתקנון הנמץ

54 אעריב לילדים

מעריב לילדים 55